

เทพสตรี

คำขวัญท่านผู้อำนวยการ

รักเป็นครูอย่า "อู้" ให้มากนัก

จะเสียศักดิ์เสียศรีมคนท้าว

ตั้งใจตั้งประสพการณ์เข้าพันพัว

กับศิษย์ทวดวนหน้าบรรดามี

วิเศษ วิเศษ วิเศษ

สารบัญ

3	ของฝาก	บุญแทน ศุภนกร
4	จากน้องเล็ก	เล็ก
7	แต่ เธอผู้ที่กำลังจะจากไป	ขนิษฐา
9	แนวความคิดในทางการศึกษา	วิจิตร กาญจนรัตน์
11	แต่ ชงโค	"ธิตี"
13	วิธีฟังเพลง	วรางค์รัตน์
18	เรื่องแห่งความหลัง	"เด็กหอ"
21	โดม, เธอ	ธิตี, ผของ
22	ขังคอบ, คินถิ่น	อัญชลี, กฤติกา
23	ปาก, สำนึกดวง	บุณยพร, มะติ
24	ผลิตภัณฑ์เซ็กซ์ฟอก	พิศวง ศิวีไล
27	อารมณ์	"766"
29	ไม้ เมืองเดิม	ไก่อแก้ว
32	จดหมายจากวางหว้า	น.ม.ส.
34	ชีวิตหลอน	วัฒน์ วรัชย์
38	ตามสบาย	"จ. จาน"
39	ลูกพ่อ	กำจาย
40	Is Home work necessary	ไสว บุญมา
42	การอมสิน	นิกร นนทวงศ์
45	จากอนทินเล่มนั้น	P.M.P.
47	เพ็ญเดือนสิบสอง	เพชรวิ เพ็ญพยัคฆ์พันธ์
49	ลูกเทพ ๆ	พิภล ตันเจริญ
50	ความรู้เกี่ยวกับหนังสือโบราณคดี	เกษมณี นิสสัยเจริญ
54	เมืองรามัญ	"เบญจมา"
57	เทพสตรีเมื่อ 19.00 น.	ชอดชวย นายไธศ
58	ประวัติของบาง	นวลนาง บางซอ
60	เด็วเสียน	มนุ อุดมเวช
65	หล่มรัก, เพราะรัก	วีรยา, อุบลวรรณ
66	แต่ คนรักขอ, เพลงขอ	ขนิษฐา, ภัทร
67	รอ, กนละที่สนะ	มนต์ เมืองเก่า
68	ขวัญหาย	Little prawn
72	ศูนย์รวมข่าว

ของฝาก

เกิดเป็นคนทั้งทีขอให้เรามีอะไรสักอย่าง อย่าให้ได้ชื่อว่าเกิดมาแล้วกลายเป็นคนรก โลกไป เราอดส่ำหีบของตัวเราเองว่าเป็นสัตว์อันประเสริฐเลิศลอบกว่าสัตว์อื่นทั้งหลายในโลกนี้ และเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่า สุนัข แมว วัว ควาย ฯลฯ มันตั้งชื่อเราว่าอย่างไร ทางด้านพุทธศาสนาก็จำแนกไว้ว่า คนต่างกับสัตว์ตรงที่ว่า เวลาเคลื่อนไหว สัตว์มักเอาหัวไปก่อน เวลาต่อสู้กันเอาหัวเข้าหากัน แต่คนเราไม่ทำอย่างนั้น คนเรามักใช้สมองคิดดูก่อนและหาทางที่จะทำให้หัวไม่เป็นอันตราย เราเคยพิจารณาตัวเองบ้างหรือเปล่าว่าเราทำตัวให้เป็นประโยชน์อย่างไรบ้าง ขณะโรงเรียนเปิดภาคเรียนไปอยู่บ้าน บางกอนอาจเคยได้ยินพ่อแม่พูดว่า เมื่อไรโรงเรียนถึงจะเปิดภาคเรียนเสียที จริงอยู่ตอนปิดเทอมใหม่ ๆ ไปถึงบ้านวันสองวันแรกพ่อแม่ตามใจเอาใจทุกอย่างที่ทำได้ด้วยความรัก ความคิดถึง แล้วตัวเราเองนั่นแหละที่ทำให้ท่านเบื่อกว่า ไม่ได้ทำอะไรที่แสดงให้เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อท่านเลย ซึ่งผิดกับบางคนที่บ้านว่า ปิดภาคเรียนน้อยเหลือเกินยังช่วยทำงาน ไม่ได้เท่าไรเลย และเมื่ออยู่โรงเรียนเคยพิจารณาตัวเองหรือเปล่าว่าได้ทำประโยชน์อะไรบ้างให้แก่โรงเรียน ไม่นับงานที่ลูกบังคับให้ทำ ที่คิดว่าเป็นการทรมาน จนนอนสั๊กหน่อย ก็ปลูกให้ลงพละ ลงเกษตร ฯลฯ ควรจะพิจารณาตัวว่ามีส่วนอะไรบ้างที่คิดว่าได้ทำอย่างตั้งใจจริง ๆ อย่างน้อยที่สุดไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแต่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนก็เป็นทีพอใจแล้ว และได้ทำตัวสมกับเงินที่พ่อแม่และแม่ลงทุนส่งมาให้เรียนแล้วหรือยัง เมื่อออกไปประกอบอาชีพแล้วก็จงคิดว่า วันนี้เราทำอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศ มีอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน ที่เป็นประโยชน์ครอบครัวและต่อตัวเองบ้าง

ดังนั้นเมื่อเราเกิดแล้วเราก็ต้องสร้างสมตัวเราเองให้เป็นคนที่มีความดี ไม่ใช่เป็นปริมาณ เราจะต้องโตแบบไม้แก่น ไม่ใช่โตแบบต้นกล้วย การโตแบบไม้แก่นนั้น หมายถึงว่าค่อย ๆ เจริญไปโดยอาศัยความสามารถของเราเอง จะถูกพาย จะถูกคว้าง จะถูกแมลงไซ ก็ยังขึ้นอยู่ได้ แต่ถ้าโตแบบต้นกล้วย คืออาศัยคนอื่นเขาโตแล้ว เมื่อขาดปุ๋ยขาดคนสนับสนุนก็ล้มเอง โดยไม่ต้องมีด้วงมีแมลงไปไซ เหมือนกับสอบได้เพราะลอกคนอื่นเขา ถึงแม้จะได้ เอ. ทุกวิชา ก็สู้คนที่สอบด้วยตัวเองแล้วได้ ซี. ไม่ได้ เมื่อออกไปทำงานก็จงให้ตัวบังคับบัญชาเขาป็นบ้านเหนอด้วยความสามารถ ไม่ใช่ด้วยนาลาหรือบนหลังบ้าน ถึงคราวเป็นคนแก่ ก็ขอให้เป็นคนแก่แบบแก่มะพร้าว ไม่ใช่แก่กะลาที่ว่าแก่มะพร้าวนั้นยังแก่ยังมีคนเราก็กินกันถึงจะเป็นคนแก่ก็ขอให้มั่งมีประโยชน์บ้าง ไม่ใช่แก่แบบกะลา คือได้แต่แข็งใส่ไฟลูกดี เหมือนคนแก่ที่ทำให้คนอื่นรำคาญใจ มีแต่คนแข่งว่าเมื่อไรจะตายเสียที

บุญแทน คุณนคร

จากห้องเล็ก

พจกที่คิดถึง

ที่สุดเด็กก็ต้องจากพจกจากน้อย และเพื่อน ๆ ทุกคนมา
อยู่ไกลแสนไกล เกินกว่าที่เราจะได้พบได้คุยกันอย่างสนุกสนานเหมือน
ก่อนได้ เด็กยังคิดถึงเพื่อน ๆ อยู่เสมอ แน่ละใครจะลืมได้ ในแดน
เทพฯ นี้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่เด็ก ให้ความอบอุ่น ความรัก ปรารถนา
ดีต่อกัน ความสามัคคีระหว่างเพื่อนฝูง คราวใดที่เด็กเหงาเด็กมัก
จะเปิดหนังสืออนุสรณ์ใครรูปใครต่อใคร ทลายดิบเทียวแล้วแต่เด็กยังไม่
เคยเบื่อเลย ขณะที่เขียนจดหมายนึกตกมากแล้ว พระจันทร์เพ็งโผล่
พ้นทิวไม้ พจกจ้า... มีเรือไฟเท่านั้นที่เด็กมองเห็นแทน ชงโค
และหางนกยูงที่แสนรักในอดีต ไม้เอนลำช้า ๆ แสงจันทร์ก็ส่องเป็น
ประกาย คิดดูเถอะพจกมันจะทำให้เด็กคิดถึงแค่ไหน อย่าหัวเราะเด็ก
นะถ้าจะบอกว่าคิดถึงเขาอย่างสุดหัวใจ... ไม่พูดเรื่องนี้ดีกว่านะ มัน
มีแต่ความหลัง และความหวังที่เลือนลางเท่านั้นเอง สู้มาฟังเด็กคุย
เรื่องอื่นดีกว่า นะพจกนะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องทีเด็กปลื้มใจที่สุด น้ำใจหน้าใจของคนเรา
ยังน่ารักน่าบูชาเสมอ คือที่โรงเรียนวัดที่หมู่บ้านของเด็ก ซึ่งพจกก็
คงจำได้ทีเด็กเคยเล่าว่า เด็กเคยไปช่วยคุณพ่อสอนเด็ก ๆ เดียวนม
เด็กนักเรียนมากจนสอนไม่หวาดไหว โดยเฉพาะเด็กชั้นประถม

ปีที่หนึ่งซึ่งมีเด็กนอกเกณฑ์ที่ผู้ปกครองมาฝากไว้มากมาย คุณพ่อเคยบอกว่าจะไม่รับไว้ก็
เกรงใจส่วนมากก็เป็นผู้มีบุญคุณต่อโรงเรียนทั้งนั้น บัญหาก็แก่ไม่ตก เด็กชั้น ป. ๑ ที่
เกินครึ่งร้อยไปตั้ง ๒๐ กว่าคนนั้นส่งเสียงเอ็ดอึงไม่สวดกแก่ชั้นอื่น ๆ เป็นตั้งนั้นมาไม่นาน
พ่อกุศุภทราบใหม่คะว่าใครหนอที่ยื่นมือมาช่วยด้วยจิตใจอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความกรุณา พอ
เข้าพรรษามาไม่นานนัก เมื่อถึงวันพระวันหนึ่ง วันนั้นคนทำบุญแน่นเต็มศาลาทีเดียว
ขณะที่พระท่านฉันอาหารเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะสวดมนต์ให้พรต่อไป ท่านพระครูเจ้า
อาวาสของวัดก็ได้ประกาศให้ได้ยินกันทั่วศาลาว่า

“เนื่องด้วยได้เห็นนักเรียนนอกเกณฑ์มากมาย ที่ทำให้การเรียนการสอนของ
เด็กในเกณฑ์ได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร เพราะครูมีไม่พอที่จะแยกห้องเรียนมาสอนได้อีก
จึงคิดจะช่วยเหลือ โดยแยกเด็กนอกเกณฑ์เหล่านั้นมาให้เรียนเสียบนศาลานี้ให้พระ
ช่วยสอน เชื่อว่าคงได้ผลดีแน่ ๆ และถ้าผู้ใดจะนำเด็กมาฝาก ก็ยินดีจะรับ.....”
นั่นเองที่ทำให้ทุกคนต้องยกมือสาธุในเมตตากรุณา ที่สมณเพศหยิบยื่นให้ ด้วยดวงจิต
ที่ใสสะอาด

พ่อกุศุภได้ใหม่คะว่าผลงานนั้นจะออกมาในรูปใด ได้ผลดีเกินคาดเชียวคะ มี
เด็กมาเรียนกับพระเยอะแยะ มันเหมือนกับสมัยก่อนไม่ผิด ครั้งที่พระยังต้องสอนหนังสือ
แก่เด็กนั้นแหละ การสอนพ่อกุศุภไม่ต้องห่วงหว่านจะสอนไม่ได้ พระทุกรูปมีความรู้แตก
ฉานทั้งนั้น เพราะท่านก็ต้องศึกษามากเหมือนกัน โดยเฉพาะปีนี้ มีพระที่เป็นครูมา
ก่อนหลายรูป บางท่านก็เป็นนักเรียนฝึกหัดครูอย่างเล็กอย่างพ่อกุศุภด้วย แต่การสอนเด็ก ๆ
เหล่านั้นไม่ต้องใช้ความรู้มากมายแค่ไหนหรอก เพียงสอนให้เขียนอ่าน ผันอักษร เริ่มแรก
ก็พอ แล้วแต่ที่สำคัญที่ท่านทำได้คือ มีจิตวิทยาในการสอน ให้เด็กสนุกสนานในบท
เรียนอย่างเต็มที่

□ แต่ขงโค หางนกง
และความเจ็บเหงาเปล่าเปลี่ยว
ขงเบนส่งสุดท้ายที่เหลืออยู่

แต่เธอผู้กำลังจะจากไป

ถูกแล้ว... ฉันยอมให้ทุกสิ่งผ่านไป... ผ่านไปเป็นความ
หลัง... ฉันยอมปลดปล่อยอดีตอันหวานชื่นด้วยมรับปัจจุบันและ
อนาคตอันขมขื่น... เธอคงจะสงสัย... นั่นซี... ฉันทำเช่นนั้นทำไม...
เอาเถอะฉันจะบอกเธอ... ก่อนอื่นฉันขอให้เธอเข้าใจว่า
อดีตที่ผ่านมาแล้วนั้นเป็นสิ่งลวงตา... ลวงใจ... ฉันเผลอไป...
เผลอไปว่าเธอและฉันเข้าใจกันดี... ฉันเพิ่งเข้าใจว่าฉันไม่เข้าใจ
เธอดีพอ... และเธอ... ก็ไม่เข้าใจฉันเลย... เราต่างคนต่างผิด...
ต่างคนต่างหลอกกัน... ฉันเพิ่งรู้ว่า... เธอเป็นคนที่ฉันไม่ต้องการ
และในที่สุด... เธอก็คงยอมรับว่า... เธอไม่ต้องการฉัน... อีก
ไม่นานนักที่ฉันและเธอก็ต้องจากกัน... และเราอาจจะไม่ได้พบ
กันอีก... ดังนั้นฉันจึงต้องขอทำความเข้าใจกับเธอ... ขออย่าให้
เราจากกันทั้งที่เราไม่เข้าใจกันเลย... โปรดอย่าปฏิเสธความหวัง
ดีของฉัน... อดใจสักนิดเถอะนะ... กรุณาฟังคำของฉันบ้าง

เราจะจากกันอย่างเจ็บเหงาอย่างนั้นรี... แล้วเธอจะไม่นึก
ถึงสีม่วงสดของ ดอกขงโค ที่เดี่ยวหรือ... ถึงอย่างไรเธอก็คงไม่
ปฏิเสธใช่ไหมว่ามันมีความหมาย... แล้วเธอจะเมินมันทำไมเล่า
มองซี... มองมันด้วยความรัก... มองมันให้ซึ้ง... แล้วเธอจะพบ
ว่ามันยังสดสวย... ไร่เคียงสา... กลับละมุนของมันยังน่าจับต้อง...

เดี๋ยวนี้ในวันเปิดเรียน ถ้าใครเดินไปทั่ววัดก็จะเห็นว่า นอกจากนักเรียนที่โรงเรียนแล้ว เด็ก ๆ ส่วนหนึ่ง ก็อ่านหนังสือเสียงเจ๊อยแจ๊วบนศาลา หน้าชั้นมีครูในเพศบรรพชิตยืนสอนอยู่อย่างตั้งใจ บางครั้งก็เห็นเด็กลงมาวิ่งเล่นที่ลานวัดอย่างคึกคักของ เด็กบางคนเคยเล่าให้เด็กฟังว่า พระมีนิทานสนุก ๆ มาเล่าให้ฟังบ่อยทีเดียว เด็กเคยได้ยินผู้ปกครองบางคนเอ่ยชมว่า “ลูกฉันไปเรียนไม่กี่วัน เดี่ยวนี้รักอ่านหนังสือได้บ้างแล้ว” น่าชื่นใจเหลือเกินนะพี่จุก

เชื่อว่าพี่จุกคงอ่านมาตลอดด้วยความสบายใจ เด็กภูมิใจเหลือเกิน พระสงฆ์สาวกขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ปฏิบัติให้เห็นแล้วว่า ท่านมีเพียงสืบสายแห่งธรรมะให้ดำรงถาวรชั่วนิรันดร์กาลเท่านั้น แม้ในทางโลกท่านก็แผ่เมตตาด้วยศรัทธาอันสูงส่งเพื่อผลประโยชน์แก่การศึกษาของเยาวชน ผู้เป็นอนาคตของประเทศชาติ ด้วยธรรมะที่ยั่งยืนมาสองพันกว่าปีแล้ว กระนั้นเราผู้เป็นแม่พิมพ์เป็นผู้สร้างอนาคตของชาติจึงมิบังควรเลยที่เฉยชา และละเลยในการสอน จึงยึดมั่นในศรัทธาอันแรงกล้า ที่จะเสริมสร้างในสิ่งที่ตั้งงามแก่เยาวชนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

เดือนโผล่พ้นยอดไม้สูงมากแล้ว เด็กยังจะต้องมองมันอีกทุกคืน เพราะเด็กเกิดที่นี่ จะขออยู่ที่นั่นและตายที่นี่ “บ้านเรา” เท่านั้นมิใช่หรือ? ที่สุขเห็นอันใดในโลกนี้

คิดถึงพี่จุกเสมอ

เด็ก.....

เธออย่านำความหมองใจที่มีกับฉันในครั้งนั้น เป็นเหตุให้เธอมอง กลีบสีม่วงของมัน
อย่างเหยียดหยาม... หยิ่งยะโส... เธอควรจะสงสารมันบ้าง... มันมิใช่ต้นเหตุแห่ง
ความแตกร้างของเราหรอกนะ... แล้ว หางนกยูง ตันนั้นเล่า... เธออย่าลืมว่ามันเป็น
สัญลักษณ์ แล้วก็นั่น... โคนต้นอวบหนาของมันยังมีมันนั่งอีกด้วย... ฉันหวังว่าแม้
เธอจะจากไป... เธอคงไม่ลืมมัน... เธอคงไม่ลืมดอกสีแดงสดของมัน เมื่อวันต้อนรับ
น้องใหม่... ครั้งนั้นมันสดชื่น... แจ่มใส... แล้วครั้งนั้นเล่า มันวิ่งโรยไปกระนั้นหรือ
เธอคงยอมรับว่า... มันยังสดใสเหมือนเก่า เช่นนี้แล้วเธอยังจะลืมมันเสียหรือ ลั่นทม
ตันนั้นก็ยังเป็นลั่นทม... ไม่ใช่ระทมหรอกนะ เธออย่าโกรธเกรี้ยวมันเลย... แม้ว่าบาง
ของมันจะเปื้อนเลือดเป็นรอยต่างไปบ้าง... ก็ไม่ใช่ความผิดของมันหรอก แต่มันเป็นความ
ผิดของเราเอง... เรายอมรับรอยต่างแห่งความระทมเหล่านั้นด้วยกันใช่ไหม... ฉันขอให้
เธอโกรธฉันเกลียดฉัน... แต่เราอย่าโกรธเจ้าสิ่งประดับโลกเหล่านั้นเลย... ฉันขอให้
เธอมองทุกสิ่งทุกอย่างแจ่มใสเหมือนเดิม... อย่ามองอย่างเมิน เหมือนว่าเธอมอง
ความว่างเปล่า ความเจ็บเหงา... ทั้งๆ ที่ความจริงมันมิได้เป็นเช่นนั้น... เธออย่า
หลอกหลวงตัวเอง... ถ้าเธอต้องการความประทับใจภายหลังเธอได้จากไปแล้ว... ฉันก็ขอ
วิงวอนให้เธอมองทุกสิ่งด้วยสายตาของเธอเหมือนเมื่อครั้งก่อน... ครั้งที่เธอยังมิได้พบกับฉัน
จริงๆ... ฉันเป็นมารหัวใจของเธอ... แต่เธอก็ไม่ใช่เจ้าของหัวใจของฉันหรอกนะ...
...ขอขอบใจที่เธออ่านมาถึงบรรทัดนี้... แต่ถ้าเธอมิได้อ่าน... ฉันก็ไม่เสียใจ
เพราะเดี๋ยวนี้... เวลานี้... คำพูดของฉันเป็นสิ่งที่ไร้ค่าเสียแล้ว.....

ขอให้เธอจากไปพบกับความสุขที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า... แต่ถ้าเธอพบกับความทุกข์
ฉันก็ไม่อาจเอื้อมเข้าไปมีส่วนร่วมในชีวิตของเธออีกแล้ว... จนสิ้นชาตินี้.....

จากฉัน

บนิษฐา

ชาติไทยเรานับเป็นชาติเดียวในทวีปเอเชีย

ตะวันออกเฉียงใต้ ที่สามารถรักษาความเป็นไทยอยู่ได้ตลอดมา มีวัฒนธรรมที่เป็นของตนเอง จนเป็นที่ยกย่องแพร่หลายในนานาประเทศ ดังจะเห็นได้จากการแสดงสินค้านานาชาติ ณ กรุงบรัสเซลประเทศเบลเยียม ศาลาไทยของเราที่นำไปแสดงในงานนั้นได้รับเกียรติถูกตีพิมพ์บนแผ่นปกหน้าของสูจิบัตรในงานนั้นซึ่งแสดงว่า ศิลปกรรมของเราต้องเป็นเอกของโลก หรือแม้แต่การที่ อากัสธา หงส์สกุล ได้รับคัดเลือกเป็นนางสาวจักรวาลนั้นก็เป็นที่กล่าวขวัญกันแพร่หลายทั่วโลกว่า เพราะความเป็นกุลสตรีไทยอากัสธา หงส์สกุลจึงได้รับเลือกเป็นนางสาวจักรวาลดังกล่าว

แนวความคิดในทางการศึกษาของชาวไทยมีหรือไม่?

ในปัจจุบันการจัดการศึกษา หรือการเรียนการสอนของไทยเรา ส่วนใหญ่อาศัยแนวความคิดจากฝรั่งชาติตะวันตกเกือบทั้งสิ้น ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่าในสมัยก่อนที่เราจะติดต่อกับฝรั่งชาติตะวันตกนั้น เราจัดการศึกษามาได้อย่างไร จากประวัติการศึกษาของชาติไทย เราก็คงพบว่าเรามีการศึกษากันมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาล ที่มีหลักฐานปรากฏชัด ก็คือตั้งแต่ครั้งกรุงสุโขทัย จากประวัติศาสตร์จะเห็นว่าเราเริ่มติดต่อกับฝรั่งชาติตะวันตกนั้น ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นเท่านั้น ฉะนั้นไทยเราเองก็น่าจะมีแนวความคิดทางการศึกษาเป็นตัวของตัวเองบ้าง มิใช่ว่าจะตั้งหน้าตั้งตาลอกของเขาเสมอไป แต่เนื่องจากแนวความคิดทางการศึกษาของไทยเรานั้นมิได้เขียนให้ปรากฏ ณ ที่ใด ฉะนั้นเราก็คงจะหาทางคาดหมาย หรืออนุมานเอาให้จงได้ เมื่อเราพิจารณาถึงวิธีการดำเนินชีวิตของคนไทยเราตั้งแต่ครั้งโบราณกาลจนถึงปัจจุบัน ย่อมผูกพันหรือเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาเป็นชีวิตจิตใจ และคนไทยเรายกย่องให้พระพุทธรองค์ทรงเป็นพระบรมครู ฉะนั้นแนวการจัดการศึกษาหรือแนวการสอนก็น่าจะมีรากฐานมาจากวิธีการของพระพุทธรองค์ ดังข้าพเจ้าจะขอเปรียบเทียบแนวความคิดของพระพุทธรองค์กับของฝรั่งชาติตะวันตก

เมื่อประมาณ ๓๐ ปีมานี้ นักปรัชญาชาติตะวันตกกลุ่มหนึ่งมีความเชื่อในทาง Experimentalism ซึ่งเป็นวิธีการคิดเรียกว่า Reflective thinking มีแนวความคิดที่ว่า โลกเรายังสร้างไม่เสร็จ (Uncompleted World) หรือโลกเราเปลี่ยนแปลง (Changing

World) โลกเราไม่หยุดนิ่ง การที่โลกมันเปลี่ยนแปลง สิ่งก็ตามมากลอบปัญหา (Problem) เมื่อเกิดปัญหาก็คงต้องมี วิธีแก้ปัญห (Problem Solving method) ซึ่งวิธีการแก้ปัญหานี้ นักวิทยาศาสตร์เรียกว่า วิธีวิทยาศาสตร์ (The Scientific method) ส่วนนักปรัชญาก็เรียกว่า วิธีแห่งปัญญา (The Intelligence method) ซึ่งเป็นวิธีเดียวกันนั่นเอง มีลำดับขั้นของการแก้ปัญหาดังต่อไปนี้

1. การตั้งปัญหาให้ถูกต้อง (Location of Problem)
2. การตั้งสมมติฐาน (Setting of Hypothesis)
3. การทดลองและการรวบรวมข้อมูล (Experimentation and Gathering of Data)
4. การวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)
5. การสรุป (Conclusion)

จะนำมาเปรียบเทียบกับแนวความคิดของพระพุทธเจ้าแล้ว จะเห็นว่าแนวความคิดของพวก Experimentalism ซึ่งมีวิธีคิดซึ่งเรียกว่า Reflective thinking นั้นมีความคล้ายคลึงกับของพระพุทธองค์ หรือจะกล่าวว่าเป็นอันเดียวกันก็ไม่ผิด ดังจะเห็นว่า พระพุทธองค์ทรงเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่เที่ยง คือมีการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย วนเวียนเป็นดวงดาววิฎฐ คือทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็น อนิจจัง ไม่เที่ยง ซึ่งพระพุทธองค์ทรงจำกัดว่า ความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร ย่อมก่อให้เกิด ทุกข์ (ปัญหา) การที่จะพ้นทุกข์ได้ ก็จำเป็นจะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่นในตนเองคือ อนตตา (วิธีการแก้ปัญห) การที่จะไม่ยึดมั่นในตนเองนั้น ก็จะต้องอาศัย อริยสัจสี่ เป็นแนวทางในการขจัดทุกข์ ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ทุกข์ 2. สมุทัย 3. นิโรธ 4. มรรค

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการแบบ Reflective thinking นั้นมีความคล้ายคลึงกับวิธีการของพระพุทธองค์ จะต่างกันก็แต่เพียงว่า พระพุทธองค์ทรงคิดมาประมาณ 2500 กว่าปีมาแล้ว แต่วิธีการคิดของ Reflective thinking เพิ่งแพร่หลายมาในเวลา 30 กว่าปีมานี้เอง

วิจิตร กาญจนรัตน์ ▲▲▲

- เธอมีใช้สายน้ำที่ไหลไปเลยพร้อมกับความชื่นชม
- เธอมีใช้สายลมที่พัดมาพร้อมกับความสดชื่น
- แต่เธอเป็นดอกชงโค เจ้าดอกสีม่วงที่ฉันเคยหลงรักจน
บ่กจิตบ่กใจ

แต่... ชงโค

สุดท้าย...

ความจริงฉันไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะอาจเอื้อมมาเรียกเธอ
ว่า... สุดท้าย... อีกแล้ว หากแต่ว่า..... ครั้งหนึ่งเธอเคย
เป็น..... สุดท้ายของฉัน..... ฉันรักเธอจนหมดหัวใจ.....
ไม่มีใครที่ไหนอีกแล้วที่ฉันจะรักมากไปกว่าเธอ ฉะนั้น.....
ก่อนที่เธอและฉันจะบังคับให้หัวใจอันบริสุทธิ์ของเราเดินเคียง
คู่ขนานกัน ไปอย่างไม่มีวันที่จะหันกลับมาบรรจบพบ กันอีกได้
ฉันก็จะขอร้องเธอเป็นครั้งสุดท้าย.... โปรดฟังฉันสักนิดเถอะ
นะ..... โปรดรับรู้และเข้าใจ..... ก่อนที่จะปล่อยให้ความ
ไม่เข้าใจกันมันผ่านไป แล้วฉันก็จะเดินไปตามทางของฉัน
โดยที่ฉันจะไม่ยอมให้เธอเข้ามามีส่วนในความทุกข์ หรือเศษ
ความสุขในชีวิตของฉันเลย แต่หากเธอจะคิดว่า คนเราจะ
อยู่ตามลำพังคนเดียวในโลกไม่ได้ ฉันก็ไม่ห้ามให้เธอเข้ามา
เกี่ยวข้องกับฉันหรอก แต่..... เพียงกายเท่านั้น.....

จริงซิคะ..... อีกไม่นาน..... เราก็ต้องจากกันไป
แล้ว ฉันเอง..... ที่เป็นฝ่ายจากเธอไป..... จากไปทั้งที่
ใจฉันยังรักร่วมชงโค..... ดอกชงโคที่มีมีความหมาย..... ฉัน
จะไม่พูดถึงร่วมbungทอง..... เพราะร่วมbungทองเป็นของทุกคน
แต่ร่วมชงโค..... ดอกชงโคสีม่วงสด..... ฉันคิดว่ามันคงมี
ความหมายสำหรับเราเท่านั้น เธอละ..... คิดอย่างฉันหรือ
เปล่า.....

สีม่วงเป็นสีแห่งความเศร้า... แต่เราก็รักสีม่วงด้วยกันไม่ใช่หรือ... และก็สี
ม่วงอีกนั่นแหละที่เป็นสีที่สร้างอดีตรักอันหวานชื่นให้แก่เราไม่ใช่หรือ... เช่นนี้แล้วจะให้
ฉันลืมชงโคได้อย่างไร ชงโคยังน่ารัก... น่าทะนุถนอมสำหรับฉันอยู่เสมอ ชงโคคือขวัญ
ชีวิตของฉัน... ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ฉันลืมชงโคได้ และ... ฉันก็คงจะลืมเธอไม่ได้อีกเช่น
เดียวกัน

แต่... เป็นเพราะดอกชงโคไม่ทำให้เราเข้าใจกันดีพอ ดอกชงโคเพียงแต่ทำให้
เราเคลิบเคลิ้ม... และในที่สุดก็ทำให้เราเผลอไป... เผลอคิดว่าเราต่างเข้าใจกัน แต่เธอ
ก็ยังเป็นเธอ ซึ่งเธอจะเข้าใจฉันอย่างไรฉันไม่อาจที่จะรู้จิตใจของเธอได้ สำหรับฉัน...
เข้าใจแต่เพียงว่า... ฉันรักเธอ... และพยายามจะศึกษาเธอให้เข้าใจจนที่สุดฉันก็พอจะ
เข้าใจว่า เธอยังไม่เข้าใจฉันเลย และเธอก็ทำให้ฉันต้องตัดใจจากเธอไป... จากไปทั้งๆ
ที่ใจฉันยังรักเธออยู่เสมอ... ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทั้งฉันและเธอร่วมกันสร้างให้เป็นโครงร่าง
ของอดีตรักอันหวานชื่นในครั้งนั้น ฉันยังจำฝังใจอยู่ตลอดเวลา และกว่าฉันจะลืมเสียได้
ก็คงอีกนานนัก นานจนฉันอยากจะคิดว่า คงไม่มีเวลานั้นสำหรับฉันอีกแล้ว ก็จะทำให้ฉัน
ลืมได้อย่างไรในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ความเจ็บเหงา... ไม่ใช่ความว่างเปล่า... แต่
มันเป็นความรักที่ประทับใจ และจะประทับใจไปช้านาน...

ความระทมขมขื่น... ความหม่นหมอง... ที่ทำให้เกิดเป็นรอยต่าง เกิดขึ้นบน
หัวใจของเรานั้น เกิดจากเราเป็นผู้ทำขึ้นมาเอง ฉันไม่โทษกลีบสีม่วงสดของชงโคหรือ
ชงโคเป็นเพียงพยานรักที่รับรู้เห็นระหว่างเราเท่านั้น... และฉันก็ไม่เคยคิดที่จะโกรธเธอ...
เกลียดเธอ... และโทษเธอด้วย... มันไม่ยุติธรรมเลยที่ฉันจะคิดเช่นนั้น เพราะฉันก็มี
ส่วนร่วมอยู่ด้วย ถึงแม้ว่าฉันจะพยายามบอกตัวเองอยู่เสมอว่า ฉันไม่รักเธอ... แต่
ฉันก็โกรธเธอ... เกลียดเธอไม่ได้ เพราะฉันเคยเปรียบเธอเป็นดอกชงโค... ฉันรักดอก
ชงโค... เคยจูบดอกชงโคด้วยความรักและทะนุถนอม เช่นนี้แล้วจะให้ฉันโกรธเธอ...
เกลียดเธอได้อย่างไร ถึงแม้ว่าฉันจะต้องจากเธอไปไกลแสนไกลจนสุดหล้าฟ้าเขียวใดก็
ตาม ฉันไม่อาจลืมเธอได้... จนกว่าชงโคจะเปลี่ยนสี

จากฉัน

ฉิฉิ

วิธีฟังเพลง

• วรารักษ์รัตน์ •

I ด้ style ของการแต่งคำว่า style ในที่นี้ หมายถึง The character ของดนตรี การพิจารณา style นั้น ถ้าจะดูง่าย ๆ ก็ดูเพียงส่วนประกอบ 4 อย่างก็พอ ส่วนประกอบอันดับแรกก็คือ

1. ฟังทำนองเพลง เสียก่อน ฟังเขาให้

ความหมาย Melody ว่า A succession of tone of defferent pitch and usually defferent, duration ถ้าจะแปลอย่างง่าย ๆ ก็คือการต่อเนื่องของเสียงซึ่งรวมทั้งความแตกต่างของเสียง และความยาวนานของเสียงด้วย แต่ไทยเราแปลว่า "ทำนองเพลง" นั้นดีแล้ว การแต่งเพลงในปัจจุบันมีอยู่ 2 แบบ คือ แบบที่หนึ่งสร้างทำนองขึ้นมาก่อน แล้วใส่เนื้อร้อง หรือคำร้องทีหลัง แบบที่สองนั้นสร้างคำร้องก่อน แล้วหาทำนองใส่ทีหลัง

การสร้างทำนองขึ้นมาก่อนแล้วใส่คำร้องภายหลังนั้นต้องใช้ความประณีตมาก ผู้แต่งจะต้องคิดว่า จะใช้ Major Scale หรือ Minor Scale เป็นหลักถ้าใช้ Major จะให้มีเสียง Minor ตรงไหนบ้าง เพราะการใช้ Minor สอดแทรกนั้นทำให้เกิดความอ่อนหวานชวนอีกมากทีเดียว ซ่อนถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับเราไปพบหม่อมสวย ๆ ปนอยู่ในกลุ่มดาวไทยเราเองก็อดที่จะมองไม่ได้ แต่ถ้ากลุ่มนั้นมีแต่ดาวไทย

วิธีฟังเพลงที่ท่านกำลังอ่าน อยู่ขณะนี้ ผู้เขียนมีความหมายถึงเพลงไทยสากลมากกว่าเพลงสากลหรือเพลงพวก Classic ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากเกินที่จะเขียน

เป็นเรื่องที่หนักใจมิใช่น้อยที่เราจะตัดสินใจว่าเพลงนั้น มีความไพเราะเพราะพริ้งมากกว่าเพลงโน้น ใครชอบเพลงชนิดไหนก็ว่าเพลงที่ตัวฟังอยู่นี้ดี เช่นชอบเพลงประเภทลูกทุ่งก็ว่าเพลงลูกทุ่งดี ใครชอบเพลงสุนทราภรณ์ก็ว่าเพลงสุนทราภรณ์ดี สุเทพดี เยอะแยะ ถ้าเป็นอย่างนั้นเราลองมาหาหลักเกณฑ์ที่แน่นอนกันสักอย่าง เพื่อจะใช้เป็นหลักเปรียบเทียบ และหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ก็ควรเป็นหลักเกณฑ์ที่มีหลักวิชา ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าและการศึกษา จนเป็นที่ยอมรับของหมู่ชน การพิจารณาเพลงนั้นเราควรดูสิ่งต่าง ๆ คือไปนี้

ลวัน ๆ ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา ๆ ไป สำหรับผู้ที่แทรกตัวโน้ตที่เป็น Minor เขาก็ต้องเขียน Minor chord กำกับเอาไว้ เจ้า Minor chord นี้เองเวลาแยกเสียงออกมาจะรู้สึกว่าเย็นหูน่าฟังมาก การใช้โน้ตตัว passing chord ก็เช่นเดียวกัน ทำให้เกิดรสชาติแก่เพลงมาก นอกจากนั้นถ้าผู้แต่งมีอชัน 'เขียน' อยู่แล้วมักจะเห็นง่าย ๆ คุณันตรงการเกลาเข้าหา Tonic chord นั้นแหละ นักแต่งเพลงใหม่ ๆ หรือยังไม่ชำนาญมักจะลืมช้อนเสียงพอแต่งมาถึงห้องที่ 6-7 ก็หักกรวมเอาต้อ ๆ เลย เหมือนกับนักขับรถยนต์เข้าบ้านทมิทางเดียวแคบ ๆ เวลาจะเข้าจะออกก็ต้องบิดพวงมาลัยจนตัวโก่ง และถ้าเป็นทางโค้งน้อย ๆ เวลาเข้าออกก็สบาย นี่แหละบางเพลงแต่งมาได้อย่างงาม พอห้องที่ 6-7 จนวนจะเข้าประตูอยู่แล้วก็ไม่เกลา เลยทำให้เพลงนั้นแข็งกระด้างไป

การแต่งเพลงชนิดที่ว่านี้ ต้องใช้การจินตนาการเข้าช่วย นักแต่งเพลงบางคน Imagine ได้เก่งมากพอหลับตา ก็เห็น Melody มาเป็นสายเสียงเย็บมจริง ๆ ก็คือไม่ต้องหา Minor กันละมันมาของมันเอง พวกเขามีประสบการณ์ในเรื่องเพลงมามาก เราตั้งเกตง่าย ๆ 3 ข้อ

1. จำนวนเพลงที่แต่งมากใหม่ มีกี่เพลง

2. อย่าตัดสินที่จำนวนเพลงอย่างเดียว ดูทำนองหรือ melody ของเพลงเหล่านั้นด้วยคล้ายกันใหม่ บางเพลงพอชนไป 3-4 ห้องก็เหมือนหรือเกือบเหมือนเพลงเก่า ๆ ของตัวเองนั่นแหละ ถ้าอย่างนั้นละก็อย่าไม่ผิดอะไรกับเสียที่หากินไม่ไกลถิ่นเดิมไป ๆ มาได้ไม่กี่วันก็วกกลับมาที่เก่าอีก

3. ลองนับดูจำนวน Chord สัก 8 ห้องหรือ 16 ห้องซิ สังเกตว่ามีการเปลี่ยน chord สักกี่ chord มีการใช้ chord อะไรบ้าง มี passing chord บ้างไหม มี Minor chord บ้างไหม (สำหรับเพลงที่เป็น Major) เมื่อ Chord มีน้อยเสียงประสานก็พลอยกระทบกระเทือนไปด้วย วิธีดู chord นั้น เราก็ดูได้จากโน้ต Piano หรือ Guitar ก็ได้

สำหรับเพลงที่สร้างคำร้องขึ้นมาก่อนแล้วหาทำนองใส่ทีหลังนี้ ในปัจจุบันมีมากทีเดียว คิดเฉลี่ยแล้วเกือบเพลงละวัน เพลงเหล่านั้นอยู่นานไม่ได้ 2 เดือน ก็ตกอันดับหายไปจากความทรงจำ พอคนตรึงไหนเอามาเล่นคนฟังก็ร้องฮิ เขาเพลงรุ่นปู่มาเล่นทั้ง ๆ ที่เพลงนั้นยังเข้า Top-Hit ของสถานีวิทยุบางแห่งอยู่เมื่อเดือนที่แล้วนั่นเอง สรุปแล้วเพลงพวกนี้เกิดไวตายไว การผลิตแผ่นเสียงพวกนี้ก็ต้องรับขายเสียขณะที่ยัง Hit อยู่ถ้ามิเช่นนั้น ต่อให้ลดราคาครึ่งหนึ่งยังไม่มีใครอยากซื้อเขาไปฟัง

2. Harmony หรือการประสานเสียง เป็นหัวข้อต่อไป ที่จะขอแนะนำให้ผู้อ่านรู้จัก ความหมายของ "เสียงประสาน" ก็หมายถึงเสียงหลายเสียง ซึ่งเกิดจากการจัดวาง แนวต่างๆ ให้ดำเนินต่อเนื่องกันไป โดยมี ความสัมพันธ์กันในระหว่างแนว จากคำจำกัดความที่ให้ คำที่อยากจะอธิบายเพิ่มเติมก็คือคำว่า "การสัมพันธ์กัน" ยกตัวอย่างเช่น ให้เพื่อน 3 คนไปจัดทำกับข้าว มื้อเย็นนี้ พอถึงเวลาเพื่อนแกก็ทำเสร็จและ ยกมาให้เราจริง แต่พอกินเข้าไปซื้ทุกคน ร้องพร้อมกันเป็นเสียงเดียวกันว่า "ไม่เป็น รสเลย" นี่แหละเรื่องของเสียงประสานจึง ต้องเป็นเรื่องที่ระมัดระวังกันจริงๆ ไม่ใช่เอา เสียง โด-เร-มิ มาเล่นพร้อมๆ กัน แล้ว กลายเป็นเสียงประสาน เสียงที่จะจัดให้ ประสาน กันนี้ ต้องมีความสัมพันธ์กันด้วย ต้องรู้จักคำนวณระยะขั้นคู่เสียง ต้องรู้จัก พลิกขั้นคู่เสียงเพราะดีไม่ดี อาจไปโดนเอา ขั้นคู่เสียงกระด้างเข้า จึงเป็นอันสรุปว่านัก แต่งเพลงต้องศึกษา Scale, Chord. การ สร้าง Chord ตลอดจนต้องรู้ถึงนิสัยของ เครื่องดนตรีแต่ละชนิดว่าอ่อนหวาน, เข้ม เกรียม ที่เขาเรียกกันว่า Tone colour นั้น แหละ

เพลงที่เกิดจากวงดนตรีที่มีแต่ทำนอง แต่ไม่มีการประสานเสียง ก็เปรียบเสมือน

หญิงสาวที่มีใบหน้าสวยแต่ไม่มีฟัน พอ ยิ้ม (บรรเลง) คนดูก็หมดแรงที่จะชม ไหนๆ ก็เปรียบกับฟันแล้วก็ขอเปรียบไปจน กระทั่งจบเรื่องเรื่องประสาน ดนตรีเป็นศิลป์ ที่ละเอียดอ่อน เสียงประสานที่ออกมาครบ ตาม chord ก็เหมือนกับคนที่ฟันเต็มปาก แต่ถ้าขาดเสียงใดเสียงหนึ่ง ก็เหมือนคนฟัน หักไปซื้ก็สองซึกพอยิ้มก็รู้อยู่เลย ส่วนการที่จะ ให้เครื่องมือใดเล่นโน้ตตัวใดใน chord นั้นก็ เป็นเรื่องที่จะกล่าวถึงเทคนิคต่อไป

3. Rhythm การฟังจังหวะเพลงไทย สากลนั้นไม่ยากนัก ส่วนมากจะนิยมจังหวะ ทางด้านแจ๊สมาใช้ เช่น Slow, Tango, Cha ChaCha, Walzt วิธีฟังจังหวะให้สังเกต 2 อย่างคือ

1. ความ Balance ระหว่างเสียง เพลง กับจังหวะ มีความ สมดุลย์ กัน หรือไม่ หรือได้ยินแต่เสียงกลองกับเบส เอาจังหวะ ยืดให้หนักๆ เข้าไว้ แต่มีเพลงบางเพลงที่ ผู้แต่งให้จุดเด่นมาอยู่ที่กลอง ซึ่งเป็นเทคนิค ของแต่ละคน

2. ความเหมาะสม ระหว่างเนื้อหา Material กับจังหวะ เช่น Slow มักใช้กับ เพลงเศร้าๆ March ใช้กับเพลงจำพวก ปลุกใจให้เกิดความรักหมู่คณะ ส่วน Walzt นั้นต้องการความสง่างาม ดังนั้นถ้าจะให้ดี ก็ลองเอาเนื้อเพลงมาอ่านดูก่อน

II Technic ในการสร้าง ในชั้น

ต้องอาศัยการสังเกตเล็กน้อยจึงจะรู้ และสามารถเทียบว่ามีใครแน่กว่าใคร อย่าเพิ่งฟังเนื้อร้อง เอาแค่ Introduction ของเพลงก่อน การสร้าง Introduction ก็เปรียบเสมือนวิธีการแนะนำเพื่อนฝูงให้รู้จักกับมิตรใหม่ของเรา บางคนมีวิธีการพูดดีมาก รู้จักเอาจุดเด่นของ มิตรใหม่มาอ้าง ทำให้เกิดความสนใจความนิยม บางคนพูดแนะนำห้วนๆ เพียง 2-3 คำ โดยคิดว่าอีกหน่อยก็รู้จักกันไปเอง เพลงดังกล่าวมักจะมี Intro เพียง 2-3 ห้อง สำหรับการแนะนำต้อๆ เช่น “ผมขอแนะนำให้รู้จักกับเพื่อนของผม คุณวณิชชา นิษชาวัฒน์” อย่างปัจจุบันไม่ค่อยจะมีแล้ว เพลงพวกนี้ก็คือเอา 8 ห้อง หรือส่วนใกล้เคียงมาทำ Intro การสังเกตเรื่อง Intro เอาไว้แค่นั้นก่อนต่อไปก็ฟังความกระจุ่มกระจิมของเพลง คนสร้างที่มีเทคนิค ก็เหมือนภรรยาสวยที่รู้จักทำจิวตจก้าน แง่งอน บ้างในบางครั้งบางโอกาส ไม่ใช่วางตัวตามแบบฉบับเดิมไม่เปลี่ยน Pattern เดียวบ้างเลยเพลงที่ตีๆ ย่อมมีความกระจุ่มกระจิมอยู่ในตัว โดยเฉพาะถ้าเป็นเพลงรักด้วยละก็ขาดไม่ได้เลย เสียงกีตาร์ปริงเดี่ยวก็ทำให้สดุดหูสดุดตา มีความหมายขึ้นมาได้

สิ่งสำคัญเกี่ยวกับ Technic อีกอย่าง

ก็คือ การจัดเครื่องดนตรีให้บรรเลงตามลักษณะ Tone colour ของมัน เครื่องดนตรีแต่ละอย่างมี Tone colour ไม่เหมือนกันฉะนั้นจึงเป็นการยากมิใช่น้อยที่จะจัดให้เครื่องดนตรีเหล่านั้นประสานกัน นักแต่งเพลง “มือเก่า” เท่านั้นที่จะทำได้ไม่ว่าจะเป็นเครื่องขีเครื่องบีแพ็คต เครื่องอแพ็คต ของแนะนำอย่างง่าย ๆ คือ ดอ่งฟังเสียง Trumpet I Trumpet 2, Slide หรือ Sax I, Sax 2, Sax 3, ตักได้ ยิ่งถ้าเพลงที่ใช้เครื่องดนตรีมาก ๆ ก็ต้องสังเกตกันยิ่งกว่านั้น

III Material หรือเนื้อหา เป็นอัน

ว่าพอจะรู้วิธีฟังเพลงกัน และพอจะตัดสินกันได้ยังอยู่อีกข้อหนึ่ง มาฟังเนื้อร้องกันบ้าง เนื้อร้อง เป็น เสมือน การ ถ่าย ทอด อุป นิธิย ของผู้แต่ง เราไม่อยากจะคบกับคนมีนิสัยหยาบๆ เราก็ดิ้นห่าง เพลงก็เช่นเดียวกัน เอาละ สังเกตอย่างนี้ก็แล้วกัน

ก. เนื้อเพลงนั้นเกินความเป็นจริงใหม่ เช่น โลมเจ้าทั้งคืน ร้องให้ทั้งคืนอะไรอีกแยะ นึกเอาเองก็แล้วกัน เพลงเช่นนี้เป็นไปไม่ได้ตามลักษณะความจริง

ข. เนื้อร้องนั้นตรงไปหรือไม่ เพลงที่ตีต้องเหมือนหลวงพ่อบอกปริศนา ไม่ใช่บอกตรงๆ เพลงแบบนี้ได้รับความนิยมในหมู่นักเที่ยวกลางคืนมาก เพราะเวลาฟังเวลาร้อง มันเกิดอารมณ์เพลงบางเพลงบรร-

ยายเอาเงินเห็นภาพพจน์ จนทางการต้อง
สั่งห้ามก็มี บางคนอาจว่าดนตรีเป็นเรื่อง
ของการแสดงออกทางอารมณ์ ก็ถูก ไม่
เถียงแต่ที่ว่ามันควรจะมีศิลปะกันหน่อยเพราะ
มันมีอิทธิพลต่ออารมณ์ทุกเพศทุกวัย

ค. ตุการจั๊ด ที่ชว รัสสะ ในเนื้อ
เพลง บางเพลงฟังแล้วแหม่ง ๆ มันเข้ากับ
เสียงของตัวโน้ตนั้นไม่ได้จริง ๆ ฉะนั้นต้อง
จัดหาเนื้อที่พอจะสอดคล้องกันเป็นเพื่อนฝูงกับ
เสียงให้ได้ ถ้าหาที่เข้ากันไม่ได้แล้วเอาไป
ผสมกันก็เหมือนกับมีเพื่อนที่ไม่ค่อยจะถูกคอก
กันนัก

ขอแนะนำเพียง 5 ข้อใหญ่ ๆ ก่อน
ถ้านักวิจารณ์ก็สังเกตกันจริง ๆ แล้ว เขา
ต้องดูถึงถึงความมุ่งหมายหรือเจตนา Ideal
ของการแต่ง ว่าแต่งเพื่ออะไร เพื่อต้องการ
เงินชนิดด่วนหรือเปล่า ถ้าเป็นเพลงอย่างนี้

ละก็อ้อฟังเอาตามสถานีวิทยุนั่นแหละโฆษณา
กันจนหาเพลงฟังไม่ได้เลย เพลงที่ต้องการ
จะได้แผ่นเสียงทองคำ ก็อาจประณีตหน่อย
ในเรื่องนี้ถ้าจะยกตัวอย่างให้ชัด ก็ต้องดูตัว
อย่างเพลงพระราชนิพนธ์ แต่ละเพลงฟัง
ไม่เบื่อสักที ะ ะ ะ เพราะความมุ่งหมายใน
การแต่งนั้นแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามการ
ที่จะหาเพลงที่มีลักษณะครบนั้น ก็เหมือน
กับการที่จะหาครูดี ที่สอนดี ปกครองดี
ความรู้ดี สุขภาพดี ฯลฯ ย่อมหาได้ยาก

ก่อนจบผู้เขียนต้องขอรับรองว่า หลัก
เกณฑ์ต่าง ๆ ที่นำมาเสนอให้เป็นการ
เห็นส่วนตัว ผู้อ่านอย่าได้ถือเป็นหลัก
เกณฑ์ที่แน่นอนตายตัวเพราะผู้เขียนไม่ได้
จบวิชาดนตรีหรือได้ Degree ทางนี้มาจาก
มหาวิทยาลัยใด

ชีวิตกลุ่มเราเริ่มต้นที่หอนอน เรา
มีเพื่อนหลายคน แต่ละคนก็มีความดี
เด่นยอดเยี่ยมอยู่ในตัวผิดแผกแตกต่าง
กันไป เพื่อนผมคนหนึ่งเป็นเยี่ยมใน
การเรียน... คนหนึ่งเป็นดาราฟุตบอล
อีกคนหนึ่งเป็นเยี่ยมในการกิน... และ
คนที่ผมลืมนึกไม่ได้ก็คือ “มนัส” คน
นอนทน

ครึ่งหนึ่งเรามีประสบการณ์เกี่ยวกับ
เรื่องการนอนขำของทีเดียวก ปกติวัน
ธรรมดา... ผมหมายถึงวันที่ไม่ใช่
วันเสาร์และวันอาทิตย์ ระเบียบทางหอ
กำหนดให้ทุกคน (ขาดใครคนใดคน
หนึ่งไม่ได้) ตื่นนอนเวลา 5.30 น.
ตรงเป็งทีเดียวก

ลืมนอกไปว่าทางระเบียบกำหนด
ให้เข้าห้อง Study ระหว่างเวลา 19.00
-21.00 น. หลังจากนั้นใครจะเข้านอน
หรือไม่ก็ตามใจ และไฟที่หอนอนจะปิด
สนิทภายหลัง 23.00 น. มนัสเคย
บอกว่า

“...ชีวิตของกัน มันไม่พิเศษ
กับการตื่นนอนเข้าเอาเสียเลย” ผม
ชอบสไตล์การนอนของเขามากถึงกับหัว
เราะอย่างเบ็ดเสร็จ

“หัวเราะ ทำไมวะ” เขาม
อย่างไม่พอใจ

“อ้าวกันมีวิธีแก้นิสัยนี้ได้”

“ขบใจ... กันไม่อย่างทำลายความสุชน
โดยขอความช่วยเหลือจากใคร เข้าใจไหม?”
นิสัยของมนัสเป็นเช่นนั้นเอง

เสียงระฆังถูกตีระวัตรังผสานมากับสายลม
หนาวที่ออออกมา ความมืดยังไม่จางหายไปจาก
ขอบฟ้า ไม่ช้า... เสียงนกหวีดก็กรีดดังเดียว
แปลบในความรู้สึก

“ฟังแล้วแสดงใจเหลือเกิน มันน่าลงโทษ
นูโทษเจ้าคนทำหน้าที่นั้นอย่างไรจึงจะสาสม” มนัส
เคยถามผมเช่นนั้น

ผมเองยอมรับว่า... ขอบตื้นเข้าแต่เกลียด
เสียงนกหวีด กับเสียงระฆังเช่นเดียวกับเขา เรา
เคยคิดกันไว้ว่า

จะแอบขโมยระฆังที่กวนประสาทในตอนเช้า
ไปทุ้มทุ้งเสียงที่ดังขะที่เร็วที่สุด แต่ระฆังก็ไม่ได้
ชวนไว้เป็นที่ มันอยู่กับภารโรงที่ทำหน้าที่นี้ รั
ลึกกว่าแกรอบคอบต่มาก เราจึงไม่มีโอกาสใช้ความ
สามารถได้เลย ส่วนเรื่องนกหวีดก็ยากอีกนั่นแหละ
ของมันหาซื้อได้ง่ายในท้องตลาด

แห่งความหลัง

“เค็กหอ”

เสียงนกหวีดดังขึ้นเป็นหนสอง สถาปนารณ์ต่าง ๆ ยังคงเจียบเจียบ พอหวีดที่สามดังทอดเป็นจังหวะยาวนาน เสียงเพียงนั้นก็เริ่มดังขึ้น หวีดที่สี่เสียงเพื่อนลูกจากเตียงคึกคักสับสน หวีดที่ห้ายังคงดังมาอีก... มนต์ยังไม่ตื่น แต่เสียงเพื่อนอีกคนบ่นกึ่งมึนงมว่า “ไอ้เวรมันจะเป่าหาความดีความชอบอะไรกัน”

หลังจากนั้นเพียงชั่วครู่ เราก็อยู่ในชุดกีฬา มายืนเข้าแถวเป็นระเบียบอยู่ที่บริเวณถนนหน้าหอพัก และอาจารย์ประจำหอก็ตำรวจข้อ

“จำลอง..... มาครับ”

“จำนงค์..... มาครับ”

..... จนกระทั่งถึงผม.... อนันต์.... แล้วก็มีมนต์ คนที่ขอร้องขอให้ขอยุ่อันดับสุดท้าย

ปกติแล้วพอสิ้นเสียงอาจารย์เรียก “มนต์” เสียงขาน “...มาครับ...” จะดังมาก่อนเห็นตัว แล้วเขาก็วิ่งตอลงมาจากชั้นบน พร้อมด้วยชุดกีฬาที่เตรียมสวมไว้ก่อนนอนด้วยความรู้เท่าถึงทันทีเดียว แม้กระนั้นหลายคนก็ยังให้อภัยในความล่าช้าของเขาเช่นนั้นไม่ได้ แต่ทว่าวันนั้นผิด

แปลกไปกว่าทุกวัน

.... มนต์ไม่ลงมาเข้าแถว.... ไม่ลงมาจริงๆ ผมนึกในใจแะแล้วมันส์เอ๋ยวันนี้เกลอไม้โดนขุดหลุมขยะ หรือทำความสะดวกส่วน ก็เป็นที่ต้องล้างคอกหมูแน่.... อากาศหนาวมากในฤดูหนาวเราวิ่งกัน ทำลายสถิติตัวเองจนเป็นลำดับ หลังจากฝึกกายบริหาร... ถากหญ้า... พันดินแล้ว เราก็ลงสรงสนามชำระล้างร่างกาย แปลกดีเหมือนกันหน้าร้อนน้ำไม่คอยพอกับความต้องการของพวกเรา แต่พอหน้าหนาวน้ำล้นอ่างจนใครก็ขยาดที่จะใช้มันให้หมดสิ้นไป

... วิทย์ เป็นคนหนึ่งที่ไม่ชอบน้ำจนมีชื่อเสียงเด่น แต่เขาก็ไม่ชอบให้ใครล้อ วันนั้น มนต์ ก็เป็นพวกเดียวกับวิทย์

เวลาไม่คอยใครเหมือนกับเราต่างเดินแข่งกันไปโรงอาหาร จุดหมายปลายทางสำคัญอยู่ที่นั่น และอาหารเขาก็ไม่พ้นข้าวต้มอาหารอนามัย

... ตอนหนึ่งมนต์โอ้ให้ผมฟังว่า “เดี๋ยวกันสบายแล้วละเพื่อน...” เขายมราวกับชนะทุกสิ่ง

“ทำไม เมื่อเข้าแกจึงไม่ลงกีฬาหรือแอบอยู่ใต้เตียงนอน” ผมถาม “นั่นมันลูกไม้เก่า... ของกันมัน

คองใหม่เสมอ”

ผมไม่ต้องซักให้เมื่อ เขาเล่าให้ฟัง
ต่อไปอย่างชัดเจน

“กันอนสบายอยู่บนเตียง พอ
อาจารย์เดินมาตรวจ กันั้นก็เอามือออกมาท้อง พอ
มาถึง ท่านถามว่าเป็นอะไรไปหรือ กัก็ตรง
เบาๆ ไม่ตอบ ท่านเอามือลูบที่ศีรษะอย่างเอ็น
ดู “ตัวไม่ร้อนเลยนี่”

“ปวดท้องครับ ปวดเหลือเกิน “กั
แสดงละครฉากนั้นได้แนบเนียนที่สุด แล้วก็
ไม่ถูกลงโทษอะไรเลย”

ผมอยากจะหัวเราะให้กับความเจ้าปัญญา
ของเขา เพราะปวดท้องนั้นมีลูกไม้คืนที่ใครๆ
ต่างเล่นเอาตัวรอดมาไม่น้อย จึงนับว่ามนัส
จะได้รับเกียรติอะไรสักอย่างหนึ่ง วันเสาร์กับ
วันอาทิตย์ เป็นวันที่เราได้นอนกันมากที่สุด
(เฉพาะบางคน) เคยมีสถิตินอนทนปรากฏไว้
ดังนี้

๕ โยง คืนนอน 10.00 น. อด
ข้าวหนึ่งมื้อ (คืนเพราะเพื่อนปลุกให้ไปตีวงษา
อังกฤษ)

๕ ฮุก คืน 10.35 น. อดข้าวหนึ่ง
มื้อ (คืนเพราะเสียงเอ็ดตะโร ไล่จับนกกระ
ชอกกันโครมคราม)

๕ มนัส 10.45 น. อดข้าวหนึ่ง
มื้อ (คืนเพราะนึกขึ้นได้ว่าวันนี้ เป็นเวรทำ
ความสะอาดนอน)

... ยังไม่มีใครลบสถิติของมนัสได้เลย
ความเป็นเพื่อนของเรา ทำให้หลายคน
ปรึกษาหาวิธีการที่จะคิดแก้.. การนอนคืนสาย
ของเขาให้สัมฤทธิ์ผล

ใกล้รุ่งของวันต่อมา เสียงนกหวีดดัง
ก้องสะท้าน หลายคนยังไม่ยอมลุก ผมตั้ง
สุดตัวเมื่อได้ยินเสียงร้อง “โอย... พ่อย่า..”
กว่าจะตัดสินใจอะไรได้ ผมก็โดนเข้าไป “บึก
หนึ่ง” หายว่องเป็นปลิดทิ้ง “ไร... พี่ไม่น่า
เลย” แล้วผลุนผลันลุกมาแปรงฟันล้างหน้า
หวังเข้าหน้าสหนักหนา เพราะชั้นเขาเป็นโดน
หนัก

“จะนอนกันไป ถึงไหนคุณพ่อ” ผู้เผด็จการ
ปลุกถามเสียงดัง

“ออยพี่... วันนี้ผมปวด... ปวดขา...
จริงๆ ครับ” มนัสครางเสียงหลง

“เออดี... นี่ยาแก้ปวด...” โครมเดียว
เท่านั้น ทำให้มนัสตัดสินใจว่าเขาควรจะนอนอยู่
หรือลุกขึ้นไปเสียโดยดี

การปลุกอย่างใช้กำลัง และกระหน่ำ ทำ
ให้พวกเรามาเวลาทำงานและเล่นตอนเช้าได้มาก

อีกครั้งหนึ่ง... ที่เสียงร้องดังว่า “โอย...
พ่อย่า” ดังมา สุดสุดตัว สลัดผ้าห่มได้กับพย
มันให้เรียบร้อย เตียงนอนมนัสอยู่ข้างๆ ซ้ำพเจ้า
เหลือบมองดูเขาอย่างฉงน เพราะเขานอนลืมตา
แป๋ว

“แกตื่นแล้ว ทำไมไม่ลุกล่ะ” ผมถาม
“ไอ้เสริฐู มันร้องทำไมวะ” เขาถามผมบ้าง

“อ้าวพี่หัย มาปลุกถึงตัวไม่ใช่หรือ” ผม
บอกถามที่เคยเป็นมา และเคยโดนมา

“อพิโอเอ๊ย... ก็กันี้ลือคประตุไว้ แล้ว
จะเข้ามาได้อย่างไร... หลอกกันี้ได้เพื่อนเรา...
นอนต่ออวัย... ใครขึ้นไปเปิดประตุ มันก็ไม่เห็น
ใจเพื่อนฝูง” ว่าแล้วเขาก็ชักผ้าห่มคลุม ทำท่า
หลับไปอย่างง่ายดาย

และความจริงก็เป็นจริงดังที่มนัสได้บอก
ไว้เสียด้วย

โ ต ม

□ “ธิตี” □

ฉันนะนะยะโสโธหังนัค
 เธอไม่รัก... ฮี!... ไม่แค้น... ให้แน่เถอะ
 เธอทำหยิ่ง ผยอง ฉันร้อง... เซอะ!
 หลิ่งอึกเยอะไข่มุ่เพียงกานดา
 เป็นเพราะฉันไม่ชอบระบอบย่อ
 หวังให้ง้อ? รอไป... ในชาติหน้า
 ในชาตินี้ขอหลักปลักใจลา
 ข้าจะหาคู่ใหม่... ไปเขี้ยวเธอ
 คิดว่าสวยโสภากว่าใครหรือ?
 ฉันว่าฮ้อ! กรุณาอย่าคิดเช้อ
 อันความสวยช่วยไม่ได้ดอกนะเธอ
 ผิดจากฉันแล้วจะเก้อ นะสายใจ
 คิดว่าฉันนั้นรักเธอนักหรือ?
 เธอจึงดื้อดองอนให้วอนไว้ *ใน*
 เปล่าดอกนะ พรูจรูไว้
 ฉันยังไม่คิดรักบักดวงแด
 เธอหลบเมินเดินหลักไปอีกด้าน
 ฉันก็ผ่านเลยไปไม่แยแส
 เธอไม่ข้องฉันไม่เกี่ยวไม่เหลียวแล
 เธอไม่ทักฉันก็แน่ไม่แลมอง
 เธอทำเป็นเล่นตัวเช่น “ดอกฟ้า”
 ไม่รู้ว่าฉันคือ “โคม” ผู้จ้องทอง
 เมื่อเธอหยิ่ง ฉันก็ชายอย่าหมายปอง
 จะได้ครอง ห้องใจไม่มีวัน...

เ ธ อ

□ “ผยอง” □

สำหรับฉัน เธอเป็นเข่นชายหนึ่ง
 เป็นพี่ขี้เผือกขี้ขี้ชีวิตฉัน
 มิได้มีเยื่อใยสายสัมพันธ์
 เกินกว่านั้นฉันไม่มีให้เธอ

ที่ฉันได้ใกล้ชิดสนิทสนม
 ไข่มุ่ชื่นชมชอบใจใคร่เสนอ
 ฉันไม่เคยมอบหทัยไปบำเธอ
 อ้อ คงเพื่อฝันไปจริงไหมคุณ

เคยสงสาร เธอข้างอย่างจับจิต
 ฉันเคยคิดโอบเอื้อช่วยเก้อหนุน
 หวังชื่นชอบปลอบใจคงได้บุญ
 แต่การุณย์ ของฉันมันหมดแล้ว

ตัวของเธอเป็นอย่างไรไม่รู้หรือ
 หงความดื้อ เปาะบาง เหมือนอย่างแก้ว
 หงปมด้อย ปมเด่น ฉันเห็นแนว
 ตาของฉัน มันมีแววกแล้วกัน!

เธอถือว่า เป็นชาย ต้องไว้เกียรติ *๖* ก็ขระค
 จะหยามเหยียด หลิ่งก็ได้ ไม่เคยหวั่น
 ฉันก็หลิ่ง *๙* หยิ่งไม้ศรี นิจนรินทร์
 สำหรับฉัน เธอเป็นเศษ เวทนา

ยั้งคอย

คำแล้ว
 วิเวกแว่วแจ้วเสียงสำเนียงใส
 ไอ้กึ่งสตาลเอ๋ยเกษขื่นใจ
 กลับวันไหวส่นสะทกหัวอกเรา
 สุริย์ลับเหลบมเลอมชะเงอมงำ
 สายลมซำว่าไห้ออกใจเหงา
 ณ. เกอนถนทนมแต่เวา
 ช่างซบเซาสนสุขทุกซัระทม
 เรไรหรีดกรัดเสียงจ้ำเรียงรำ
 เกษขื่นฉ่ำก็อ้างวังระคางขม
 กิ่งสตาลหวานแว่วแล้วลอยลม
 ดั่งมีศคมเดือนซำกระหน้าใจ
 นภาพราวดาวพร่างกระจ่างแจ่ม
 ถึงถิ่นแรมกัระวันซันสดีใส
 แต่บัดนี้เธอหมางเมินห่างไป
 จนแสนไกลเดือนลับไม่กลับมา
 เธอจากไปไกลลับไม่กลับย้อน
 ปล่อยฉันซ้อนทรวงชวนคร่ำคววญา
 ปล่อยฉันเหงาแแต่เด็ขเวเปลี่ยวอรา
 อนิจจาเมื่อไรได้รักกัน
 ไอ้กึ่งสตาลเอ๋ยเกษหวานซ่ง
 มนตร์รักตรึงตราสัดกัหักใจฝั้น
 จะรอคอยคอยรับรักกลับคืน
 แม้สะอื้นยังข้มรับหากกลับมา

“อัญชลี”

คนดิน

ไอ้แดนดินถิ่นนคอทรัก
 เคยส่นักเปรมปลมคิมหรรษา
 ยังยินดีต้อนรับฉนกลับมา
 ชับนาตารอยร้าวที่เค้รำคลาย
 ฉนชัวทรามหลงผิดคิดเป็นฉน
 คิดว่าฉนกลับชำนกรักสลาย
 เหลอนาตาพรพรงหลงกระจาย
 เหลอความอายบัศีเพราะมีกรรม
 เคยหยามเหยียดเคียดฉนที่ยามฝั้นเพอง
 ล้วนแต่เรื่องเลวบาหม่นำมา
 พอใจเจ็บเหตุใดโยโทษกรรม
 ทุกขมาช่าแทบดินส่นพลัง
 ขอรับผิดขมข้นกลับคืนดิน
 เหมือนนภณินโศฝั้นหันคืนหลัง
 ถึงเจ็บก็ขอตายภายในรัง
 ขอฝากฝังร่างนทเกิดตน
 ปณิธานแน่วแน่ไม่แปรผัน
 ฝากชีวันมอบรักเพือมรรคผล
 กลับมาสู่แดนดินถิ่นเกิดตน
 วิญญาณพันฝังร่าง ณ รังเดิม

“กฤติกา”

เป็นมนุษย์สุดดีอยู่ที่ปาก
ก่อนเอ่ยวาจกคิดให้ซึ่งแจงดถึงผล
๕๔๖๖
หงคชววมวลละมีปะปน

อยากให้คนรักใคร่พูดให้ดี
เป็นผู้ใหญ่พูดอะไรให้เด็กเชื่อ
แสนน่าเบื่อคำปดหมดตราศรี
เป็นผู้น้อยจกเกษมเปรมปรีดี
เพราะวาทีที่ฉลาดและแหลมคม

เกิดเป็นชายไร้สัจย์ไร้ไรไร้ชายไม
พูดอะไรให้คงยาคำประณม
๕๕๕๖ นคช
ทำเล่นปนปลนปลอนหลอกลการม

โลกระงมเขายามหน้าข้าบวอน
เกิดเป็นหญิงซึ่งยากก่อนปากปลง
ควรรยับยั้งซึ่งจิตคิดเสียก่อน
รับปากโดยไม่คิดผิดบังอร
จะอวรณ์สุดเสียตายเมื่อสายเกิน

เป็นมนุษย์สุดดีอยู่ที่ปาก
คนพูดมากถ้ามีทางควรห่างเหิน
อีกคนชอบนินทาเห็นว่าเพลิน
ขอช่วนเชิญเมินหน้าอย่าพาที

ปาก

▲ ขุนทริก

สำนึกดวง

▲ มะลิ

ดวงฤดี.....
บ้านฉะนคองเคร้าและเหงาหงอย
ด้วยจิตจ้อท้อแท้เฝ้าแต่คอย
จนกาลคล้ายล่วงผ่านนับนานมา
รัตติกาลเย็นเยียบเงียบสงัด
ลมตะบัตไชยพรว หิวผวา
ระลอกคลื่นคลั่งผั่งประดังมา
หยาดน้ำตาร่วงผลดย รัห้อยครวญ

เพราะฟ้าไกลเกินเขตเอนี้จอนาจ
เพราะนงนาฏลืมคำกลบทำทวน
เพราะสายใจหลายเดห์รักเรววน
เพราะหน้านวลใจเสื่อจึงถือเอา
ด้วยจิตมันฝันเตลิดจึงเว็ดหลง
มัวพะวง "รักแท้" ล้วนแต่เซดา
ไม่รู้ตัวรู้ตัวเพราะตัวเรา
ไปหลงเงานางฟ้าจำแลงดวง

คำคืนนี้.....

ดวงฤดี ยิ่งคะนึ่งเฝ้าหึ่งหวง
ถึงอดีต กริตสลัก สักบนทรวง
ไม่ลบล่วงเดือนหายผั่งใจจำ

อง

ผลิตภัณฑ์ซักฟอก

□ พิศวง สิวไล แพลและเรียบเรียง

(From "Soaps and Detergents" by Mr. ~~Graham Miller~~ *Graham Miller*
~~ham Miller~~, Asian-Australian Magazine)

การพัฒนาอุตสาหกรรมและความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ จำต้องขึ้นอยู่กับกระแสไฟฟ้าและเครื่องเหล็ก ของใช้ชนิด ๆ ที่จะเกี่ยวข้องให้เราได้มองเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ในบรรดาสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่มีการจำหน่ายมีสถิติพุ่งสูงอย่างรวดเร็วจนเห็นได้อย่างเด่นชัด สิ่งนี้ก็คือสบู่ เราใช้สบู่กันอย่างมากมายฟุ่มเฟือย เหตุนี้จึงได้มีผู้ทำการค้นคว้าวิจัยเรื่องสบู่กันอย่างละเอียดละออจริงจัง ทั้งนี้เพื่อจะให้สบู่ที่เราใช้ได้มากยิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันที่เราใช้สบู่เพื่อการซักฟอกแต่อย่างเดียว ถึงกระนั้นก็ดี สบู่ที่ผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นนี้ ก็ยังไม่ให้ความสะดวกแก่เราได้ทุกประการนัก สบู่แบบที่คนโบราณใช้ (เมื่อ 4,000 ปีก่อนโน้น) ช่วยให้การชำระล้างได้เป็นไปโดยสะดวกรวดเร็วพอควร เขามีวิธีทำโดยลดความตึงผิวของน้ำลง เมื่อความตึงผิวของน้ำลดลงแล้ว ก็จะเกิดฟอง ฟองนี้เองทำให้เกิดเป็นน้ำสบู่ขึ้น และมันทำให้มันหรือไขมันหลุดติดไปกับน้ำได้ กลไกอันนี้ขึ้นอยู่กับวิชาเคมี ว่าด้วยเรื่องสบู่ ปฏิกิริยาของสบู่กับน้ำ ไขมันและมัน

ส่วนสบู่แบบที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ทำจากเกลือของโซเดียมสเตียเรท เราอาจกล่าวอย่างกว้าง ๆ ได้ว่า การที่สบู่ละลายไขมันได้ก็เพราะเกลือโซเดียมสเตียเรท แยกตัวของมันออกจากโซเดียม ปลายแขนอันยาวข้างหนึ่งของอะตอมคาร์บอนจะเข้าเกาะไขมัน และปลายอีกข้างหนึ่งเข้าเกาะน้ำ ทำให้ไขมันหรือไขมันหรือความสกปรกใด ๆ ก็ตามหลุดออกไปจากวัสดุ เหลือไว้แต่ความสะอาด สบู่ที่ทำจากโซเดียมสเตียเรทออกจะใช้ไม่สะดวกอยู่บ้าง ด้วยมันไม่ใคร่จะเป็นฟองในน้ำกระด้าง เพราะในน้ำกระด้างมีแร่ธาตุบางอย่างเจือปนอยู่ ในระยะ 20 ปีหลังนี้ ได้เกิดสบู่ที่ประดิษฐ์ขึ้นแบบใหม่เกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่งที่เราเรียกว่าผงซักฟอก สบู่ชนิดใหม่นี้ ก็มีปัญหาแบบใหม่เกิดขึ้นอีกเช่นกัน

ผงซักฟอกส่วนใหญ่ประดิษฐ์ขึ้นจากผลผลิตทางเคมีปิโตรเลียม ตลาดผงซักฟอกขยายตัว
ออกไปอย่างกว้างขวาง นิยมใช้กันทั่วไป ทั้งในเคหสถานและโรงงานอุตสาหกรรม
การจำหน่ายเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก มากจนกระทั่งได้ประสบกับปัญหาบางประการอันมิ
ได้คิดไว้ก่อน ดังจะได้กล่าวต่อไป

บางประเทศพลเมืองตั้งอาคารบ้านเรือนอยู่อาศัยกันอย่างแออัดยัดเยียด บาง
เมืองมีแม่น้ำไหลผ่าน ซึ่งอาจจะไหลคดเคี้ยวผ่านเมืองหลายเมือง เมืองเหล่านั้นจำเป็นต้องมี
โรงงานเปลี่ยนน้ำโสโครกให้เป็นน้ำสะอาดเสียก่อน ก่อนจะปล่อยน้ำโสโครกเหล่านั้นให้
ไหลลงสู่ลำน้ำ น้ำโสโครกเหล่านั้นอาจมาจากที่ต่าง ๆ กัน เช่นน้ำจากห้องสุขา ห้องน้ำ
จากห้องน้ำในครัว เมื่อนำน้ำโสโครกเหล่านั้นมาผ่านกรรมวิธีอันซับซ้อน ทำให้น้ำสะอาด
เพื่อจะปล่อยให้มันไหลลงสู่ลำน้ำต่อไป ดังนั้นกระแสน้ำในลำน้ำ ก็จะไหลตามปรกติ
ธรรมชาติของมัน น้ำที่กลบทำให้เป็นน้ำที่สะอาดนั้น อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องมีความสะอาด
เท่ากับน้ำในลำแม่น้ำเองโดยวิธีนี้ ทำให้เราใช้น้ำจากลำน้ำสายหนึ่งได้ถึง 7-6 ครั้ง

แต่ปรากฏว่าการทำน้ำโสโครกให้กลับเป็นน้ำสะอาดนี้ เราไม่สามารถขจัดผง
ซักฟอกให้หลุดออกไปได้ เพราะแบคทีเรียไม่สามารถสลายโมเลกุลของผงซักฟอกได้ ซึ่ง
โดยปรกติแล้วแบคทีเรียย่อยสลายสิ่งโสโครก โดยทำให้มันเน่าเปื่อยผุพังไป เมื่อเรา
ไม่สามารถขจัดผงซักฟอกให้หลุดออกไปจากน้ำได้ และเมื่อเราปล่อยน้ำเหล่านั้นให้ไหลลง
สู่แม่น้ำ ผงซักฟอกเหล่านั้นจะรวมตัวกันเข้าเกิดเป็นฟอง ซึ่งเราอาจเห็นได้ในลำแม่น้ำ
ทั่วไป เช่นใน ยุโรป และ อเมริกา

ฟองเหล่านั้นจะไปคลุมผิวหน้าละลายในน้ำ จึงทำให้น้ำเหล่านั้น เป็นน้ำสกปรก
ใช้บริโภคไม่ได้ และทั้งยังเป็นอันตรายต่อปลาและสัตว์น้ำอื่น ๆ อีกด้วย ผงซักฟอกที่
ละลายอยู่ในน้ำ ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ที่จะทำให้ออกซิเจนละลายในน้ำไม่ได้

บริษัทเชลล์แห่งฮอลแลนด์ และเอสโซแห่งสหรัฐอเมริกา ก็เฝ้ามองดูปัญหา
อยู่เหมือนกัน ปัญหาที่มีอยู่ว่า ทำอย่างไรจึงจะเปลี่ยนโครงสร้างโมเลกุลของผงซักฟอก
เหล่านั้นเพื่อที่จะให้แบคทีเรียทำการย่อยมันได้ง่ายขึ้น จากการศึกษาได้ผลออกมาว่า ถ้า
หากโมเลกุลของผงซักฟอกมีแขนคาร์บอนอะตอม ที่มี side chain อยู่ แบคทีเรียจะย่อย
โมเลกุลนั้นไม่ได้ ในทางตรงกันข้าม แบคทีเรียจะกิน straight chain ได้ในทันทีและ
รวดเร็วด้วย จนกระทั่งความเข้มข้นของผงซักฟอกที่อยู่ในน้ำจะลดลงถึงร้อยละ 20 ภายใน

ในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ถ้าหากเราจะนำน้ำใส่โครกเหล่านี้อ่านกรรมวิธี เพื่อให้เป็นน้ำสะอาด ภายในเวลา 10 ชั่วโมงเท่านั้น เราจะได้น้ำสะอาดที่มีปริมาณผงซักฟอกเจือปนอยู่เพียงเล็กน้อย และถึงแม้ว่าจะเป็นน้ำที่เราได้ใช้แล้วหลาย ๆ หนก็ตาม ก็ยังมีความปลอดภัยพอขนาดที่ดื่มได้

ผลิตภัณฑ์อีกชนิดหนึ่งที่ยังจะไม่ใคร่จะแพร่หลายนัก คือผลิตภัณฑ์สบู่ที่ประดิษฐ์ขึ้นจากโลหะ สบู่ชนิดนี้จะนำมาใช้ชำระล้างอย่างสบู่ธรรมดาไม่ได้ เพราะไม่ละลายในน้ำ แต่ละลายได้ในน้ำมัน สบู่ชนิดนี้มีประโยชน์มากในวงการอุตสาหกรรมมีโลหะหลายชนิดที่เราอาจนำมาทำสบู่ชนิดนี้ได้ อย่างเช่นอลูมิเนียมสเตียเรทแมกนีเซียมสเตียเรท สังกะสีสเตียเรท โลหะบางชนิดนำมาทำสบู่โลหะได้ยาก แต่ถึงกระนั้นนักเคมีก็พยายาม จนได้รับผลสำเร็จเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

อุตสาหกรรมดี ก็เป็นผลิตภัณฑ์อีกประเภทหนึ่ง ที่ต้องพึ่งพาอาศัยสบู่โลหะอยู่มาก ภายในสีย้อมประกอบด้วยรงควัตถุ ลอยกระจัดกระจายอยู่ในน้ำมัน และเนื่องจากสบู่แบบน้ำมันละลายน้ำมันได้ มันจึงเป็นตัวการที่ทำให้อนุภาคของสีเข้ากับน้ำมันได้เป็นอย่างดีและทั่วถึงกัน เจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมดี จะใช้สบู่แบบกับดี เพื่อให้สีไหลได้สะดวกสม่ำเสมอ ช่วยให้สีทำปฏิกิริยากับออกซิเจนในอากาศน้อยลง และยังต่อต้านเชื้อราและพังใจได้ด้วย

สบู่โลหะมีโครงสร้างโมเลกุลที่ค่อนข้างจะซับซ้อน และให้ประโยชน์หลายอย่าง เช่น ทำให้สีมีความข้น เหนียวอย่างดี เปลี่ยนน้ำมัน (หรือน้ำมันแร่) ให้เป็นไขมันได้ เจ้าของโรงงานเครื่องสำอาง ใช้สบู่ปนลงไปกับแป้งผัดหน้าด้วย ซึ่งจะทำแป้งนั้นเนียนสนิทติดผิว และทำให้พ่นหน้าเรียบ

คุณสมบัติอีกอย่างหนึ่งของสบู่โลหะ ก็คือความฉื่น จึงมีผู้นำไปใช้ในน้ำมันหล่อลื่นเครื่องยนต์ต่างๆ และนอกจากนี้ สบู่โลหะยังให้ประโยชน์ในการอุตสาหกรรมพลาสติกได้อย่างมากด้วย

ประโยชน์ของสบู่และผลิตภัณฑ์ในเครือเดียวกัน มีอยู่หลายประการดังกล่าว ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมจำต้องดำเนินเคียงคู่กับกับการค้นคว้าวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์อย่างละเอียดละออด้วยเสมอไป ● ●

อ ำ ร ม ณ์

รักมีกรรม.....

สมุดจำ.....

ฉันรู้ว่า ฉันคิดถึง คนที่ฉันรักเพียงใด คิดถึงตามที่
หัวใจปรารถนา และก็หักห้าม ตามที่จะเป็นไปได้.....

เมื่อคืนลมแรงจัดเหลือเกิน พัดอู่ราวกับจะนำข่าวร้าย
มาบอก สมุดคงไม่รู้หรือกว่า ฉันนอนเมื่อสองยามผ่านไป และ
ก็ไม่หลับทั้งคืน ดาวคาบฟ้าดุจล้อเลียน เซอก็คงเหมือนกันเช่นนี้

แหละ

คนสวยยากแก่การพนอ.... แต่คนดีก็น่าถนอมน้ำใจไว้....

ฉันรู้จักเธอไม่ใช่เพราะ สดุดตาในความสวยงาม หากสดุดใจ
ด้วยความไฝฝันทพิงใจ.... แต่นั่นแหละมันอาจเป็นการ “พบ”
เพื่อ “จาก” ก็ได้ใครจะรู้ สมุดก็ไม่รู้ แต่ฉันรู้อย่างแท้จริง

ดาวลับฟ้าไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็สาดแสงให้โลกได้รับความ
สว่างอีก... ครึ่งหนึ่ง มันเป็นเช่นนี้ ชั่ววันจันทร์ ผิดกับชีวิตจริง
ของเราที่หันเหหมุนเวียน อย่างยากที่จะบัญชาให้มันคงได้เหมือน

7 มิ.ย. 08

ความรักมิใช่สิ่งที่เห็นแก่ตัว.....

ฉันไม่ใช่ผู้สันตติจิตเจเน ในเรื่องความรัก แต่ก็รู้ว่า “ความ
รัก” คือสิ่งที่เราอยากอยู่ใกล้ คนที่เรารัก อยากทำสิ่งต่างๆ ให้
เป็นที่พอใจแก่เธอ..... แต่บางครั้งอุปสรรคก็มาขวางกัน เพราะ
หนทางนั้นมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเสมอไป

ไม้ เมืองเดิม

.....ช่วงชีวิตแห่งความมั่งมี ความยากจน มีชื่อเสียง
ไม่มีชื่อเสียง เกียรติยศ เราจะพบว่าชีวิตของนักประพันธ์ไทย
คนหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง แต่ทว่าคลุกคลีอยู่กับความยาก
จน บ้านไม่มีเงินของตนเองต้องเช่าเขาอยู่ ทางด้านเกียรติ
ใคร ๆ รู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงเขาอยู่
ทีเดียว เขาคือ ไม้เมืองเดิม

ไม้เมืองเดิม เจ้าของนามปากกาที่มั่นคงขอด้วยนวนิยาย
เรื่อง 'ขุนศึก'

ป. วัชรภรณ์ เขียนถึงเขาในหนังสือเรื่องนักประพันธ์
40 นามปากกาไว้ดังต่อไปนี้ตอนหนึ่งกล่าวว่า

“จำนวนโวหารของผู้แต่งขุนศึกนั้นยากที่จะหาผู้ใดเลียน
แบบได้ ทวีละครของเขามีบุคคลกลมบทยาทน่ม
ลูกทุ่ง ดาวบ้านนา ในบรรยากาศของชีวิตชาวบ้าน”
และ..... “ไม้เมืองเดิม ได้ถึงแก่กรรมระหว่างสงคราม
โลกครั้งที่ 2 เขาเกิดมาเพื่อเขียนหนังสือโดยแท้ แม้ว่า
กรุงเทพฯ กำลังพลางแสงไฟ แต่เขาก็ยังแต่งเรื่องชายและ
ร่างกายกำลังถูกโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน นั่งเขียนหนังสือ
ไม่ได้ เขาก็บอกให้ภรรยาช่วยชีวิตเขียนแทน.....”

ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า ทำไมจึงอยากทราบเรื่องราวของ
เขามากไปกว่า... ที่ได้อ่านจาก ขุนศึก บึงขุนสร้าง บางระจัน
ทหารเอกพระบันฑูร นางห้าม สิ้นในน้ำ ศาลเพ็ญดา และ ฯลฯ อีก
หลายสิบเรื่องที่ไม่ เมืองเดิมได้บรรจงสร้างไว้ในบรรณพิภพ

ครั้งแรกเมื่อได้อ่าน 'ขุนศึก'
ความรู้สึก บอกกับตัวเองว่า
ผู้เขียนเรื่องนี้ เขียนได้
ยอดเยี่ยม ถูกใจเหลือเกิน
จนบัดนี้ ความรู้สึกนั้นยังคง
ไม่เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด.

ฉันเคยรู้และเคยเจ็บม เเท่าที่จิตใจจะมีอำนาจบังคับ "เธอ" เสมือนดอกฟ้าที่
ชาวดินหลงไหลหมายปอง ฉันก็เพียงแอบเก็บไปนึกคิดในใจเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม้ให้
มันพุ่งชานเตลิดจนเกินที่จะไปยับยั้งได้ ช่างเถอะ ถ้าการแอบรักเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่
บอกให้เจ้าตัวรู้ จะบาปหนาสักเพียงใด

.....แม้ฉันจะกล้าแค้นกล้า แต่ก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ รู้ดีว่า... จะทำให้อีกฝ่าย
หนึ่ง พลอยไม่สบายใจไปด้วย ความรักที่แท้จริง ต้องสะอาด หมดจด มิได้แฝงไปด้วย
สิ่งหลอกลวง

.....มีประโยชน์อะไรที่จะสวมหน้ากากเข้าหากัน เมื่อลงเอยด้วย ต่างฝ่าย
ไม่ยอมรับสภาพที่แท้จริง

1 ก.ค. 08

ความรักที่น่าขง.....

เราไม่ควรพบกันเลย! จริงๆเราไม่ควรพบกับเลย แต่แล้ว เราก็พบกันจนได้ มัน
เป็นการพบที่ไม่อาจเดาได้ว่า เป็นพรหมลิขิตหรือ ความบังเอิญ

.....สายตาเธอจ้องมองฉัน นิ่งนานเหมือนจะอ่านความหมายให้ลึกทะลถึงหัวใจ

.....โลกทั้งโลก ก็เหมือนจะพลอยยิ้มแย้มแจ่มใสกับเรา เพียงครั้งแรกที่พบกัน
ฉันนึกไม่ออกว่า โลกนี้จะมีความหมายอะไร หากขาดเธอผู้นี้ จิตสำนึกของฉันเหลืออย่าง
คนไม่เจียมใจ วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันเหม่อมองดูพุดตาน ที่เปลี่ยนสีทุกเช้าค่ำ
ทางนกยูงพรวนเป็นระลอกสลับกับสายลม

.....เธอนิ่งเหม่อมองดูดวงอาทิตย์ยามอัสดงคต ช้ชวนให้ฉันฟังเสียงสน ดูหมู่

นกกาที่ต่างเริ่มถลาร้อน กลั้รังรวง

.....สิ้นบ่เก่าไปแล้ว

.....บ่ใหม่เวียนมาอีกครั้งหนึ่ง แต่ทว่าบัดนี้เราเป็นคนที่ไม่รู้จักกันเลย

ฉันขอภาวนาให้เธอสมปรารถนา ในชีวิตใหม่ ... และจะ
พยายามลืมเรื่องเก่าเสีย แม้ว่าจะยากเย็นแสนเข็ญเพียงใดก็ตาม

23 ต.ค. 08

ครึ่งแรกเมื่อได้อ่าน
ความรู้สึก บอกกับ
ผู้เขียนเรื่องนี้
ขอบคุณ ถูกใจ
จนบัดนี้ ความรู้สึก
ไม่เปลี่ยนแปลงแต่

ในนวนิยายเรื่อง นบับเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2506

แกม มหรรณพ ได้เขียนเรื่องหนึ่งถึงครูของเขา โดยใช้ชื่อว่า
“ไม้ เมืองเดิม ในความทรงจำแห่งอดีต”

ทำให้เราทราบเบื้องหลังชีวิตของเขาได้อย่างแจ่มชัดไม่น้อยทีเดียว

.....
สุภาพบุรุษวัยหนุ่มใหญ่ ร่ามสันต์ สูงและผิวขาวไบหน้าบ่ง
บอกความเป็นลูกผู้ชายใจนักเลง และเป็นผู้มีอารมณ์ขันอยู่
ตลอดเวลา เขายืนแถวเหล่าส่งมาให้พร้อมทั้งพูดคุยมั่วเฒ่าให้
ความเป็นกันเอง ไม่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเก้อเขินเลย

“เอาเล่นเสียวกรูบหนึ่งก่อนค่อยคุยสนุกๆ” ข้าพเจ้า
เื่อมมือไปรับแถวเหล่าแล้วดมชนิดกระตักกันแถว รู้สึกว่ามัน
ร้อนวูบลงไปใ้ในกระเพาะ แล้วขึ้นมาซาอยู่บนไบหน้า และคง
จะตีหน้าเหยงขบกล เพราะปรากฏว่าเป็นที่พอใจของเขาถึง
กับออกปากชมเชยฉันว่า

“เด็ดเหมือนกัน - ลูกปากน้ำ เอ๊ะ! ยังต้องเรียกลูก
ทะเล เดี่ยวก่อนคุณมาเที่ยวงานภูเขาทองวะ”

“เปล่า--” ข้าพเจ้าตอบ “ตั้งใจมาหาพี่”

“งั้นประเดี๋ยวออกไปต่อกัน กะผมข้างนอกอีก”

.....
แกม มหรรณพ เริ่มเรื่องของไม้ เมืองเดิมดังนี้ และเขียนต่อไป
อีกตอนหนึ่งว่า

“...ไม้ เมืองเดิม เป็นคนไม่ชอบระเบียบเรียบร้อย เห็นผมนั่ง
พับเพียบกินข้าว ก็เื่อมมือมาจับขาคัดทำให้เสียใหม่ บอกว่า
ผู้ชายต้องนั่งขัดสมาธิไม่ใช่พับเพียบ ผมได้เห็นการทำงานของ ไม้
เมืองเดิมใกล้ขีดจันรู้สึกเป็นธรรมดาไป ไม้ เมืองเดิมเขียนหนังสือ
ในท่าใด อารมณ์ใด เวลาใดได้ทั้งนั้น นอนพับเพียบเขียน
กับพนกระดานก็ได้ นั่งยองๆ เขียนกับดั่งสบู่ใบเล็กๆ ก็ได้ ยืน

เขียนกับโต๊ะทำงานที่โรงพิมพ์ก็ได้ นอนบอกเรื่องให้คนอื่นเขียนก็ได้ เม้าเหล่าแปะก็
เขียนได้ ลืมตาตื่นขึ้นมาหายเม้าก็ลงมือเขียนเรื่องต่อได้ทันที เรื่องทุกเรื่องที่ไม่ เมืองเดิม
จะเขียนในลักษณะอารมณ์ และเวลาใดก็ตามเป็นเรื่องที่เข้มทุกขนาด

.....
เพราะว่าไม่ เมืองเดิม ไม่ใช่คนคุยโอ้อวด ตัวเป็นนักประพันธ์ มีอาชีพเป็นนักประพันธ์
มาถึง 3 ปี พ่อกับแม่จึงได้รู้ว่า “ไม่ เมืองเดิม” เป็นบุตรของตน

ไม่ เมืองเดิมเขียน “ผลเก่า” เป็นเรื่องแรก เรื่องสุดท้ายคือ “ขุนศึก” ไม่ เมืองเดิม
ถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. 2484 ปกติแล้ว ไม่ เมืองเดิม ไม่เคยถ่ายรูประใครเลย นอก
จากรูปที่กำลังเป็นพระ และมีถ่ายเล่น ๆ ตอนไปถ่ายภาพยนตร์เรื่อง “หนามยอก หนาม
บ่ง” แต่ก็ไม่เป็นรูป แต่เมื่อตายจึงหารูปตั้งหน้าศพไม่ได้ เหม เวชกรต้องจัดเอา
รูปที่ถ่ายเกือบจะไม่เป็นรูปมาเขียนเสียใหม่ จึงมีรูปตั้งหน้าศพ และก็เป็นรูปเดียวในชีวิต
ทั้งนี้ ไม่ใช่เพราะเป็นคนถือโชคติ้อดางตามหัวโบราณอะไรเลย หากแต่ว่าตัวเองไม่ค่อย
จะมีเวลาสำหรับนั่งนิ่ง ๆ ให้ช่างถ่ายรูปสักรูปเดียว มัวแต่กระโดดกระเดก กินเหล้า
เล่นดนตรี คุยและเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูงในยามว่าง นอกจากนั้นก็เขียนหนังสือ เขียนจน
กระทั่งลมหายใจครั้งสุดท้าย

นี่แหละหรือ คือ ชีวิตของนักประพันธ์เมืองไทยคนหนึ่ง ผู้ซึ่งหลายคนนิยมชมชื่น และ
ศรัทธาในผลงานของเขาอย่างล้นหลามเท่าทุกวันนี้

□ ไก่แก้ว □

หนังสือประดับ	บุญญา
งามยิ่งงามวิชา	เชยวช
แม่มิตร มีมีมา	เยอนเยยม
อิมอ่านปานเข้า	เพื่อนไซร์สนทนา

จดหมายจากวางหว้า

△ △ △ ของ น.ม.ส.

เมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ยังทรงพระอิศริยยศ เป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช มกุฎราชกุมารตำแหน่งรัชทายาทนั้น ได้ทรงตั้งสโมสรเกี่ยวกับแต่งหนังสือขึ้น ทรงให้ชื่อว่า "ทวีปัญญาสโมสร" และโปรดให้มีหนังสือออกเดือนละครั้งชื่อ หนังสือ "ทวีปัญญา" และทรงชวนให้พระราชวงศ์เชื้อ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์เขียนเรื่องลงในหนังสือนั้นด้วย

ในระยณะเอง จดหมายจากวางหว้าจึงได้ปรากฏในหนังสือทวีปัญญาเป็นครั้งแรก และเป็นเรื่องที่ถูกอกถูกใจผู้อ่านเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะ น.ม.ส. มีแนวการเขียนตลอดจนสำนวนโวหาร แตกต่างกว่าคนอื่น จนกระทั่งคนอ่านให้ชื่อเฉพาะว่า "สำนวน น.ม.ส."

วางวางนั้นเป็นยศข้าราชการชั้นสูงในกรมมหาดเล็ก และตำแหน่งหัวหน้าข้ารับใช้ของเจ้านายชั้นบรมวงศ์ หรือเจ้านายที่ทรงกรมสมัยก่อนก็เรียกว่าวางวาง น.ม.ส. ผู้แต่งเรื่องนี้ได้กล่าวไว้ในคำนำเรื่องว่าดังนี้

"...จดหมายเหล่านี้เป็นของวางวางหว้า เศรษฐีเมืองฉะเชิงเทรา มีบุตรชายซึ่งในตอนต้น ๆ กำลังออกไปเรียนวิชาอยู่ในเมืองอังกฤษ

วางวางผู้นี้แต่เดิมก็เป็นคนขี้ตสน แต่เป็นคนมีความเพียรและมีความสามารถทำมาหากิน ตั้งแต่เป็นคนจนไปจนเป็นคนมั่งมี มีโรงสีไฟอยู่แม่น้ำบางประกง อย่างน้อย

สองโรง มีโรงเลื่อยจักรอยู่ที่ไหนบ้างก็จำไม่ได้ เรือใบบรรทุกสินค้าก็มีหลายลำ ตลอดถึงเรือไฟของขนาดเรือ ไร่ชิงชั้น เดินทะเลได้ด้วย

เทือกเขาเหล่านี้ของจางวางหว่าแต่เดิมจะเป็นมาอย่างไร ไม่ปรากฏนอกจากที่ จะสันนิษฐานได้จากถ้อยคำ ที่กล่าวในจดหมายเหล่านี้ เมื่อเด็กและหนุ่ม จางวางหว่า เป็นผู้ไม่ทิ้งเวลาเสียเปล่า เมื่อบวกรักได้เรียนหนังสือเป็นผู้มีโวหารจนออกจะได้ชื่อว่า หนังสือ ส่วนภาษาฝรั่งเมื่อครั้งเป็นเสมียนก็ได้พากเพียรอยู่นาน จนเป็นเสมียนได้อย่าง เมื่อกระโน้นมาภายหลังรัฐชน ด้วยทำมาค้าขายติดต่อกับฝรั่งอยู่เสมอๆ และแก่เป็นคน เอาใจใส่อยู่ด้วย...”

เรือไร่ชิงชั้นที่กล่าวถึงนั้นเป็นเรือกลไฟพระที่นั่ง เพราะฉะนั้นที่จางวางหว่ามี เรือกลไฟใหญ่ขนาดนั้น จางวางหว่าต้องเป็นคนร่ำรวยมาก น.ม.ส. ทำให้เรารู้จักจางวาง หว่าว่าเดิมเป็นคนขี้ดสน แต่ต่อมาด้วยความพากเพียร จึงได้กลายเป็นมหาเศรษฐี แปล ว่าจางวางหว่าเป็นคนสร้างตัวเอง โดยลำแข้งของตัวเอง จางวางได้ส่งลูกชายของตนไปเรียนที่ประเทศอังกฤษ จางวางหว่าทราบจากรายงานการเล่าเรียนของลูกชายว่านาย ตนนี้เก่งในทางใช้เงินมากกว่าการเรียน แะจึงเขียนจดหมายไปตั้งสอน

น.ม.ส. เคยศึกษาอยู่ในประเทศอังกฤษ จึงรู้ชีวิตของนักเรียนเมืองอังกฤษดี และประกอบกับระยะที่ น.ม.ส. กลับมาประเทศไทยแล้ว ก็มีคณนิยมส่งลูกหลานไปเรียน ประเทศอังกฤษมากขึ้น พ่อแม่ที่ส่งลูกไปเรียนอังกฤษนั้นต้องเป็นคนร่ำรวย บางคนตั้งตัว เป็นหลักฐานได้อย่างจางวางหว่า แต่ว่าลูกของคนเหล่านั้น บางคนเมื่อออกไปถึงอังกฤษ แล้วก็ไปทำตัวเหลวไหล ได้แต่ใช้เงินไม่เอาใจใส่ในการเล่าเรียน เพราะฉะนั้นจดหมาย จางวางหว่าจึงเป็นเรื่องทันสมัยสำหรับขณะนั้น

เมื่อเราอ่านจดหมายจางวางหว่าแม่เพียงฉบับเดียว เราจะเห็นว่าจางวางหว่าเป็นคนมีอารมณ์ขัน แต่ ว่าเป็นคนเอาจริง ถือว่างานเป็นงานเล่นเป็นเล่น ส่วนสำนวนของจางวางหว่า หรือสำนวน น.ม.ส. นั้นเอง ก็ พึงน่าขันแต่มีอะไรจริงจัง พึงเดินๆ ก็ดูจะเป็นพูดเล่น แต่มีอะไรๆ เป็นโวหาร เริงอุปมานั้น ก็ล้วนแต่คมๆ ขำๆ อันเป็นลักษณะเด่นเฉพาะของ น.ม.ส. และควรสังเกตว่าสำนวนของ น.ม.ส. นั้นชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย และมีรสไม่แห้งแล้ง ทั้งนี้ผู้ศึกษาควรจะได้สังเกตว่า น.ม.ส. มีวิธีเรียบเรียงความอย่างไร เรื่องที่ท่านเขียนจึง ได้มีลักษณะเด่นเช่นที่ว่านี้ ● ●

สมุด FRIEND SHIP สีแดงเพลิงเล่ม
นั้นถูกพลิกอ่านที่ละหน้า ตามความต้องการ แม้
จะเก่าคร่ำครว มีรอยขีดหลายแห่งดูไม่สะอาดตา
นัก แต่ก็มีความน่าสนใจ เมื่อยามเราอยู่ห่างไกล
กันเช่นนั้น ข้าพเจ้าเคยคิดถึง "หัตยา".... อย่าง
จับใจ เมื่อรู้ว่าต่อไปนี้เราคงไม่มีโอกาสพบกัน
อีกแล้ว บ้านนี้ ธรรมชาติ ที่อยู่ห่างไกลสุดหล้าฟ้า
เขียว....และที่สุด ข้าพเจ้าก็ยังสะดุดตาสะดุดใจ
กับข้อความที่ ธรรมชาติ เขียนฝากไว้ในสมุดเล่มนี้
ก่อนที่เราจะจากกัน อ่า... มันช่างมีมนต์ขลัง
ชวนให้ระลึกถึงความหลังเสียจริง

ชีวิต หลอ หลอ

□ วัฒน วรรณ

"คุณศักดิ์ ก็ถูกสุพรรณ ฯ คนหนึ่งเหมือนกัน มิใช่หรือ"
ครึ่งหนึ่งธรรมชาติเคยตามข้าพเจ้าด้วยประโยคนี้ อย่างว่าเรื่อง
เราเรียนหนังสือร่วมสถาบันเดียวกัน ด้วยความสนุกสนานสำราญ
เคยร่วมงานกันด้วยความอบอุ่นเข้มแข็ง แม้แต่ครั้งเดียวเราไม่เคย
กินแหนงแคลงใจกันเลย

"ทำไม เราจึงมาพบกันได้ล่ะ" เขาเอ่ยขึ้นอีก

"อาจเป็นเพราะความเหมาะสมของพระเจ้าเบื้องบนก็ได้"

ข้าพเจ้าตอบ ธรรมชาติยิ้ม แต่แฝงไปด้วยความสงสัยหลายประการ

"คุณเชื่อเรื่องพรหมลิขิตหรือ? เหลวไหลเปล่า ๆ น้า... ศักดิ์
หรือว่าไงดี" เขาหันมาทางหัตยาเพื่อนหญิงที่แสนสนิทชิดเชื้อกันดี
เธอทำหน้าเจื่อน ๆ อย่างขบขัน

"ดีมีเชื่อตามเขคสเบียร์ที่ว่า โลกนี้คือละคร.... เราจึงมี
โอกาสมาพบกันได้ในอนาคต..." ความคิดเห็นของเธอสมควรน่าฟัง
เสมอ

ข้าพเจ้านึกสำรวจในใจ เพราะธรรมชาติไม่สามารถโต้แย้งขึ้นได้
เลยสักคำ ทั้งที่เขาเป็นคนหัวดีหัวร้อน ไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ

“เฮอ ขอถามหน่อยอเวค เธอมีความ
ตั้งใจจะเป็นครู จริงหรือเปล่า...” เธอถาม
อย่างเกรงใจ

ข้าพเจ้าเสริมขึ้นว่า “อย่างแกควรจะเป็น
หมอมากกว่า”

สีหน้าของเขาแดงเรื่ออย่างประหลาด
และยื่นขึ้นว่า “ทำไม?”

“ดีม เคยเล่าให้ฟังว่า แกเคยสมัคร
สอบเข้าเตรียมแพทย์ได้ ทำไมไม่ยอมเรียน
น่าเสียดายแท้ ๆ

“กันไม่มีเงินเรียน พ่อแม่ก็ไม่ร่ำรวย
พอที่จะหาส่งเสียไปได้ตลอด”

“แต่ทุกวันนี้ แกก็ใช้เงินอยู่มิใช่หรือ”

“...ศักดิ์” เขาครางในลำคอ “อย่า
พูดเรื่องเงินเลย มันอยู่ที่ความพอใจตนเอง
ต่างหาก เงินเป็นเพียงสิ่งสมมติเท่านั้น
อาชีพก็มีใช้จะต่ำต้อย เรามีได้วัดความ
ก้าวหน้ากันด้วยเงิน มิใช่หรือ...”

ข้าพเจ้าไม่ตอบปล่อยให้เป็นที่หน้าทของ
หัตถยา เธอเอ่ยขึ้นว่า

“อย่าลืมนะคะอเวค เธออย่าดูถูกค่า
ของเงิน ขณะที่มันกำลังเป็นสิ่งทำให้ทุก
คนต้องดิ้นรน จริงอยู่เงิน ไม่อาจซื้อทุกสิ่ง
ทุกอย่างได้ แต่อย่างน้อยมันก็เป็นสิ่งเข็ด
หน้าชู้ตา เหนือกว่าสิ่งอื่น”

“เธอกำลังจะกล่าวว่า เงิน เป็นพระเจ้า
มิใช่หรือดีม แสดงว่าบางครั้งความคิดเห็น

ของเราไม่ตรงกันเลย” เขาสรุปอย่าง
อารมณ์ดี

แสงตะวันลำสุดท้ายกำลังจางหายไป
จากขอบฟ้า ฝนฟ้าที่จรดกันอยู่
เบื้องหน้าดูแดงฉานดังสีแดง งามอย่างน่า
ประหลาดสายลมพัดเอื่อยมาต่อองกายไม่ขาด
ระยะ วันนั้นเราพากันเดินเรื่อยเรื่อยไปดู
สายน้ำที่เขียวจัด ท่วมท้นท้องน้ำเงว้าง
สุดสายตา จนจิตใจ อุดคระหนึ่งทวนไหว คิด
ถึงใครต่อใครไม่ได้

“กลับกันเถอะ” เขาเอ่ยขึ้นแล้วเขาก็
กลับไปที่พัก ซึ่งเข่าบ้านอยู่รวมกันเป็นการ
ทูนรายจ่าย

ข้าพเจ้า หยิบตำราต่าง ๆ ขึ้นมาทบทวน
ทวนอย่างเหนื่อยหน่าย แต่ *ชเวค* กลับ
หยิบหนังสืออ่านเล่นเล่มโต ๆ มากางอ่าน
อย่างไม่เคยติดต่อการสอบ ที่จะถึงวันสอง
วันนี้

“ยังไม่นอนอีกหรือ อเวค?”

“แกนอนก่อนแล้วกัน ไม่ต้องห่วงกัน
กันหรอก”

ขณะนั้นตึกมากแล้ว ข้าพเจ้าถามขึ้น
อีกว่า

“ดูหนังสือสอบหมดหรือยัง?”

เขาหัวเราะ อย่างน่าขบขันเสียเต็ม
ประดาและโคลงคิระเซิงปฏิเสศ

น
รชัย

“ไม่จำเป็นเลย สอบกก็เหมือนกับทุก
ครั้งที่ผ่านมา มันซาชินจนไม่มีความรู้สึก
ตื่นเต้นหลงเหลืออยู่เลย”

“เออ ขอถามหน่อยได้ไหม?”

“อะไร ถามมาซิ”

“แกรักผู้หญิงเป็นแล้วหรือ?”

“มันเป็นก้างขวางคอแกหรือเปล่าล่ะ.”

เขาย้อนอย่างกระต้าง

อีกครั้งหนึ่งในวันหยุดสุดสัปดาห์

“วันนี้แจ่มใสไหม?... คักคัก” ฌเรค

ถามชน

ข้าพเจ้าตอบว่าว่าง

“งั้นไปเที่ยวด้วยกันหน่อยซิ หรือแก

จะหมกตัวอยู่กับหนังสือก็ตามใจ”

เที่ยวไปกำไรชีวิต.. ยังฝังอยู่ในความ
รู้สึกของฌเรค แต่ก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร
เมื่อเขายังต้องการศึกษาโลกให้กว้าง และ
ไกล

วันนั้นเราไปนั่งตลิ่งที่ศาล ฌเรคออก
จะสนใจมันมากสักหน่อย เขาชี้ให้ดูหลาย
ท่า พร้อมกับพิมพ์... ไปตามเรื่องตาม
ราว

“สังเกตดูซิ คักคัก สิ่งมันผิดกับคนที่
ตรงไหน มันมีความรักลูก รักฝูงพวกพ้อง
อย่างสัตว์ประเสริฐทีเดียว แต่มันใช้
สติงค์ไม่เป็น มันชอบมันตรงนั่นเอง”

“คิดไม่เข้าเรื่อง ระวังแก จะบ้า...”

ข้าพเจ้าตั้ง เขากลับไม่สนใจใยดี ถั่วลันเตา
ในถุงโยนให้พวกวานรน้อย หมดไปสิ้นแล้ว
เขาล้วงหยิบธนบัตรขึ้นมาใบหนึ่ง ยื่นให้
มันเจ้าจ้อ กลับไม่ใยดีปรีดา

“เห็นไหม? คักคัก สิ่งมันยังเกลียดเงิน
เลย คนเรานี้แย่แท้ๆ นะที่บูชาเงิน”

“แกจะตลกค่าของเงินไปถึงไหน
เมื่อสภาพมันไม่เหมือนกันเลย”

“เปล่ากันอยากพิสูจน์ เรื่องนี้ให้
ของบ้านคนนั้นรู้เสียจริง... เชื่อไหม
คักคัก เพราะเงินตัวเดียวเท่านั้น ที่ทำให้
มนุษย์ เห็นแก่ตัวอย่างน่าละอาย...”

“ระวังเงินมันจะเป็นนายของแกเข้า
สักวัน” ข้าพเจ้ากล่าว เขาหัวเราะเบาๆ

“คนจนๆ อย่างกันนะหรือ บอกแล้ว
มันไม่มีค่าความหมายมากมายนัก เพียง
ครึ่งเท่านั้นเอง กันอยากรู้และให้มันเกิด
เสียจริง ถ้าชาวนาทกคนต่างไม่ยอมขายข้าว
ของตน เพื่อแลกกับเงิน แม้จะเป็นจำนวน
เท่าใดก็ตาม แก้วพวกเศรษฐีจะอดตา
ไหม?”

“มันเป็นไปได้หรือ?” ข้าพเจ้า
เถียงอย่างสุดกลั้น

.....
กลับพฤษผลลิดออกออกข้อบานอีกครั้ง
หนึ่ง มันเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะได้เห็น

จะบ้า...
กลัวสิ
ไปดินแดน
ยื่นใ
กภัยคน
น"
น ใน
งให้เจ้า
เชื่อให้
ที่ทำให้
..."
แกเข้า
จะเบา
อกแล้ว
เพียงบา
มันเกิดข
นชายเข้า
นจำนวน
จะอดตา
ข้าพเจ้า
อีกคร
ได้เห็น

ชั้นขม เพราะปลายปี เราต้องจากกัน
พร้อมกับสายลมหนาว ที่หวนพัดกรรโชก
อย่างรุนแรง... ลาก่อนเพื่อนรัก เป็นคำ
อำลาง่ายๆ เช่นเดียวกับ จนกว่าเราจะ
พบกันอีกครั้งหนึ่ง ที่เขาตอบมาอย่างแผ่ว
เบา

ข้าพเจ้าเคยหวังไว้ว่า ทางชีวิตของ
เขาคงราบรื่นและปราศจากอุปสรรคใดๆ ทั้ง
สิ้น ซึ่งรวมทั้ง หัตยา เพื่อนรักยิ่งของเขา
อีกคนหนึ่ง แต่นิจจา... ภาพฝันที่วาด
อย่างบรรเจิดนั้น จะเป็นจริงก็เฉพาะ แต่
ชีวิตของคนที่ไม่เคยกับความผิดหวัง เสีย
เลยเท่านั้น

ณ โรงเรียนประจำบาดแห่งหนึ่งซึ่ง
ห่างไกลจากตัวเมือง มากพอสมควรที่นั้น
เงียบสงบแวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่แท้จริง
ข้าพเจ้าได้พบ "ธเรศ" ที่นั้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ
เวลาได้ล่วงผ่านไปแล้วถึงสามปี อนิจจา
ร่างกายของเขาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก
ผอมเกร็ง คงเดิมแต่นาเสียง ที่กังวล
กร้าวต้งชัดเจนนั่น

"สบายดีหรือ คุณศักดิ์" เขาอุตส่าห์
ทักถามขึ้นก่อน "ดีใจเหลือเกิน"

"นอนเฉยๆ แกกำลังไม่สบายรู้ไหม?"
ขณะที่พบเขาคงนน ธเรศยงนอนขม
อยู่เพราะพิษไข้ ดวงตาของเขาเมื่อยเหม่อ
มองอย่างเลือนลอย

"เฮ้ย มันธรรมดาเสียแล้ว ใครอยู่ที่

นี้ใช้ไม่จับ มันเหลือคนจริงๆ มันเป็นเอง
ได้ก็คงหาเองได้ มีอะไรหรือเปล่านั้น"

"ไม่มี มีแต่ความคิดถึงเท่านั้น"
"ทำไม แกมาได้ถูกล่ะ"
"ก็จากจดหมายของแกนั่นแหละ"
"ดีมีละ... เป็นอย่างไรบ้าง" ข้าพเจ้า

อดถามไม่ได้
สีหน้าของเขา ชัดเผือดลงเป็นลำดับ
ปล่อยให้เวลาให้หนึ่งนาน ผ่านไปอย่างไรประ-
โยชน์ชั่วคราว

"ดีมีนะเธอ เธอสบายแล้ว"
ดูเหมือนมันยากเย็นเสียเหลือเกิน ที่
เขากล่าวประโยคนั้นออกมาได้ ข้าพเจ้าไม่
อาจรู้ได้ว่า ความรู้สึกของเขา จะปวดร้าว
วันทตเพียงใด

"ใครกันที่โชคดี" ข้าพเจ้าถามต่อ
"คนโชคดีนะวี กันไม่รู้จัก แต่รู้แน่ชัด
ว่าเป็นเศรษฐีที่ดินตัวเอง"

ข้าพเจ้า อยาก หวัง เราะ ให้ ก้อง โลก
ความรู้สึกซาเย็นวูบที่ไซ่ต้นหลัง
"แกเชื่อเรื่องบุพเพสันนิวาส หรือเงิน
ล่ะ"

รอยยิ้มผุดเด่นบนใบหน้าของเขา แม้
ไม่สังเกต ก็รู้ว่าเจ้าตัวฝันความรู้สึกอย่าง
เหลือเกิน

"ศักดิ์... อย่าพูดถึงเงินอีกเลย เงิน
เป็นเพียงสิ่งสมมติเท่านั้น แกยังไม่เข้าใจ
อีกหรือ ▲ ▲

ควรเห็นใจ □ □

“คุณพ่อครับ ผมเกลียดยายแก่ที่ข้างบ้านเรานี่

“ไปเกลียดแก่ทำไมล่ะลูก?”

“แกพูดไม่หยุดปาก พูดมากทั้งกลางวันกลางคืนดก ๆ ดิน ๆ แกก็พูดปาว ๆ ชาวบ้านยังไม่ทันตน แกก็ลุกขึ้นพูดแต่เช้ามืด...”

“อย่าไปเกลียดขี้แกเลย ลูกเอ๊ย! ผู้เฒ่าผู้แก่ ลูกควรเห็นใจ เพราะเหตุว่า แกมีเวลาพูดน้อยเต็มทีแล้ว!”

▲ ▲

ธรรมเนียมของผัก □ □

หน้าแล้ง แม่บ้าน “ทำไมผักนี้จึงแพง?”

“โถ! ผักหน้าแล้งนี้คะคุณนาย น้ำแห้งผักตายบับป!” แม่คำว่า

หน้าน้ำ แม่บ้าน “ทำไมผักหน้าแล้งแพงนักหนา?”

“ก็หน้าน้ำนี้คะคุณนาย น้ำท่วมผักก็ตายบับป!” แม่คำว่า

▼ ▼

เขารูเรื่องกนด □ □

นายจมูกบ “อะฮ้อฮ้อ! อ้ายอ้ออ้ออ้อไอ้อ้อ ไอ้อ้อบ ไอ้อ้ออันเอ๋ย? อะฮ้อฮ้อ อ้ออ้อบ?”

นายจมูกโหว่ “หะฮ้อฮ้อฮ้อบ หุฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อ หุงห่าว หุงฮา ฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อ ฮ้องเห็ดฮ้องไห้ ฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อฮ้อ!”

จะเป็นไปได้หรือไม่ □ □

“ผมรักคุณ ผมพร้อมที่จะเป็นอะไร ของคุณไปทุกอย่างขอให้คุณแสดงความต้องการมาเถอะ”

“ดีแล้ว! ฉันต้องการให้คุณเป็นมหาเศรษฐี เงินหลายร้อยล้านของฉันเดี๋ยวนี้!!”

ทรชนคนดี ▲ ▲

เจ้าของบ้าน ถือบินหมายเอาตัวคนร้ายเป็นเข้า

“วางห้อยของลงทั้งสองห้อย!”

คนร้ายวางห้อยเดียว

เจ้าของบ้าน “ทั้งสองห้อยไต่ยีนไหม?”

คนร้าย “ไต่ยีนครับ แต่อีกห้อยหนึ่ง ผมเอามาจากบ้านที่ติดกับท่าน ผมจะเอาไปคืนให้เขา”

เจ้าของบ้าน “ไม่ต้องเอาไป เอาไว้ที่นั่นแหละดีนัก เพราะเจ้าของบ้านนั้นมันไม่ถูกกับฉัน”

ชนิดของผู้ชาย ▲ ▲

นางสาว ผู้ชายมีชนิด? อะไรบ้าง?”

นาง “มีตามชนิด คือ หนึ่งจับผู้หญิงแล้วนั่งเฉย สองจับผู้หญิงแล้วเปิดเผยความจริงให้คนอื่นรู้ และสามจับผู้หญิงแล้วคุยเกินความจริง!”

อะไรไกลกว่า ▲ ▲

ครู “เมืองจีนกับพระจันทร์ สองอย่างนั้น ไกลไหนไกลจากเมืองไทย มากกว่ากัน? พระจันทร์ไกลกว่าเมืองจีนหรือเมืองจีนไกลกว่าพระจันทร์?”

นักเรียน “เมืองจีนไกลจากเมืองไทย มากกว่าพระจันทร์ไกลจากเมืองไทย”

“เพราะเหตุใด?”

นักเรียน “เพราะเหตุว่า เรามองเห็นพระจันทร์ แต่เมืองจีนนั้นเรามองไม่เห็น

◀ จ. จาน

ลูกพ่อ

“กำจาย”

พยับแดดแตกกล้าทงฟ้าฝน

พ้อคทนบากบนสี่พันตา

ยอมอาบเหงอต่างนาครำไรรำ

หวังใจว่าลูกรักจักรุ่งเรือง

พ้อเคยวาดอนาคตสักสกลใส

เคยบ่กใจหมายมันตนพวงเฟื่อง

ลูกพ้อต้องคิดเด่นเป็นศรีเมือง

นามกระเดื่องเลื่องลอรระบอบจาย

อนิจจาความหวังทั้งพินาศ

วิปลาสลงพลันต้นสลาย

ลูกของพ้อทำตัวมัววอวาย

ท่อนชวนชววยตำรับจับตำรา

เอาแต่เที่ยวเกเรเส่เพเขอน

ลูกคบเพื่อนหม่ำพาลสันดานหนา

วันหนึ่งคอกลูกตองนองนาตา

สังข์ขวักกลับตัวเล็กขี้ขี้

สังข์แล้วแล้วไปอย่าใส่คิด

ถือเอาผิดเป็นครูวิบัติ

ลูกรักองพยายามทำสามดี

เกียรติทวี ส่วยทรู เป็นครูไทย

นักเรียนอเมริกันเป็นจำนวนมากต้องหนักอกหนักใจกับปัญหาเรื่องการบ้านท่วมหัว ไม่มีเวลาว่างพอที่จะไปทำงานอื่นที่เขารักและอยากทำ เนื่องจากโรงเรียนทั่วๆ ไปต่างก็พยายามฝากปัญหาไว้กับนักเรียนเพื่อให้ไปแก้เองโดยเหตุผลที่ว่าจะให้เด็กเรียนศึกษา ค้นคว้าและสำรวจสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้เองทำให้นักการศึกษาและพ่อแม่มีความวิตกกังวลอยู่มาก เกี่ยวกับสุขภาพทางสมองของเยาวชน ฉะนั้นจึงมีนักการศึกษาและศาสตราจารย์คณะหนึ่งจากมหาวิทยาลัยแสตนฟอร์ด (Stanford University) ทำการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ว่า จะทำอย่างไร จึงจะให้เด็กเรียนมีการบ้านน้อยลง แต่ให้การเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น คณะทดลองได้เห็นพ้องต้องกันในภายหลังว่า โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ดีที่สุด สำหรับนักเรียนในการค้นคว้าหาความรู้และให้เหตุผลว่า

- พ่อแม่ไม่มีเครื่องอุปกรณ์สำหรับช่วยในการค้นคว้าหาความรู้ของเด็ก ข้าราชการพ่อแม่เป็นจำนวนมากไม่เข้าใจหลักสูตรการศึกษาสมัยใหม่

- การบ้านมีโอกาส ถูกทำให้เสร็จที่โรงเรียน อย่างดีที่สุด ซึ่งมีครูคอยช่วยเหลือ มีห้องสมุดมีห้องปฏิบัติการต่างๆ

- เด็กมีโอกาสใช้เวลาว่างทำงานที่โรงเรียนซึ่งมีอุปกรณ์ดีกว่า เช่น ดนตรีศิลปะ พิมพ์ดีด ฯลฯ

■ ของ Neal Ashby
■ ไสว บุญมา ส
จากนิตยสาร Parade
ฉบับประจำวันที่ 22
พฤศจิกายน 2507

นักการศึกษาเหล่านี้เรียกร้องให้มีการเรียนตั้งแต่เวลา 8.00 น. ถึง 17.00 น. ใน
เวลาเหล่านี้อาจทำได้ทั้งการเรียนตามปกติ การบ้านและกิจกรรมร่วมหลักสูตร ในช่วง
ระยะเวลาดังกล่าวเวลานักเรียนอาจจะมีเวลาว่างเป็นอิสระประมาณหนึ่งในสาม หรือครึ่งหนึ่ง
ของเวลาทั้งหมด ซึ่งอาจจะใช้ค้นคว้าหาความรู้ที่เขาสงสัยหรือทำการบ้านได้เป็นอย่างดี
ในกรณีของครูก็เช่นเดียวกัน ครูแต่ละคนมีเวลาเป็นอิสระราวครึ่งหนึ่งของเวลาทั้งหมดซึ่ง
เวลาว่างเหล่านี้อาจจะใช้ไปในการช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน หรือนักเรียนที่มีปัญหาได้
เป็นอย่างดี

การทดลองได้เริ่มทำเป็นครั้งแรกที่ Marshall High School ที่ Portland มลรัฐ
Oregon โดยเริ่มเรียนเวลา 8.05 น. และเลิกเวลา 15.15 น. และจะเพิ่มระยะเวลาให้
ยาวขึ้นเมื่อถึงเวลาอันสมควรภายในโรงเรียนมีศูนย์การศึกษา และห้องสมุด 8 แห่ง แต่
ละแห่งมีขนาด 2 เท่าของห้องเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาได้อย่างอิสระในวิชา
และสิ่งที่เขาต้องการ เวลาเรียนให้เรียนระยะละ 20 นาที หรือ 30 นาที ถ้าวิชาสำคัญ
ให้เรียนสองระยะติดกัน การทดลองให้เริ่มต้นนี้ 40 นาที สำหรับภาษาอังกฤษ 40 นาที
เวลาอิสระ 40 นาที การฝึกงานด้านธุรกิจ 40 นาที สังคมศึกษา 1 ชั่วโมง อาหารกลางวัน
วัน 1 ชั่วโมง 20 นาที เวลาอิสระ 40 นาที คณิตศาสตร์ 20 นาที ภาษาต่างประเทศ
1 ชั่วโมง 20 นาที ปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ กิจกรรมร่วมหลักสูตรอาจจัดขึ้นในเวลาอิสระ

เมื่อเริ่มการทดลองใหม่ นักการศึกษาต้องพบปัญหามากมาย เช่น นักเรียนหนี
โรงเรียนบ้าง ใช้เวลาว่างไปอยู่โรงอาหารแทนที่จะทำการบ้านบ้าง ครูภาษาต่างประเทศมีเวลา
ไม่พอบ้าง ฯลฯ แต่เมื่อเวลาผ่านไปจากการสำรวจพบว่า 86% ของนักเรียนชอบการเรียนระบบ
นี้โดยที่เขาไม่รู้สึกตัวเลยว่า ได้อยู่ที่โรงเรียนนานกว่าปกติ และในการประชุมสมาคมครูผู้
ปกครองปรากฏผลว่า ความคิดของนักการศึกษาขณะนี้ได้รับการสนับสนุนอย่างคาดไม่ถึง ▲

by

สรุป

การออมสิน

□ นิกร นนทวงศ์

งานคือเงิน เงินคืองานบันดาลสุข
 นี้เป็นคำขวัญที่ทุกคนจะได้ยินได้ฟังอยู่เสมอ
 เราทำงานเพื่อหาเงิน มีเงินก็มีความสุข
 เพราะเงินเสมือนพระเจ้า บันดาลทุกสิ่งทุก
 อย่างได้สมความปรารถนา ดังจำเป็นสำหรับ
 มนุษย์ คือ บัจจยัส มี อาหาร เครื่องนุ่ง
 ห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ดังเหล่านี้
 จะมีได้อย่างไรเล่า ถ้าเราขาดเงิน หา
 เงินมาได้ก็รู้จักใช้รู้จักเก็บ จึงจะไม่เดือด
 ร้อน ท่านจึงว่า "ทุกคนต้องทำงานหาเงิน
 ชาติที่จะเจริญ ต้องประหยัด" การประหยัด
 ทำให้เกิดมีระเบียบวินัย ชาติที่มีระเบียบ
 วินัย เพราะพลเมืองในชาติเป็นคนประหยัด
 เมื่อทุกคนขยันขันแข็ง ทำงานเพื่อหาเงิน
 รู้จักใช้จ่าย รู้จักประหยัด จะฝากเงินไว้ที่
 ไหน ๆ ก็ไม่อุ่นใจเท่ากับฝากไว้ที่ ธนาคารออม
 สิน

ในต่างประเทศที่เจริญ ย่อมมีการออม
 สินแพร่หลาย ในหมู่ประชาชนมานานแล้ว
 การออมสินในประเทศไทย เริ่มรัชสมัยพระ

บาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 เดิมเรียกว่าคลังออมสิน ปัจจุบันนี้
 "ธนาคารออมสิน" การนำเงินไปฝาก
 ในสะดวก ฝากง่าย ถอนง่าย ไม่
 เสีย เจ้าหน้าที่ยินดีต้อนรับให้คำแนะนำ
 อย่างด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่ง "ค
 แยมก่อให้เกิดมิตรภาพ" ธนาคาร
 ใหญ่ตั้งอยู่ ณ จังหวัดพระนคร มี
 ทุกจังหวัด และเกือบทุกอำเภอ ย
 การสะดวก แก่ผู้นำเงินไปฝากเป็น
 ธนาคารออมสินทุกแห่ง เปิดทำกา
 8.30 น. ถึง 16.30 น. ปิดทำการ
 อาทิตย์และวันหยุดราชการ วันเส
 ทำการอีกครั้งวัน จึงเป็นการอำนวยความสะดวก
 สะดวกแก่ผู้ฝากเงิน เป็นกรณีพิเศษ
 การนำเงินไปฝากออมสินนั้น
 ให้เกิดนิสัยในทางประหยัด มิใช่ติด
 กำเนิด หากแต่เกิดขึ้น เพราะการฝึก
 เป็นนิสัย ธนาคารออมสินมีส่วนช
 นิสัยประหยัด ให้แก่พลเมืองของ

แต่
เรียกว่า
ออมสิน
ยิ่งยา
ระนำท
ความม
ออมสิน
ลาซา
อมเป็น
อย่างย
ารตงแ
เรในว
รียงเป
ยควา
ช่วยก
ควมา
ฝน จ
ยสรา
ชาติเป

อย่างมาก เพราะเปิดโอกาสให้นำเงินไป
ฝากได้ ไม่จำกัดว่าจะเป็นก้อนใหญ่ มีบาท
เดียวก็ไปเปิดบัญชีเงินฝากได้ ด้วยเหตุนี้
เด็ก ๆ ซึ่งเป็นอนุชนของชาติ จึงชอบนำเงิน
ไปฝากออมสิน เป็นการสร้างนิสัยประหยัด
ลูกหลานใคร เกิดวันที่ 1 เมษายน จะได้
ลาก เพราะวันนั้นเป็นวันเกิดของธนาคาร
ออมสิน ทางออมสินจะมอบสมุดออมสิน
เงินฝากจำนวน 50 บาทให้แก่เด็ก เด็กคน
นั้นพอลืมตาอ้าปากดูโลก ก็รู้จักประหยัด
ทานละอายเท่าไร มีเงินฝากออมสินหรือยัง
ถ้าผู้ใดนำเงินไปฝากในวันเกิดออมสิน คือ
วันที่ 1 เมษายนของทุก ๆ ปี ก็จะได้รับบัตร
หมายเลข ถ้าโชคดีก็จะได้รางวัลอีกด้วย
วันนั้นเรียกว่าวันออมสิน ผู้คนจะหลั่งไหล
นำเงินไปฝากออมสินตั้งแต่เช้าจนค่ำ ต่อมา
ทางออมสิน จึงจัดสัปดาห์แห่งการออมสิน
ขึ้น ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน เพื่อเปิดโอกาส
ให้ประชาชน นำเงินไปฝากได้สะดวกสบาย
โดยไม่ต้องเบียดเสียดคยัดเยียดกันอย่างทุก ๆ

ปีที่ผ่านมา นับเป็นบริการที่ดี ทุกคนจึง
ควรประหยัดตั้งแต่วันนี้ว่า "มีสิ่งหนึ่ง
ประจบให้ครบบาท อย่าให้ขาดสิ่งของต้อง
ประสงค์ มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง อย่าจ่าย
ลงให้มากจะยากนาน"

คนจนยอมเป็นทาส คนมียอมเป็นสุข
ซึ่งเป็นความจริง แต่มีอยู่ไม่น้อยที่คนมีเงิน
แต่ไม่มีความสุข นอนสะดุ้งตกใจ เพราะ
กลัวโจรปล้น ตั้งคำว่า "มีทองเท่าหนวด
กิ้ง นอนสะดุ้งจนเรื้อนไหม" ไม่เสียเงินเปล่า
อาจเสียชีวิตอีกด้วย มีตัวอย่างอยู่ทั่วไป
ทำอย่างไรจึงจะนอนตาหลับ จะนำเงินไป
ฝากคนอื่นก็กลัวเขาโกง จะให้เขาก็กลัว
ดอกเบยสูญ ทุนหาย เก็บไว้กับตัวไม่ปลอดภัย
โจรปล้นไฟไหม้ บางทีปลูดกินก็เคย
มี ไม่มีทางใดดีเท่ากับฝากออมสิน เพราะ
ตกว่าไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ รัฐบาลเป็นประ
กันด้วย จึงปลอดภัยและอบอุ่นใจเป็นอย่าง
ยิ่ง

การฝากเงินออมสินนั้น มี 2 ประเภท

เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฝากเลือกว่า จะฝากประเภทใด คือฝากเมื่อเรียก การฝากประเภทนั้นเมื่อเกิดมีความจำเป็น ผู้ฝากก็ถอนมาใช้ได้ทุกโอกาส ธนาคารออมสิน คิดดอกเบี้ยให้ร้อยละ ๒ ต่อปี อีกประการหนึ่งเรียกว่าฝากประจำ ผู้ฝากจะถอนเงินมาใช้ได้ก็ต้องแจ้งความประสงค์ล่วงหน้า ๖ เดือน จึงจะถอนเงินฝากได้ การฝากประเภทนี้ได้ดอกเบี้ยร้อยละ ๕ ต่อปี การฝากออมสินจึงดีเพราะทุนไม่หายยังได้ดอกเบี้ย ทุก ๆ ปี อีกด้วยดังนี้

“มีเงินฝากออมสิน จะมีกินเมื่อแก่”
จึงเป็นคำกล่าวที่ถูกต้อง

ทุกคนอยากมีหลักฐาน เพราะความมีหลักฐานทำให้มีเกียรติ คนมีเกียรติย่อมเป็นที่เชื่อถือของคนทั่วไป อยู่ที่ไหนมีคนเชื่อถือก็มีความสุข ความสุขเป็นยอดปรารถนาของคน ผู้จะมีหลักฐานได้นั้นต้องขยันในการทำงานประกอบอาชีพ และต้องรู้จักประหยัดแต่มีใช้ตระหนี่

“เป็นมนุษย์สุดประเสริฐถ้าเลิศศักดิ์
ควรรู้จักเก็บออมเงิน
เลิกกมรไม่ลดละมานะจันต์
ออกโอบยิบินสุดผลกามาบ่อนรวง”

ผู้ฉลาดย่อมไม่เก็บเงินไว้กับตัว เขา

ย่อมนำไปฝากออมสิน ทำให้ครุ
ความอบอุ่นนอนตาหลับ จะเกิด
ดังคำว่า “ออมสินวันนั้นจะเป็นเศรษฐี

การที่ประชาชนนำเงินไปฝาก
นั้น ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ในก
ประเทศอย่างกว้างขวาง ประชา
ไว้เฉย ๆ จะไม่เกิดประโยชน์ในท
เลย เงินของประชาชนที่ฝากใ
ออมสินนั้น ธนาคารออมสินมีระ
การเพื่อนำเงินไปหาผลประโยชน์
รัฐบาลหรือองค์การต่าง ๆ ที่มีห
ก็เพื่อนำเงินไปลงทุน อันจะเกิด
ในทางพัฒนา เพื่อความเจริญ
เพื่อความผาสุกของประชาชน ผู้
ไปฝากธนาคารออมสิน นับว่าผู้น
ช่วยพัฒนาประเทศชาติอีกด้วย

การออมสิน จึงมีประโยชน์
เหตุดังกล่าวนี้ การออมสินนับว่า
มันคงเป็นที่นิยมเชื่อถือในหมู่ประ
ให้เขารู้จักประหยัด เพราะการประ
การสร้างอนาคต ไม่มีใครสร้าง
โดยไม่รู้จักประหยัด ในมงคลก
“ทีละบาทอาจประจบครบเป็นร้อย
น้อยใช้น้อยค่อยสะสม หากมันน้อยใ
ฐานจอม จะตรอมตรมคราแก่แก่ไม่ท

จ าก อ นุ ทิ น เ ลื ม นั น

ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่า ฉันรู้จักกับเธอมาตั้งแต่เมื่อไหร่ และด้วยสาเหตุอันใด ฉันรู้แต่เพียงว่าความรักของเราเกิดจากความเห็นอกเห็นใจกัน ประกอบด้วยความคิดถึง ส่งสารซึ่งกันและกันเท่านั้น บ่อยครั้งที่เราจะจำมันไว้ให้เปลืองสมองรู้เพียงแต่ว่าเรารักกันเท่านั้นก็พอแล้ว ไข่ใหม่ที่รัก รักของเราไม่ใช่ความรักที่เกิดจากความพอใจหากเกิดจากความเห็นอกเห็นใจ และถนอมหัวใจกัน ดังนั้นความรักของเราจึงอยู่ในขอบเขตของประเพณีอันดีงาม

....ฉันเคยบอกเธอว่า ความรักของเราจะเป็นประหนึ่งแสงอรุณที่อบอุ่นและเรืองรองอยู่ชั่ววันจันทร์

เธอเคยเตือนเอยถึงความเปลี่ยนแปลง และพรั้อาทรถึงสิ่งนั้นสิ่งนั้นว่าไม่จีรัง ถูกแล้วที่รัก ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่จะจีรังกาลทรอก.... ฉันบอกกับเธอว่า.... ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลง และแปรผันไปตามกาลเวลาได้เสมอแม้กระทั่ง

....เธอมองดูฉัน ด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยแววแห่งความประหลาดประหลาด ฉันมองและยิ้มอย่างภาคภูมิใจ มาสิที่รัก ไปกับฉัน ฉันจะพาเธอไปดูความไม่แน่นอนของสรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้ฉันชชวนเธอดูสายธารที่เอ่อท้นอยู่บริเวณฝั่งนี้ พลองพูดว่า สายน้ำอันไหลกลั่นฝั่งนี้ทันนะหรือ สักวันหนึ่งมันก็จะแห้งเหือดลงได้ อย่างดีก็เหลือไว้แต่โคลนตม เธอบอกกับฉันว่า ท้องฟ้าวันนี้ดูสดใสระบายนด้วยสีครามแต่ฉันกลับเข้มแข็งให้เธอฟังว่า จริงอยู่....

ท้องนากายามนเป็นสีครามดีสดสวย แต่ทว่าในช่วงเวลา
ข้างหน้าอีกไม่นานนัก ท้องนากาอาจจะแปรเปลี่ยนเป็นสี
เลือดแดงฉาน รวากับนภาเช้าและก็จะกลับกลายเป็นสีดำ
สนิท ซึ่งมีตมิตจนมองไม่เห็นอะไรเลย นึกถึงความแปรผัน

สีหน้าและนัยน์ตาของเธอดูเศร้าหมอง... ฉันรีบ
ตระกองเธอไว้มิให้ไหวหวั่น... เมื่อยามราตรีที่พาคัมเบนสี
ดำสนิท และมีตมิตเหมือนโลกนัตนทับ ฉันชักให้เธอชม
ดาวท้อบแสงหรือดาวที่สกสกาว่า เจ้าก็อาจมีวาระที่จะร่วง
หล่นลงจากเวหา แล้วก็ดับวูบไป... เมื่อใดก็ได้... ข้าง
น้ำใจหาย... น้แหละหรือคือความไม่เที่ยงแท้... เธอหวาด
ผวาเข้าขบหน้าลงบนทรวงอกของฉัน และสิ้นสะนั้นอยู่ด้วย
ความสังหรณ์ ฉันก็ลงจุมพิศพิศดวงตาของเธอด้วยความรัก
สลักจิต... ฉันพาเธอไปเยี่ยมเยือนคนเขา ที่ยื่นทมิ
เหมือนว่าจะเสียบอกฟ้า... และได้กล่าวขานให้เธอตรอง
ตรึกว่าเขาที่ชะโงกเงาเกือบค่ำฟ้า... ก็ยังมีเวลาที่แยก
ทะลายลงได้ไม่เหลือไว้แม้แต่ทรากร แหละนี่คือความสุข
สลายสิ้นไป

โดยฉันพจน์... เธอถามฉันด้วยเสียงสิ้นเครือ
ว่า ถ้าเช่นนั้น... ถ้าเช่นนั้น ในโลกนี้ยังมีสิ่งใดเล่าที่
จะสถาพรอยู่ได้จนชั่ววันจากกาล... ฉันตอบเธออย่าง
เข้มขำ และด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลว่า... ในโลกนี้ไม่
มีอะไรที่จะจีรังกาลหรือ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลง
แปรลงและแปรผันไปได้เสมอ นอกจาก นอกจาก
ดวงใจและความรักที่ฉันมีต่อเธอ... เท่านั้น ซึ่งจะ
เป็นนิจกาล จวบจนชั่วฟ้า... ดินสลาย

คนนพระจันทร์งามกว่าทุกคน เพราะ
 ว่าเป็นวันเพ็ญเดือนสิบสอง พระจันทร์
 คนนดล่อกสกาวิตถกกับขอบฟ้า เป็นสีเหลือง
 อ่อน พนนาเวลานกมีระลอกเล็กน้อย
 มองแล้ว คล้ายกับใครเอาทองไปทา
 ไวบนพนนา ซึ่งลักษณะอย่างนี้จะหา
 ยากนัก

เพ็ญเดือนสิบสอง

ฉันนั่งนิ่งอยู่บนสะพานและคิดอะไรต่อ
 อะไรเรื่อย ๆ และนี่ก็อีกคน ๆ ที่ได้ไป
 เทียวงานลอบกระทงคืนนี้ คุณพ่อนะ อี
 ช่างทรมานเราเสียจริง จะไปเที่ยวก็ไม่ให้
 ไป... บ้านนี้กระทงเราจะได้ที่เท่าไร ? หนอ
 เสียขายที่เราไม่ได้ไป เสียเพลงวันเพ็ญ
 เดือนสิบสองลอยมาแต่ไกล ระลอกในแม่น้ำ
 คลานกระเพื่อม กระเพื่อมเข้าหาฝั่งแล้ว
 ลอยห่างออกไป เพื่อคลานเข้าหาฝั่งอีก เห็น
 น้ำเห็นคลื่นและจันทร์เจ้า ก็คิดอยากจะร้อง
 เพลง "คลื่นกระทบฝั่ง" แต่ยังไม่แน
 ใจว่า "อันใครเมตตา" นั้นจะสวยหยดข้อย
 สักปานไหน จึงร้องความตั้งใจเสีย ผักตบ
 ชะวากอใหญ่ลอยผ่านหน้าอย่าง เชื่องช้าตาม
 กระแสน้ำก็ถูกใจขึ้นมา เออ ชะวา น้ำไหล
 ท่าไมหนอ จึงคิดอยากจะเป็น **ระเด่น**

จินตะหราวาทิ หนักหนา เอาละ เป็น
 ละ แล้วก็ร้องเพลง นางควณู ขึ้นเพื่อ
 ระบายความในใจ แต่อัยดาบ คุณบ้ำห้าม
 ไม่ให้ร้องเพราะว่าบ้านเราก็คือเป็นสาวแล้ว คุณ
 บ้ำบอกกว่าใครมาได้ยินเข้า มันมีดี อัย อาย
 ใจ อายน้า อายจันทร์เจ้า อายตัวเอง เออ
 มีคนอื่นได้ยินหรือเปล่านะ ฉันค่อย ๆ หัน
 ไปรอบ ๆ แล้วฉันก็ยิ้มออก สาธุ ไม่มีเลย
 มองไปในน้ำอีกที ก็พบกระทงจตุรูป
 เทียนสว่างไสว ลอยตามกันเป็นทิวแถว

ส่งแสงแวบ ๆ ว่า ๆ ดูแล้วคิดปดื เอ... เขา
 จะลอยกันไปทำไมนะ เมื่อตอนเย็น ๆ ก็เห็น
 คุณบ้ำลงมาลอย หรือว่าคุณบ้ำเราลอยกระท
 หงไปถึงคูร์ักคูใจของท่าน เพราะตั้ง 30 กว่า
 แล้วท่านยังไม่พบเลย แต่คงไม่ใช่หรอกน้า
 คิดแล้วก็ไม่วายสงสัย และสลดใจที่ไม่ได้ไป
 เทียว เออ ดูชิกกระทงคืนนี้ สงสัยเป็นแฟน
 กันมั้ง ลอยมาคู่กัน คู่กันมาหนุงหนิง
 แหมหน้าอิจฉา โอ้ บ้านนี้พี่เราลอยกระทง
 กับใครนะ

คืนนี้เราจะไม่ลอยกับใครบ้างหรือ คน
 อื่นเขาลอยกันมาเหย้าเรามากมายแล้ว ลอย
 เกอะน้า คิดแล้วก็วิ่งขึ้นบ้าน ตัดก้านกล้วย
 มา 2-3 ก้าน แล้วค่อย ๆ ย่องไปในห้อง
 พระแล้วหยิบก้านธูป แล้วมองหาหมากพลู
 และธูป 3 ดอก เทียน 1 เล่ม แหม คุณ
 บ้ำเข้ามุ้งนอนแต่หัวค่ำ คุณพ่อนั่งเขียนหนังสือ

สี่ ดิละ เคียวจะทำให้สวดยเขียว ฉันทัน
ทำกระทงภายใต้แสงจันทร์อันสุกสกาว คุณ
บ้าทำกระทงเก่งเท่าใด? หลานก็เก่งเท่าฉัน
ในไม้ซ้าก็เสร็จอยู่แล้ว เสียงคลื่นยังกระทบ
ฝั่งดังซู่ซ่า เสียงเพลงจากทราวินิเตอร์ดัง
แผ่ว ๆ ฉันทัน ปล่อยใจให้ลอยไปเรื่อย ๆ ส่วน
มือก็ยังคงประณีตบรรจงทำกระทงอยู่ จันทร
สุดา เป็นชื่อของใครนะ อ้อ แม่ผมหอม
จากหนังสือที่เราอ่านเมื่อตอนเย็นนี่เอง แต่
เอ นางตัดผมของนางได้ระบอบน้อยลอยไป
เสียงหาคู่ ฮึม เข้าที่เหมือนกัน เราก็ผม
หอมนี้มา เพิ่งสระเมื่อตอนเย็น ๆ และได้
น้ำมันเสียหอมฟุ้งเลย คิดได้ตั้งนั้นฉันก็
บรรจงตัดจอนทีละข้าง ซึ่งเป็นของที่ฉัน
ถนอมที่สุด ห่อใส่กระดาษแทนผอบ แล้ว
เขียนว่า “พะเยาว์ ใ้วัดเชิงท่า” ใส่กระทง
พร้อมทั้ง หมาก พล ฐูป ๓ ดอก เทียน
และบรรจงวางบนพんな เห็นไม่จมกก็ยกขึ้น
มาแล้วจุดเทียน แล้ววางลงไปบนพんな
แหม ลมเจียบดีเหมือนอะไร ฉันทันว่าทำ
คลื่นให้กระทงลอยออกไปจากท่า “แม่พระ
พายเอ๋ยพัดมาฉิว ๆ จะตัมหัวปลาชิวให้แม่ลม
กิน” ดีใจเหลือเกินที่เห็นกระทงของลอยไป
อยู่กลางน้ำ ชะรอยแม่พระพายคงจะชอบ
เสวยหัวปลาชิวกระมัง จึงรำเพยพัดพากระ
ทงของจันทร์สุดาออกไปไกล ไกลออกไป

ทุกที
อ้าว ยังไม่ได้อธิษฐานเลยสักนิด
มือชนไหวแล้วนึกถึงคุณบ้า ท่านอธิษฐาน
ว่าอย่างไรหนา เห็นแต่ทำปากขมบข
ฉันทันอยากเข้าใจนั่นแหละเหลือเกิน อยาก
ไปถามก็ไม่กล้าพอ แล้วกระทงนั้น ก
ตาชห่อผมนั้น ยิ่งลอยไกลออกไป ท
ออกไปทุกที นึกเสียใจในความใจเร็วแ
สะเพราะของตัว เธอถ้าใครเก็บได้ เขาจะ
อย่างไรกับเรานะ? แล้วกันนี้จะทำอย่าง
ดี ทำไมลายน้ำไม่ไหลทวนกลับ พาก
ทงฉันมา ถ้างั้นก็ให้จมน้ำเสีย หายไป
ทีเดียว แหงหน้าชั้นดูดวงจันทร์ ดูเหมือน
ท่านจะยิ้มเยาะ และดูเหมือนท่านจะช
อกชอบใจในความวุ่นวายของเรา
พระจันทร์เจ้าข้า ดิฉันถามข่าว พ
จันทร์ใครกเศว่า ดิฉันเป็นทุกข์ พระจัน
เป็นสุข ดิฉันสบาย พระจันทร์เดือนหง
ดิฉัน ก็ พยายามปลอบใจให้รู้สึกตัว
เป็นผู้กล้าหาญที่สุดในโลก มองดูน้ำฟ้า
ตัวเอง แล้วคิดจะยิ้มสักหน่อย ทำคว
เชื่อในใจว่าฉันกำลังหัวเราะอยู่ด้วยซ้ำ
กระทงนั้นไป ไกลออกไป จนลับตาอยู่แ
ไกลออกไปทุกที ให้อึดอึดตันใจ ออกเต้น
กับตึกดอง ไม่รู้จะทำอย่างไร จันทรสุด
ของเราก็ร้องว่าอ้อ และยกหลังมือเช็ดน้ำ

● พะเยาว์ เพ็ญพยัคฆพันธ์

ณ ทน.....

ท่ามกลางความร่มรื่นชนบท ทางนกกยงออกดอกแดงเต็มต้น
ฉันมองดู ขงโคที่ยืนต้นเรียงรายเป็นทิวแถว และสนที่โตกับ
สายอมยามเย็นที่มรรวอย่างไม่รู้จักเบื่อ

ฉันยิ้มกับตักเรียนที่เกาคร่ำเพราะกรำกับแดดฝนมานานปี และ
เดาไม่ได้ว่าจะอยู่กับมันไปนานสักเท่าใด ความรู้สึกอบอุ่นใจ
ผลัดขนในดวงใจอย่างประหลาด เมื่อได้พบกับดวงหน้าที่ยิ้ม
ระรื่นเจอไปด้วยความปรานีของพี่ๆ

พี่..... ทสอนให้ฉันรู้จักกับคำว่า "อาวุโส" "ระเบียบ"
"หน้าที่ ประเพณี" "สามัคคี" และ "น้ำใจ"

ครั้งแรกฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมพี่ๆ จึงเน้นย้ำถึงสิ่งเหล่านี้
สิ่งต้องมอยู่ในตัวพวกเราทุกคน

และฉันก็ยังแปลกตากับคำว่า Seniority Order Tradition
Unity และ Spirit

.....แต่ฉันก็เข้าใจมันดีขึ้น เมื่อชนกับสถานทนนานพอสมควร

- การฟังเคารพพี่ทออาวุโส
- การปฏิบัติตามคำสั่งของบงกบ
- การรักษาไว้ซึ่งประเพณีอันมีมา
- ความพร้อมเพรียงเป็นนาหนึ่งใจเดียวกัน
- และความเบนพมณาใจเสียสละเพื่อส่วนรวม

ทำไมฉันต้องกล่าวมันซ้ำอีกจนน่าเบื่อ

น้องรัก.....

พี่กำลังคิดถึงความหลังที่ผ่านมา.....

และสิ่งเหล่านี้มิใช่หรือ ที่ทำให้เราหยิ่ง ทรนงในสายเลือด
ของเราอย่างนัก ด้วยความหวังใยในเรยงนเบนอย่างยง พ่อยาก
ให้น้องตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งนี้ ทำให้วิทยาลัยของเรา
เจริญรุดหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ลกยงของทุกคน ต้องไม่อ่อน!!

ต้องรักและเคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน ร่วมสมัครสมานสามัคคีกันด้วย
ความเข้าใจและปรารถนาดีต่อกัน ดังที่รุ่นพี่ๆ ได้เพียรปฏิบัติกันมาแล้วด้วย
ดี จำไว้น้องรัก ไม่มีรุ่นอื่นใดหรอกที่จะอบอุ่นเหมาะสมเท่ากับรุ่นบูงทอง
ของเรา ▶

ลูกเทพฯ
ลูกเทพฯ
ลูกเทพฯ
ลูกเทพฯ
ลูกเทพฯ
ลูกเทพฯ

ค ว า ม รู้ ก ี ย ว กั บ ห นั ง ส ี อ น ิ ท า น โ บ ร า ณ ค ต ี

● เกษมณี นิสิต

ผู้แต่ง สมเด็จพระยาตากษัตริย์ราชานุภาพ ผู้ทรงนิพนธ์
ประวัติหนังสือ เริ่มทรงนิพนธ์ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๓ จวบวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๖
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๘๗ เพื่อเป็นของขวัญในงานพระราช
เพลิงพระศพของพระองค์ท่านเองในวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๔๘๗ ราวพ.ศ. ๒๔๘๗
ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น สั่งให้กรมศิลปากรไป
เรื่องน

ทำนองแต่ง แต่งเป็นร้อยแก้ว

ความมุ่งหมายของการแต่ง ทรงนิพนธ์ตามคำกราบทูลของหม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย
กุล พระธิดา เพื่อจะได้รักษาเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ให้เป็นประโยชน์แก่พร
และผู้อื่นต่อไป

เรื่องย่อ เรื่องในนิทานโบราณคดีนี้เป็นเรื่องจริง ซึ่งได้ทรงทราบและทรงพบเห็น
พระองค์เอง มิใช่คิดประดิษฐ์ขึ้นใหม่ แต่เป็นเรื่องเก๋รัตนอกพงศาวดาร
เรียกว่านิทานโบราณคดีรวมนิทานทั้งหมด ๒๓ เรื่องคือ พระพุทธรูปประ
พระครูวัดคลอง เดื่อใหญ่เมืองชุมพร ห้ามไม่ให้เจ้าไปเมืองสุพรรณ
แปลกที่เมืองชัยบุรีในอินเดีย ของแปลกที่เมืองพาราณสี ดื่บพระศาสด
อินเดีย เจ้าพระยาอภัยราชา (โรลังยัคมินต์) หนังสือหอหลวง คว
เมืองเพชรบูรณ์ โจรแปลกประหลาด ตั้งโรงพยาบาล อนามัย โรงเรียน
เล็กหลวง อังยี ลานช้าง แม่น้ำโขง คันเมืองโบราณ เมืองไทยมีพ
แผ่นดิน ๒ พระองค์ จับช้าง (ภาคต้น) จับช้าง (ภาคปลาย)

ความดีของหนังสือเล่มนี้

พระนิพนธ์เรื่องนี้ ทรงนิพนธ์อย่างท่านองเล่านิทาน
ตำนานสนุก อ่านแล้วเพลิดเพลิน แต่เรื่องราวเป็นความจริงเกี่ยวกับค

ทางภูมิศาสตร์ - ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ และเรื่องเบ็ดเตล็ดรวมความว่าหนังสือนี้มีเรื่องที่ทำให้ความรู้เป็นไปต่าง ๆ กัน เป็นประโยชน์แก่นักศึกษา ผู้ใคร่ในความรู้เรื่องชาติอย่างเกินคุณค่า

สรุป

๑. หนังสือเล่มนี้ ให้ความรู้ แก่ผู้อ่านหลายด้านคือ ความรู้ทางภูมิศาสตร์ - ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ และความเชื่อของชาวบ้าน ทางศาสนา การอนามัย การศึกษา ด้านภาษาที่ทรงใช้ตลอดจนความรู้เบ็ดเตล็ดปลีกย่อย

๒. หนังสือเล่มนี้ให้อะไร แก่ผู้อ่านบ้าง หรือผู้อ่านได้อะไรบ้างจากหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์อย่างไรบ้าง ต่อผู้อ่าน พอจะรวบรวมได้ย่อๆ ดังนี้

ก. ให้ความรู้ เกี่ยวกับด้านภูมิศาสตร์, ประวัติศาสตร์, โบราณคดี, ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ และความเชื่อของชาวบ้าน ด้านศาสนา การแพทย์และอนามัย การศึกษา ด้านภาษา และความรู้เบ็ดเตล็ดปลีกย่อย

ข. ให้ความเพลิดเพลิน แก่ผู้อ่าน แม้ไม่ใช่นวนิยาย แต่เป็นสารคดีที่อ่านแล้วได้รับความเพลิดเพลิน

ค. ให้คติต่างๆ ในการดำรงชีวิต

ง. ให้เห็นตัวอย่าง การวินิจฉัย เรื่องราวต่างๆ ตลอดจนแนวความคิดอย่างกว้างขวาง

จ. ให้ความรู้สึกลึกซึ้งภูมิใจ ในชาติของเราว่าเรามีของดีต่างๆ

ฉ. ทำให้ผู้อ่านทราบถึงพระนิสสัย และความเฉลียวฉลาดสุขุมรอบคอบของผู้ทรงนิพนธ์ ว่าสมเป็นนักปราชญ์ รวมความแล้วหนังสือเล่มนี้ ให้ประโยชน์ต่างๆ แก่ผู้อ่านและนักศึกษาผู้ใคร่ในความรู้เกี่ยวกับเรื่องชาติ อย่างเกินคุณค่า

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้ให้ความรู้กว้างขวางมากมาย จึงไม่สามารถจะหยิบยกมาได้ทุกเรื่อง ในหนังสือจะขอกล่าวถึงบางเรื่องเท่านั้น คือ

พระพุทธรูปประหลาด มี ๒ องค์ คือ องค์ที่ได้มาจากเมืองทุ่งยั้งองค์หนึ่ง แด
จากเมืองเชียงใหม่อีกองค์หนึ่ง องค์แรกเป็นพระพุทธรูปองค์เล็ก เป็น
ปางมารวิชัย ฝีมือแบบสุโขทัย ทำได้งาม พระองค์นี้เชื่อกันว่าถ
ถวายเป็นเครื่องสักการบูชาเมื่อใด หรือเชิญไปตั้งไว้ที่ใด จะทำให้คนที่
ทะเลาะวิวาทกัน อีกองค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปขัดสมาธิเพชร แบบเชียง
มีลักษณะงามตอลงตา งามอย่างประหลาด เดิมอยู่ที่วัดพระสิงห์
เชียงใหม่ สมเด็จพระเจ้าตากสินฯ ขอมมา ภายหลังถวายเป็น ร. ๕
เป็นพระประธานที่การเปรียญในวัดเบญจมบพิตร ร. ๕ ทรงพระราช
ว่า พระพุทธรูปนี้ หือว่าเป็นพระพุทธรูปที่เป็นมงคล

พระครูวัดฉลอง เดิมชื่อเข้ม เป็นชาวบ้านฉลอง ทางเมืองภูเก็ต เป็นลูกศิษย์
ในวัดฉลอง ภายหลังได้เป็นสมภารวัดฉลอง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๙ พ
กรรมกรทำเหมืองแร่ที่ภูเก็ตเป็นกบฏ พวกจีนเที่ยวปล้นสะดมฆ่าฟันผู้
ใคร่สู้ และหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ป่าเขา พระครูวัดฉลองไม่หนีเข้าไปอยู่
อยู่ที่วัด ชาวชาวบ้านฉลองจำนวนน้อยที่เป็นลูกศิษย์ของท่านก็อยู่ด้วย
และขอคุ้มกันภัยจากท่าน ท่านเอาผ้าขาวมาลงยันต์เป็นผ้าประเจียดแจก
ละฝัน ชาวบ้านเอาชนะเงินที่ปล้นได้ด้วยกำลังใจ ชาวบ้านอื่นๆ ก็เข้ามา
ป่ามีกำลังต้านทานเงินพวกมากได้ ท่านเป็นที่นับถือว่าศักดิ์สิทธิ์ ถึงกับ
บนบานและปิดทองที่ขาท่าน

ตะลิ่งตั้งข้าง เป็นต้นไม้ขนาดย่อม สูงราวห้าหกศอก ชันแทรกแซมต้นไม้
ในป่า ทางแถวเมืองชุมพร ใบมีรูปร่างอยู่ในประเภทใบไม้เหลี่ยม
มะเขือ ขนาดเชื่องกว่าใบพลูสักหน่อย ที่ได้รับใบมีขนเป็นหนามเล็กๆ อยู่
ใบ ถ้าใครถูกขนนั้นเข้าก็เกิดพิษให้เจ็บปวด เด่าว่าพิษร้ายแรงมากถึงขั้น

ย่ำยาม เป็นการตีฆ้องฆ่าหรือฆ้อง เพื่อเป็นการสัญญาเรียกคนมา
พวกที่อยู่ยาม มักจะตีฆ้องในเวลาต่างๆ ดังนี้ เวลาเช้า ๖.๐๐ น. เพ
๑๒.๐๐ น. เวลาค่ำ ๑๘.๐๐ น. เวลากลางคืน ๑ ยาม ๒๑.๐๐ น. เวล
คืน ๒๔.๐๐ น. และเวลาสามยาม ๓.๐๐ น การตีฆ้องสมเด็จพระยา

ทรงได้ยินที่เมืองพาราณสี ทรงอธิบายว่ามูลของประเพณีฆ่าช้างระฆังยาม และประโคมพระศพในเมืองไทย คงจะมาจากอินเดีย

ทุ่มโมง

เดิมเป็นประเพณีตบอเวลาในเมืองพม่า ช้างตีกลางวัน กลองตีกลางคืน ทรงให้เหตุผลว่า เห็นจะเป็นด้วยเหตุนี้ไทยเราเรียกเวลาตอนกลางวันว่า “โมง” แต่ตอนกลางคืนเรียกว่า “ทุ่ม” คำว่าทุ่มกับโมงคงมาจากเสียงกลองและฆ้องนั่นเอง ในเมืองไทยแต่โบราณก็เห็นจะใช้ทั้งฆ้องและกลองบอกเวลาเช่นเดียวกับในเมืองพม่า

ขานยาว

เป็นการขานของบ่อโทนผีพาย และพลผีพายขานร่วมกันในการพายเรือ ในอินเดียบ่อโทนผีพายขานคำบูชาพระราม และพลผีพายขานรับ ขานยาวของอินเดียขานเป็นภาษาสันสกฤต และมีความเป็นคำบูชาพระราม แต่ขานยาวของไทยไม่เป็นภาษาใด ของไทยเราบ่อโทนขานว่า “เหยออ” ผีพายรับว่า “เย่อ” พระองค์ทรงสันนิษฐานว่า พราหมณ์เห็นจะเอาแบบขานยาวในอินเดียมาสอนไทยไว้แต่โบราณ เดิมคงเป็นมนต์ภาษาสันสกฤต แต่ไทยเราไม่รู้ภาษา จำคำได้แต่โดยเสียงนานมาก็แปรไป แต่การเห่เรือเป็นประเพณีของไทยมิใช่มาจากอินเดีย การเห่เรือพระที่นั่งนั้นเห่เวลาเสด็จโดยขบวนพยุหยาตรา ใช้เวลาไปทางไกลเป็นยกขบวนทัพเพื่อให้พลพายเรือรื่นเริง ถ้ามิใช่ขบวนพยุหยาตราที่ใช้แต่เพียงขานยาว ไม่ใช่เห่ □

ห่างจากกรุงเทพ ฯ ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
ประมาณ ๓๕ กิโลเมตร ท่ามกลางทุ่งนาอันกว้าง
และถนนที่ค่อนข้างจะไม่เรียบนัก รถประจำทาง
สายยาวจากสนามหลวง จะพาท่านไปยังดินแดน
แห่งหนึ่ง ที่ดูเหมือนจะได้รับความสนใจน้อยที่สุด
จากชนส่วนใหญ่ แต่บัดนี้ ..ข้าพเจ้ากำลังจะพา
ท่านไป ณ ที่แห่งนั้น ...ปทุมธานี แดนบัวงาม
หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เมืองรามัญ

เมืองรามัญ

“เบญจมา”

พูดถึงปทุมธานี บางท่านจะร้อง อ้อ เพราะเคยไป
แล้ว หรือเคยได้ยินเพียงชื่อ แต่บางท่านคงฉงน เพราะ
กับชื่อนี้ไม่มากไปกว่าเป็น ๑ ใน ๗๑ จังหวัดของประเทศ
เท่านั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายจงติดตามดูบทบาท
เมืองรามัญต่อไป บางทีมันอาจจะเรียกร้องให้ท่านไป
บ้างในตอนปิดเทอม

ปทุมธานี เป็นเมืองที่ตั้งขึ้นภายหลังรัชกาลสม
พระบรมไตรโลกนาถ เดิมชื่อเมือง “สามโคก” เป็น
ของพวกมอญ จนถึงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระ
เลิศหล้านภาลัย เสด็จประพาสเมืองสามโคก ราษฎรได้
ดอกบัวมาถวายอยู่เป็นนิจ จึงทรงเปลี่ยนนามเมืองสาม
เสียใหม่ว่าเมือง “ปทุมธานี” ดังปรากฏในนิราศภูเขาทอง
ของสุนทรภู่ตอนหนึ่งว่า

“ถึงสามโคกโสภณวิถถึงปั้นเกล้า
พระพุทธเจ้าหลวงบำรุงซึ่งกรุงศรี
ประทานนามสามโคกเป็นเมืองศรี
ชื่อปทุมธานีเพราะมีบัว
โอ้พระคุณบุญล้นไม้กลับหลัง
ชื่อก็ยังคงอยู่เขารู้ทั่ว.....”

(นิราศภูเขาทอง)

อันที่จริงถ้าจะพูดถึงการเดินทาง มาพักผ่อนหย่อน
อารมณ์โดยทางบกกันแล้ว อาจจะไม่สะดวกนัก สำ
ถนนหนทางที่มีแต่หลุมแต่บ่อ แต่ก็สบายในด้านเปลืองอัตรา

น้อย ขณะทรุดกำลังแล่นอยู่บนสะพาน
นนทบุรี ท่านจะได้เห็นทิวทัศน์อันงดงาม
อย่างน่าพิศวง สองฟากฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาได้
ชัดเจน ถ้าหากท่านไม่มีอันเป็นไปเสียก่อน ระวัง
พาท่านฝ่าฝุ่นแดงของถนนลูกรังมาถึงจุดสุด
ท้ายในการเดินทาง หนึ่ง เมื่อท่านลงจาก
รถมองตรงไปเบื้องหน้า และเบื้องซ้ายจะ
เห็น สะพาน ที่ซ่อมแซมไว้ เป็น อย่างดี แล้ว
ท่าน จะ เลิก ไป ทาง สะพาน ไทน์ ก่อน ก็ได้
เพราะมันสามารถ เดินมาถึงกันได้ตลอด
ข้าพเจ้าขอรับรองว่าท่านไม่มีวันหลงทางถ้า
หากท่าน เลิกเดินข้ามสะพานด้านซ้ายมือ
ก่อน สิ่งแรกที่ท่านจะได้พบ คือสถานี
ตำรวจภูธร ซึ่งอยู่ในสภาวะเตรียมพร้อมที่จะ
ช่วยเหลือท่านเมื่อมีโอกาสดังนั้น
เดินเลี้ยวขวามือ เป็นถนนกว้างตรงไป
สู่ท่าเรือขงมเรือ "หางยาว" ข้าพเจ้าได้
ยินคนปहुทเรียกกันอยู่จน จุดเรียง
รายอยู่ด้วยท่วงท่าอันสง่างาม พร้อมที่จะ
ติดเครื่องออกวิ่งได้ทันที เมื่อมีผู้โดยสาร
เต็มลำ เขาจะเราพักเรือหางยาวไว้
ก่อน หันมาดูทางบกกันอีกสักนิด

ตั้งที่ข้าพเจ้าได้บอก กล่าว มาแต่ต้น
แล้วว่า ใครก็ตามถึงแม้ไม่เคยมาเมืองปทุม
เลยก็สามารถจะเดินขอของชมตลาดได้อย่าง
ทั่วถึง โดยไม่ต้องมีไกด์นำทาง และโดย
ไม่หลงทางด้วย คือถ้าท่านเดินอยู่ในบริเวณ

ตลาดจนไปจนมา เดียวก็ไปเจอที่ๆ รถพา
ท่านมาทิ้งไว้เมื่อถนนอก จึงบอกได้ว่าไม่มี
ทางหลง นอกจากจะไปเลี้ยวเข้าบ้านของ
ใครโดยเจ้าของเขาไม่ได้เชิญ ถัดจากริม
ฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาขึ้นไปพอประมาณ สถานี
ตำรวจการต่างๆ ตั้งเรียงกันอยู่เป็นระยะ เริ่ม
ตั้งแต่สถานีตำรวจท่าการไปรษณีย์โทรเลข
ห้องสมุดประชาชน ศาลากลางจังหวัด
เรื่อยไปจนถึง บ้านพักผู้ว่าราชการจังหวัด
ถึงตรงนั้นจะมีถนนเล็ก ๆ ตรงไปยังริมน้ำ
เป็นเรือรับรองของจังหวัด ซึ่งพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล เคย
เสด็จผ่านและแวะประทับที่นี้ ชาวปทุมเรียก
เรือนั้นว่า "แพขาว" เพราะเมื่อก่อนทาสี
ขาว แต่ปัจจุบันทาสีเขียวเลยกลายเป็นแพ
เขียวไป

ขอย้อนกลับมาพูดถึงเรือหางยาวอีกครั้ง
เรือหางยาวนี้เป็นพาหนะสำคัญมาก ในการ
พานักท่องเที่ยวจากจังหวัดต่างๆ ทั้งชาว
ไทยและชาวต่างประเทศ ไปชมธรรมชาติ
อย่างหนึ่งที่จะหาได้ไม่่ง่ายนัก ในจังหวัด
อื่น ๆ คือ "วัดไร่ลอม" ซึ่งเป็นที่ประดิษฐาน
ของนกปากห่าง นับเป็นพันธุ์ ตัว ประ
มาณ พ.ศ. ๒๕๐๓ พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม
ราชินีนาถได้เสด็จมาทอดพระเนตรนับแต่นั้น
มา วัดไร่ลอมก็เป็นที่รู้จักกันดีในบรรดานัก-

ท่องเที่ยวหลาย ครั้งหนึ่ง ฝรั่งนักศานา
จว จะมาจากไหนก็ไม่ทราบ ต้องการจะ
ไปเที่ยวที่วัดไม้ล้อม แต่คงไม่รู้ว่าจะส่งภาษา
กับคนเรือโดยสารอย่างไรดี จึงกางแขน
ขยับปีก ๆ เป็นปีกนก แต่เป็นคราวเคราะห์
ของฝรั่งคนนั้น ที่คนเรือไม่เข้าใจภาษาใบ้
ของแกจึงไปด้วยกันไม่ได้และข้าพเจ้าก็ไม่ได้
ติดตามดูว่า ตาฝรั่งคนนั้นแกจะไปตุนกที่วัด
ไม้ล้อมได้ด้วยวิธีใด

ประเพณีอีกอย่างหนึ่ง ที่ท่านอาจหา
ได้ไม่ยากนัก จากจังหวัดอื่น ๆ คือ งานไหว้
พระ ซึ่งทำกันเป็นประจำทุกปี ในวันขึ้น
๘ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑
ในตอนเช้า มีการบุญทำตักบาตรพระตามลำ
นำเจ้าพระยา และบิณฑกพระพุทธรูปตาม
วัดทุกวัด ต่อเนื่องกันไปวัดละ ๓ วัน ตอน
เย็นและตอนกลางคืน มีการชุมนุมกันหน้า
วัดที่มีงาน โดยเรียกว่า "ลอยเรือ" คือ
ลักษณะที่ต่างคนต่างพายเรือ หรือเรือแจว
หรือขั้วเรือยนต์ มาจากบ้านของตน พอ
มาถึงบริเวณลำน้ำหน้าวัด ก็ปล่อยเรือไว้
เฉย ๆ แต่บังคับให้มันลอยอยู่ในเขตนั้น
เป็นการนัดพบกันทางหนึ่งของหนุ่มสาว(คน
โบราณท่านบอกอย่างนั้น) ลอยเรือกัน

อย่างนั้นจึ่งก็ จะแยกย้ายกันกลับเอง
(หรือจะไม่กลับก็คงไม่มีใครว่า แต่ต้อง
ต้องลอยอยู่คนเดียว)

สิ่งหนึ่งจะขาดไม่ได้ ในฐานะที่เป็น
เมือง รามัญ คือ งานสงกรานต์ชาวรามัญ
ทำกัน (น้ำต) มากทีเดียว คือเอาไม้มาทำ
เป็นหลังคาบ้านเล็ก ๆ หรือใช้พนักเก้าอี้แทน
ก็ได้ แล้วใช้ผ้าบาง ๆ สีขาวคลุม รวบชาย
สองข้างผูกให้เรียบร้อยคล้ายม่าน เด็ก ๆ จะ
พากันไปเก็บตอกสงกรานต์ (ตอกคุณ) มา
ประดับให้สวยงาม ในตอนเช้าจะมีข้าวแช่
(ข้าวสวย หุงสุกแล้วใส่น้ำ ลอยตอกมะลิ แฉ่น้ำแข็ง
รับประทานกับเนื้อเค็มลวกสอยผักปลาแห้งแดงโม ไข่
เค็ม รวมทั้งขนม คือ กะละแมและข้าวเหนียวแดง)
ใส่สำรับเล็กๆ มาวางไว้ที่บ้านสงกรานต์
ในวันนั้นชาวรามัญ จะทำความสะอาดบ้าน
เรือนให้เรียบร้อยนำอยู่ และแต่งกายด้วย
เสื้อผ้าที่สวยงาม ตอนบ่ายจะมีการตวงน้ำ
พระตลอดจนผู้ใหญ่ที่นับถือ ตามวัดก็มีการ
ขนทรายเข้าวัดเปิดโอกาสให้หนุ่มสาว ได้ทำ
บุญร่วมกันไปในตัว

หลังจากเที่ยวกันมาพอประมาณก็คงจะ
รู้สึกหิวบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญท่านแคว
เข้าไปในร้านอาหารนีก่อน ต่อจากนั้นเร
จะได้ออกเดินทางกันต่อไปอีก ▲

(เรื่องนมเคี้ยวเรื่องเป็นเรื่องจริงที่จริง ๆ)

การเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยครุนั้น มีใช้ของง่ายเหมือนที่ใคร ๆ (รวมทั้งผม) เคยฝึกและกำลังฝึก สักนิดเดียว

ยกตัวอย่างเช่น

(วันหรือวันไหนก็ได้) ผมเดินจั่วๆ เพราะตกลงใจไม่ถูกว่าจะทำอะไรดี เพราะคำนี้เป็นกลางคืน ผมมีงานที่ควรทำ จะทำ และต้องทำอยู่ตั้งนี้

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะมีอดูหนังสือ เพราะไม่ได้ดูมานานแล้ว

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะทำอะไรที่แสดงเรื่อง "มีทักษะพาธา" เพราะพรุ่งนี้

อาจารย์นัดซ้อม

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะไปซ้อมและฝึกดนตรี เตรียมให้ทันงาน

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะทำกรบ้านคณิตศาสตร์เดี่ยวที่เพราะบัดนี้เกิดการพอกพูนมากขึ้นทุกวันราวกับดินที่พอกทางหมาน้อยธรรมดาตนเอง

๑. ทุ่มตรงผมควรจะไป Home-room เพราะอาจารย์ที่ปรึกษาท่านนัดให้ทุกคนไปช่วยกันทำงาน

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะไปซ้อมเพลงน้อยเดี่ยวที่ ชาติซ้อมมานานหนักหนาแล้ว

๑. ทุ่มตรง ผมควรจะไปประชุม อาจารย์ประจำหอพักท่านนัดประชุมอีก

๑. ทุ่มตรงผมควรจะไปซ้อมละครเพลงเดี่ยวที่ ชาติซ้อมจนกระทั่งเขาจะเอาคนอื่น

แทนอยู่แล้ว

โอ๊ย..... ๑. ทุ่มตรง ๑. ทุ่มตรง ๑. ทุ่มตรง

และ ๑. ทุ่มตรง ผมควรจะไปเขียนจดหมายไปหาห้องซักรีดบ้าง

และ ๑. ทุ่มตรง ผมควรจะทำ

ทำใจดีละ ผมคิด เดินคิด นั่งคิด ลงนอนบนเตียงแล้วคิด ซักผ้าห่มมา

คลุมตัวแล้วคิด.....คิด.....คิด.....จนกระทั่งหลับไปเมื่อ ๑. ทุ่มตรง

เทพสตรี เมื่อ 19.00 น.

□ ยอดชาย นายโอ๊ต

ประวัติของบาง

สุรางคนางค์ ๒๘

“นวนาง บางซ้อ”

● ขอเริ่มเล่าเรื่อง
นิทานก่อนเก่า
ว่าบางแม่หม้าย	มิได้คุยเฟื่อง
มีเล่ากันมา	ให้เปลืองเวลา
ชื่อเรื่องนหนา
● แรกเริ่มเดิมที
แต่ไปหลงรัก
สร้างสายสัมพันธ์	หนุ่มสองน้องพี่
สมัครมอบกาย	อยู่ที่บางหวาย
สาวบ้านบางทราย
● เมื่อได้สืบทอด
เมื่อหมั้นกันแล้ว
ยกขันหมากไป	เขาค้างเผ้ารอ
เกลอแก้วกัน	วันจะไปหมั้น
กันดั้นวัน
● หนึ่งนับคนวัน
ครั้นพอได้ฤกษ์
ลงในเกตรา	นั่งใฝ่นอนฝัน
ฟ้าเบิกอโณทัย	ถึงยอดดวงใจ
แห่ขันหมากไป
● สำเภาลำน้อย
ผ่านย่านคั้งน้ำ
พลันมาหักไป	ลอยเลื่อนเคลื่อนคล้อย
ลงคำพัดมา	ตามสายลมพา
ถูกเสาเกตรา
● นองจำเพาะ
เรือแล่นผ่านมา
จึงให้ร้องเพลง	เกิด “บางไผ่เตาะ”
ถึงหน้าคลองใหญ่	ขึ้นมาทันใด
คนเรือดีใจ
● เอาขมเข้า
ณ ที่แห่งนี้
ครนเครงสุขใจ	หงส์ข้อมเรา
มีข้อมดังเพลง	ฟังครนเครง
“บางซ้อ” นี้เอง
● เรือแล่นลอยลิว	สายลมพัดลิว	พาเรือแล่นไป

<p>บุคคลเกิดเหตุ!!! คว้าไปกลางเวียง</p>	<p>อาเพศทันใด</p>	<p>เรือชนตอไม้</p>
<p>● ฆาตรีที่หลัง ณ ที่แห่งนั้น ขอเรียนตั้งคำ</p>	<p>ว่าต่อน้ำขัง ชื่อพลันแปรเปลี่ยน</p>	<p>คือตอตะเคียน ว่า “บางตะเคียน”</p>
<p>● ลำเภอลำน้อย ไปเกษวัดหนึ่ง “วัดลำเภาทลาย”</p>	<p>แตกคับขยับน้อย คนจึงจดจำ</p>	<p>ลอยไปตามกรรม ตั้งชื่อแนะนำ</p>
<p>● เคียววนเปลี่ยนไป ส่วนคนที่มา มลายชื่อว่า</p>	<p>เขาเรียกกันใหม่ ก็พากันตาย</p>	<p>ว่า “โพธิ์ทลาย” ทั้งหมดชีพวาย</p>
<p>● ศพลอยแว้งคว้าง คนจึงให้ชื่อ ข้างน้ำอัสจรรย์</p>	<p>อยู่หน้าวัดร้าง ตามลือเล่ามา</p>	<p>ใกล้กับบางปลา ว่า “บางปลาร้า”</p>
<p>● ส่งสารสองสาว เพราะสองยอดชาย ดวงปราณแทบวาย</p>	<p>ต้องมานอนหนาว มลายี่วัน</p>	<p>รำให้รำพัน โศกจาบัลย์</p>
<p>● ณ บางทรายนี้ จบเรื่องของบาง คิดหมายลวงใคร</p>	<p>นามใหม่จึงมี ทุกอย่างบรรยาย</p>	<p>ว่า “บางแม่หม้าย” มิได้กลับกลาย</p>
<p>● เรื่องมีจริงจริง เพราะสถานที่ ถ้าไปคงพบ</p>	<p>จำมาทุกสิ่ง ยังมีชมได้</p>	<p>ที่เขากล่าวไว้ ไม่ใกล้ ไม่ไกล</p>
<p>● ในเมืองสุพรรณ จึงใคร่ขอลา จบตามกลอนเอย</p>	<p>เขาเล่าลือกัน คราวหน้าค่อยพบ</p>	<p>ตามกลอนที่จบ ไซ้จะหลีกหลบ</p>

เตี ย ว เ ลี ย น

หญิงผู้พลิกแผ่นดินจีน

▲ มนุ อุดมเวช

“เฟิงเสียนไปไหน ช่วยพ่อด้วย”

ตั้ง-จิ้งหยิ่ง-โต๊ะ พระยามหาอุปราชทรรพย์ร้องตะโกนพลางหลบพายุ
ดาบของเหล่าทหารผู้รักแผ่นดิน

ลิ-เฟิง-เสียน-โบ๊ ขานรับ แผ่นเข้าถึงตัว เปล่ามิได้ช่วยเหลือ
เขากลับพุ่งทวนคู่มือเล่มที่เคยทลวงอกคนมาทั่วอาณาจักร เพื่อรักษา
อำนาจของตั้งโต๊ะ เขาทลวงชอกคอตั้งโต๊ะเอง

ผล่นะรี ยมบาลกาเครื่องหมายมรณะต่อจากขอตั้งโต๊ะที่เขียน
ลงบนหนังสือวานไว้นานแล้ว

ตั้งโต๊ะก็เลิโบ๊อยู่ด้วยกันมาช้านาน โดยตั้งโต๊ะอยู่ในฐานะบิดา
เลี้ยง ส่วนลิโบ๊เป็นบุตรเลี้ยงและทหารเอก ผมอทวนของลิโบ๊นั้นยัง
สามารถขนาด เล่าบกวอนุและเดี่ยวหุย สามพี่น้องร่วมสาบานช่วยกัน
รมกินโต๊ะ ยังทำอะไรลิโบ๊ไม่ถนัดนัก

ตั้งโต๊ะ แต่เดิมเป็นเจ้าของชืหลง และด้วยการฉวยโอกาส
ชนะบ้านเมืองไม่สงบ ประกอบกับการติดสินบน ทำให้สามารถได้
ตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพภาคประจิมได้

ถ้าตั้งโต๊ะเป็นแม่ทัพภาคประจิมตลอดไป ก็คงจะไม่เสียหายนะ
ไรมากนัก แต่ด้วยการตัดสินใจผิดพลาดของโฮจันผู้เป็นพี่มหึมา
ติดกษัตริย์เลนเต้ทำให้ตั้งโต๊ะได้มีโอกาสเข้ามาอาละวาดลวดลายใน
เมืองหลวงในที่สุด

โฮจันเชิญให้กองทัพภาคประจิมเข้ามาปราบชนที่ทั้งสิบที่กำลัง
เกิดความวุ่นวายอยู่ในเมืองหลวง

กราน
อุบาย
ฟัง
ชีวิต
ของ

กองทัพภาคประจิมและหัวเมืองอื่น ๆ ที่ถูกเชิญเช่นกันนั้น มาถึงดง
เชียงเมืองหลวงเข้าไป โสจีนถูกขันทองศบบนคอเสียแล้ว และด้วยฝีมือลวดล่อ
ของโอสจีน ขันทองศบบนคอถูกกวาดไปเสียแล้วเหมือนกัน ฉะนั้นบรรดากองทัพ
หัวเมืองที่ได้รับเชิญมายังเมืองหลวง จึงมิได้ทำงานอะไร

โจรเมื่อมีโอกาสเข้าไปเดินเล่นในบ้านเศรษฐี ย่อมจะถูกลาด
เลาหาทางฉกปล้นตามสันดานโจร มหาโจรตั้ง-จึ่งหยิง-โต๊ะก็เช่นกัน ด้วย
สันดานโจร เมื่อเข้ามาเห็นสภาพความเจริญของเมืองหลวงแล้วก็ยิ่งทวีความ
คิดที่เคียดจะสบอำนาจในเมืองหลวงยิ่งขึ้น

ด้วยความหน้าด้าน ด้วยความโหดร้าย และโดยถืออำนาจเชียงโจร ตั้งโต๊ะ
ก็สามารถงดเอาบรรดาแม่ทัพหัวเมืองคนอื่น ๆ กระเด็นกลับไป และด้วยอาการ
อย่างเดียวกันก็สามารถงดเอาห้องจู่เป็นจักรพรรดิเยาว์ ออกจากราชสมบัติ
และยกเอาห้องจู่เหยียบผู้นุราชูขึ้นแทนเป็นพระเจ้าเหียนเต๋ ในที่สุดตั้งโต๊ะแม่ทัพ
ประจิม ก็สถาปนาตนเองขึ้นเป็น "เซียงก๊ก" พระยามหาอุปราชผู้สำเร็จ
ราชการแผ่นดิน

ไอ้ยามที่สี่เข้าเมืองซันประชาชนก็เดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า อึ้งอ้วนขุนนางตงฉิน
ผู้ใหญ่ก็ออกกรมอยู่

หลังจากเห็นตั้งโต๊ะแกล้งแสดงอำนาจตัดหัวเพื่อนขุนนางเล่นอยู่เมื่อกกลางวัน คินนั้น
อึ้งอ้วนก็ขึ้นนั่งตาคออยู่ในสวนหลังบ้าน

เดี๋ยวเสวียน นักรบ นักขับวัย 16 ปีที่อึ้งอ้วนเลี้ยงและรักราวกับธิดาของตน เห็นบิดา
มีความทุกข์ ร้องให้อยู่ในสวน นางก็สะอื้นอยู่ไม่ห่างนัก

อึ้งอ้วน เมื่อทราบข่าวลือรักทำให้ด้วยความกตัญญู ทั้งได้รับการยืนยัน
กรานว่ายินดี อาชีวิตรู้เข้าแลความทุกข์ของบิดา ขุนนางตงฉินผู้เฒ่าก็คิดถึง
อุบาย "ล่อโซ่" ของโบราณที่ใช้หญิงทำให้ชายแตกกัน เมื่อเล่าอุบายให้ธิดา
ฟัง เตียวเสวียนหญิงผู้งามทั้งกายและใจก็รับคำ

"อย่าว่าแต่จะเสียตัวเพียงเท่านั้นเลย ถึงจะตายก็ไม่เสียตาย
ชีวิต"

น่าชม น่าใจของสาวงามยินดีพลีทั้งร่างและชีวิตเพื่อความสุข
ของบิดาและแผ่นดิน

จูเลียส ซีซาร์, มาร์คแอนโทนี ยอดขุนพลผู้กุมขบวนมหาอาณาจักรโรมัน ต้องดับตนมาแล้วเพราะผู้หญิงกรุงทรอยต้องกลายเป็นทะเลเพลิงไปทั้งกรุงก็เพราะผู้หญิง ตัง-จ้งหยิ่ง-โต๊ะ พระยามหาอุปราชผู้สำเร็จราชการแผ่นดินจีน ก็กำลังจะสิ้นชอเพราะผู้หญิงอีกเหมือนกัน

ผู้หญิงเป็นแม่ของมนุษยชาติ เป็นผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ของโลก และผู้หญิงก็ได้เคยพิชิตมาแล้ว กำลังพิชิต และจะพิชิตให้ดูอีกต่อไปในอนาคตว่าผู้หญิงก็เป็นผู้ทำลายที่ยิ่งยงเช่นกัน

ถ้าเป็นผู้ทำลายเช่นเดียวกับคุณก็ควรสรรเสริญ เธอทำลายจริงแต่เธอทำลายความทุกข์ของคนทั้งชาติ ทำลายใจแผ่นดิน

รุ่งชน อึ้งอุนก็จัดแจงให้ลิโป้ได้มีโอกาสดลโฉมเดี่ยวเดี่ยว ผู้มีนามอันแปลเป็นไทยได้ว่า "จ๊กจัน" ลิโป้เมื่อพบเดี่ยวเดี่ยวคนงาม ก็ธรรมดาอยู่เองว่าต้องชอบ และยังได้พบการช่วยวนตามชั้นเชิงของผู้ตั้งใจจะให้ลิโป้หลงอยู่แล้ว ลิโป้เคยเป็นขุนศึกดวงทวนองอาจไปทั่วแคว้นก็กลับเป็นเด็กน้อยอ่อนเบี่ยงกลางหน้าใจ

อึ้งอุนตกปากยกธิดาให้ลิโป้ในคืนนั้น แต่ยังไม่ลัดว่าเอาไว้คนที่เหมาะ กับฤกษ์ยามยามดีเสียก่อน จะส่งจ๊กจันน้อยเดี่ยวเดี่ยวไปให้

รุ่งชนอีก ตังโต๊ะเข้าเฝ้าจักรพรรดิ โดยมีลิโป้ติดตามไปตังเคยอึ้งอุนเห็นเป็นโอกาสจึงเชิญให้กินโต๊ะที่บ้าน

ตังโต๊ะว้าวเฒ่าก็เช่นเดียวกับบุตรเลี้ยงของตน พอเห็นเดี่ยวเดี่ยวยอดหน้าอ่อน ๆ หน้าลายว้าวเฒ่าก็แทบจะหกออกมาจากปาก อึ้งอุนหัวเรือใหญ่รีบตกลงยกหน้าอ่อนให้ว้าวเฒ่าทันที

ว้าวเฒ่าตังโต๊ะ พาหน้าอ่อนเดี่ยวเดี่ยวไปเคหาสน์ตนแต่คืนนั้นโดยมีอึ้งอุนไปส่ง

กตลุกไซ้เริ่มออกฤทธิ์ ลิโป้ก็ถือทวนคู่มือมาดักพบอึ้งอุนตอนกลับจากส่งตังโต๊ะ และเดี่ยวเดี่ยว อึ้งอุนรีบพาลิโป้ไปบ้านตนแล้วให้เหตุผลว่ามหาอุปราชรับเอาเดี่ยวเดี่ยวไปโดยบอกว่าจะจัดการให้ได้กับลิโป้ จึงต้องยอม

รุ่งเช้า ลิโป้เข้าไปหาตั้งโต๊ะที่บ้าน และถึงแก่แทบจะอึกเมื่อคนใช้
ของตั้งโต๊ะมาบอกว่า “ท่านไม่รู้ดอกหรือ มหาอุปราชได้ผู้หญิงมาตั้งแต่เมื่อ
คืนก่อนที่ท่านยังไม่ตื่น”

วิวแต่มาเถย เจ้ายังไม่ตื่นอีกหรือ เจ้าจะไม่ยอมล้มตามามองดูอกบุตร
เลี้ยง ที่เริ่มมีไฟแค้นจุดชนแล้วบ้างเจียวหรือ

น่าสงสารจักจั่นน้อยเตียวเสียน ราชตรีที่ผ่านมากงทุกข์ทรมาน อย่าง
สาหัส สาวเอ๋ยดูโลกได้สืบทกปีเท่านั้นก็ตองสิ้นสาว และผู้ชายคนแรกของ
เธอก็คือ เจ้าทรรายตั้งโต๊ะเสียด้วย ทนเอาเถิด ยอมรับเอาความทุกข์มาได้
เสียผู้เดียว เพื่อถ่ายทุกข์พี่น้องของเจ้าอีกทั้งแผ่นดิน และเพื่อสนองคุณอึ้งอุน
ผู้บิดา

นับแต่นั้นมา ลิโป้ก็ผิดใจกับตั้งโต๊ะ

ลิโป้เข้าใจว่า ตั้งโต๊ะแย่งดวงใจของตนไปทั้งๆรู้

ตั้งโต๊ะเข้าใจว่า ลิโป้กำลังพยายามและเลียมเมียตน

ไฟแค้น ไฟโทสะเริ่มลุกถามชนในจิตใจของคนทั้งสอง ที่เคยนับเป็น
พ่อลูกกันมาก่อนก็ขาดสะบั้นลง

เตียวเสียน คอยยุแหย่ให้ทั้งลิโป้และตั้งโต๊ะโกรธแค้นกันหนักขึ้นทุกที
แม้แต่วังซำเขาทวนพ่วงแทงลิโป้ก็เคยทำ

ในที่สุดวันที่พระราชชนกแผ่นดินจีนคอยก็มาถึง

อึ้งอุนกับลิโป้ให้ลิกนำสารไปให้แก่ตั้งโต๊ะว่า พระจักรพรรดิทรง
พระราชวหนัก ไม่มีใครว่าราชการแผ่นดิน ให้ตั้งโต๊ะเข้าไปในวัง ชุณนางทั้ง
ปวงจะมอบราชสมบัติให้

โจรราชสมบัติรีบขึ้นรถตรงเข้าวังทันที

ถึงจะมีนิมิตร้ายหลายอย่าง ตั้งโต๊ะก็หารู้สึกไม่ กลับเห็นเป็นดี
ไปเสียหมด

และกว่าตั้งโต๊ะจะรู้สึกตัว ก็สายไปเสียแล้ว

เงอรถของตั้งโต๊ะจอดที่ปลายทาง อึ้งอุนซึ่งยืนคุมชุณนางและทหาร

หล่มรัก

“ถึงตกหล่มจมปลักยังชักง่าย
เปื้อนแต่กายใจไม่รู้อยู่เฉยเฉย
ตกหล่มรักชักยากหากไม่เคย
มันเปื้อนเลยตลอดตนจนถึงใจ”

นี่เพราะเราตกหล่มรักจักชักยาก
แสนลำบากนุดกระซากลากไม่ไหว
มันคงตอดตนสลัดบัดไม่ไป
ทำไฉนให้ฉงนจนปัญญา

เพราะไร้ผู้ดึงนุดยุดไว้ได้
ลื่นไถลไถลสุดกู่อยู่สุดหา
มีสิ่งใดไหนเล่าเศร้าอรุ
จะช่วยพาให้พ้นหม่นนุด

ตกหล่มหลุมแหล่งใดทั่วในหล้า
หรือน้ำป่าไหลหลังยังว่ายหนี่
ไม่มอดม้วยแรงช่วยรอดปลอดภัย
ไม่เหมือนที่ตกหล่มรักหนักช้วน

ตกหลุมนปลั่งใดไม่ช่วยได้
ตกหลุมใจทรมานอาสัญ
หรือไม่ก็สุขล้ำเกินจ้านรรจ์
ถ้าคุณกันใช้หทัยได้อย่างเดียว

อัคนินโสมส่องห้องพิลาส

คาราดาย่านฟ้าเวหาหาว
ดูแพรวพรายจุกเพชรเกล็ดสกา
วาวแวววาวพราวกระพริบระยิบตา
เปลวชะเง้อแลเห็นว่าเนตรน่อง
แสงแสงส่องต้องพฤษณิกผวา
เห็นเงาไม้เคลมผ่นว่ากานดา
พิหลังคว่ำคว่ำเปล่าเป็นเงาไทร
ดึกสงัดแว้วเพียงเสียงดเหว่า
นุ่นเสียงเจ้าเรียกพันใจ
ฟังถนัดชัดแน่แท้ดวงใจ

หวานอันใดมิปานเสียงสำเนียงนาง
น้ำค้างพราวหนาวเห็นเจ็บทรวงทวน
พหนาวพรนสนสะเทือนเจ้าเมินหมาง
ถ้าหนาวรักหากเพียงได้สไบบาง
หนาวก็สร้างท่างหายคลายทกขทน
ขอนิชฐฤคิตเมตตาเชษฐาบ้าง
พ้ออ้างว้างจงเห็นใจได้กศล

เพราะรักรัคมัตใจไม่ ดนรน
พยอมทนทุกขระกำเพอทรมวย
รักร้อยแดนแสนหม่นคนอนเล่า
หาเทียมเท่ารัคณิชฐพิสมัย
หากน่องบดสลัดรัคหักฤทัย
ยอมบรลยเสียเพราะรัคหักใจเอย

เพราะรัก

▲ วิทยา

△ อุบลวรรณ

แ้ววขออุ้ออต้ออ้นแ้ววอนว่า
 “แม่ขวัญตาหวานฟังฟังตั้งสม
 จำเสียงขอพ้อหวานจากมานตรม
 ก่อนจะชมเศร้าตายเพราะพ่ายรัก
 จะครวญโสมส่องแสงแฝงความหมาย
 พรพฝากสายลมคดระจงประจักษ์
 พียงมันมุงให้ดวงใจกักดี
 แม่ชานักน่องเหยไม่เคยเดือน
 น่องเหมือนโสมโสมหล้าให้ผาสก
 กระจ่ายทุกขทั้นนกรักเชือดเดือน
 ชมเพียงแสงศศิธรอาวรณ์เดือน
 ใ้อดวงเดือนเด่นฟ้ามาดับไป
 กระจ่ายคอยจันทราอดล้าที่หวัง
 มันก็ยังได้เห็นแสงเพ็ญใส
 แต่พ็อคอยแสงโสมประโลมใจ
 “ไม่เคยได้ดั่งหวังสักครั้งเดียว”

ขออุ้ออต้ออ้นวอนเมื่อตอนค่ำ
 เขาคงซาชอกกมลไร้คนเกลียด
 ออยากเสริมสายสัมพันธ์ให้มันเกลียด
 ถ้า ชาญเขียวเชิงรักเหมือนชักรขอ

แต่... คนรักช่อ

□ ขนิษฐา

เพลงช่อ

□ “ภัทร”

แ้ววบรรเลงเพลงช่อที่พ้อพว่า
 คล้ายจะข้านั้นนัยให้รู้สึก
 ให้เจ็บปวดครวครวราวจนล้าลึก
 พาดฝนกแนบแน่นแก่นขวัญ

ได้ยินเสียงขอใครในคืนนี้
 ดวงฤดีแทบสลายมลายสิ้น
 ขอคืนนี้หรือมิใช่.... เคยได้ยิน
 เจ้าเคยเด็วจากจินต์ให้ฟัง

แ้ววจำเรียงเสียงขอพ้ออีกแล้ว
 ใ้อน่องแก้ว.... คงคะนึ่งถึงความหลัง
 คงเจ็บปวดแปลบจิตพิชประคัง
 เจ้าจึงนั่งเด็วขอพระนอใจ

เสียงขอเศร้าเคล้าลมผสมผสาน
 ปลุกดวงมานพีเศร้าเกินกล่าวไข
 เสียงขอข้าครวครวญบ่วนฤทัย
 รุปร่างใหม่คนดี.... พักตรม

เพราะเวรกรรมกลั่นแกล้งแสวงลิขิต
 ให้ชีวิตเราสองต้องขั่นชม
 ให้เราพบแล้วก็ผลักรักระทม
 ให้เราชมขั่นรักแล้วหักราญ

พระพรหา... แสร้งแกล้งเราหรือเปล่าหนอ
 จึงพาเพียงเสียงขอมาขับขาน
 ไขไม่พาข้าพบสบนงคราญ
 เพื่อดวงมานจะได้ร้นขั่นชีวิต

แ้ววบรรเลงเพลงช่อที่พ้อพว่า
 คล้ายจะข้านั้นนัยให้แปลบจิต
 ใ้อคืนนี้พัวงห่างขนิษฐ
 เฝ้าโสกสรรวลครวครวคิดถึงชอนาง

ภรวส

เราต่างมีทัศนะประจำจิต
 ล้วนแตกผิดกันไปได้หลายอย่าง
 จึงมุ่งคิดมาดหมายทำลายล้าง
 ให้อีกข้างมอดไหม้ในพริบตา
 สตรีหนึ่งหญิงนักในศักดิ์หญิง
 ไม่กลัวสิ่งเมามันหลงตนหา
 ชายกลับเห็นนางเจ้ามารยา
 ทำวางท่าหญิงผยองแกลังดองดี
 “เขา” หมายถึงงานในด้านหนึ่ง
 เพื่อให้ถึงชั้นเลิศประเสริฐศรี
 “คนอื่น” อาจเห็นไปว่าไม่มี
 พุศุเตียดดีว่าเขาเสียเจ้านาย
 ฉะนั้นพึงเหตุผลของคนบ้าง
 เช่นเรื่องข้างฮวดเบ่งเก่งเหลือหลาย
 ต้องพ่ายมตตัวน้อยรูมต่อยกาย
 เพราะเพียงปลายดินข้างโอหังจริง
 เรื่องของคนชั่วมีมากนัก
 ควรรู้จักยอมรับความบางสิ่ง
 ไม่พึงเหตุผลใดแม้ใครติง
 นคือสิ่งผู้ใหญ่ควรไตร่ตรอง

คนละทัศนะ

มนต์ เมืองเก่า

-
-
-
-

รือ

มนต์ เมืองเก่า

แ่ววคนตรีบรรเลงเสียงเพลงหนึ่ง
 เสมอตรงมานไว้ให้กระสัน
 สู้เก็บแอบแนบใจไม่จ้านรรจ์
 ฤทัยบนเสียงเพลงบรรเลงตรง
 เหลือบตุนกคลอก้อยไม่ห่าง
 แด่ขำร้างทรามวัย ที่ไหลหลง
 เพลงยังยา คำ “คิดถึง” จึงย่นง
 มานพะวงนางกัหรือผู้ใด
 เพลงยังกรวญมานร้าวราวจะขาด
 ยามนิราศเทหอกอกทวันไหว
 ทรวงสออีกก่อนต้นฤทัย
 อีกเมื่อไรจะได้พบสบพบ
 ยิ่งคิดถึงยิ่งอาลัยใจเทวษ
 รักเป็นเหตุให้พิไรใจอดสู
 จำข่มมานบมอารมณ์ข่มพบ
 ตุนกคุดเคียงคลึงแล้วจึงจร *จรัส*
 ณ แดนดินแห่งนเคยมีเจ้า
 คลอเสียงเคล้าคลื่นลมประสมसान
 แสนไฟเราะเสนาะซึ่งตรงดวงมาน
 โอ... นงคราญจกนหลังที่ยังรอ

“ ขวัญหาย ”

ก-ร-ง ผมตั้งสุดตัวด้วยเสียง
นาฬิกาปลุก พรวดพราดลุกขนคว้านาฬิกา
จากหัวเตียงมากดไว้ นั่งทบทวนความจำ
อยู่นิดเดียวก็คิดได้ ตาสว่างทันที ก็... ก็
...โอ วันเวลาแห่งการรอคอยของผมได้
เวียนมาถึงแล้วหรือนี่ ผมภาวนาเร่งให้
โลกหมุนเร็วๆ เพื่อ... เพื่อให้ถึงวันมา
เป็นเวลานานแสนนาน พอดูที่เคียว
สำหรับหัวใจที่กระวนกระวายของผม แฮ่
แล้วนี่ มัน...มันได้มาถึงแล้ว ผมสุขใจ
เหลือจะพรรณนาผลอดตัวผิวปากมาตั้งหัว
แล้วรีบยกมือบิคปากตัวเอง เพราะคุณพ่อ
คุณแม่ท่านยังไม่ตื่น จะโดนเอ็ดตะโร
เอาได้ สปริงตัวเองจากเตียง จักที่นอน
นิคหน่อยตามนิสัยที่เคยชิน ครึ่งเมื่อเป็น
นักเขียนหอ แล้วโจนเข้าห้องนาถเนอ
ตัว หรือหลับล้มเพลงเบาๆ อย่างมีความสุข
สุข สายตากก็เหลือบไปคุปฏิทินที่ผนังห้อง
นา คังออกมาเสียแผ่นหนึ่งตามระเบียบ

ปากก็พิมพ์ออกมาเบาๆ ว่า “๘ พฤษภาคม
คม” กำลังจะพูดกับตัวเองต่อไปก็ได้ยินเสียง
โอดอดออกมาจากห้องนอนของคุณพ่อ คุณ
แม่ เลยต้องหุบปากเงียบลง... ใจประหวัด
นึกถึงถ้อยคำที่โต้ตอบกับ ท่านทั้งสองไปเมื่อ
วานนี้.....

“ตาใหญ่ นี่พรุ่งนี้แถมจะลางานจริง ๆ
หรือ” คุณพ่อถามผมขึ้นมาลอยๆ ในขณะที่
ที่ท่านกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ และผมกำลัง
ซมกัซมมันห่อกลองของขวัญอยู่ข้างๆ ท่าน
“คุณพ่อครับ ผมต้องไปช่วยหน่อยครับ
เพื่อนรักเสียชีวิตโดยไม่ไปก็คงน่าเกลียดแย่เลย”
ผมเงยหน้าขึ้นตอบท่านเบาๆ คุณแม่ละมื่อ
จากการสลักแต่งกวาง ให้เป็นรูปดอกไม้ได้
จางแก้ว ตัวตตายตามาทางผมนิดหนึ่ง
กล่าวว่า

“ตาใหญ่ ลูกเพิ่งทำงานได้อาทิตย์เดียว
นะ แล้วหัวหน้างานเขาไม่ว่าเอาดอกหรือ”

“ไม่หรอกครับคุณแม่ เพราะผม

จะกลับวันจันทร์ นี่พรุ่งนี้วันเสาร์แล้ว ผมไป ๒ วันเท่านั้นแหละครับ”

ผมตอบท่านพลางรอรอบบนสี่ขมพุกที่ผูกห่อของขวัญออก เพราะข้างผูกยากเย็นเสียเหลือเกิน คุณแม่ผมมองอย่างช้าๆ พร้อมทั้งรับห่อของขวัญไปจัดการห่อให้ใหม่ เชื้อโล่งออกไปที แต่... อ้าว คุณแม่ถามผมอีกว่า

“แล้วลูกจะส่งของขวัญไปไม่ได้หรือจะ ทางไกลออก”

“ไม่ได้หรอกครับคุณแม่ งานแต่งงานเสียด้วย ถ้าผมไม่ไปมันคงเสียใจแย้เขี้ยวซะ” ผมรีบตอบอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งอธิบายเหตุผลใจซักเต็มโครมคราม เกรงคุณแม่จะขอร้องแถมบังคับไม่ให้ไป โอ้ ก็ถ้าผมไม่ได้ไปคราวนี้ ผมคงออกแตกตายเสียเป็นแน่แท้ อันที่จริงนะไม่ว่าคุณพ่อคุณแม่ของท่านก็ไม่ทราบหรอกว่า จุดประสงค์ที่สำคัญยิ่งของผม ไม่ได้อยู่ที่ตัวเพื่อนชายของผมที่จะแต่งงานหรอก แต่...นี่น้องสาวของเพื่อนผมต่างหากละ ที่มีความหมายอย่างยิ่งใหญ่ สำหรับผมเหลือเกิน แล้วนี่ก็เป็นโอกาสเหมาะเสียด้วยที่โรงเรียนปิดภาคเรียน แล้วถ้าผมไม่แต่งงานไป เมื่อไรละ...เมื่อไร ผมจึงจะได้พบเธออีก

คุณแม่ผมท่านไม่พูดอะไรอีก แต่กิริยาของท่านไม่อยากจะให้ผมไปเลย ผมรู้ แต่แกล้งทำไม่รู้เสียเอง คุณพ่อซึ่งอ่านหนังสือพิมพ์จบพอดี ก็พูดตบตบขึ้นว่า ไปอาบน้ำอาบท่าเดียวไป เย็นแล้ว ท่านเองผมก็โล่งอกตั้งยกภูเขาออก รับผิดชอบ เดินก้มตัวผ่านคุณแม่ไปโดยทำเป็นไม่สังเกตเห็นการมองอย่างเอ็นดู แดมหมั่นไส้ของท่าน

ตายละ...นี่ ผมเผื่อเพลินคิดถึงเรื่องราวเมื่อวานนี้ จนนานเชียว ได้ไม่ได้ทันรถยนต์เที่ยวแรกหรอก พิษณุโลก-ลพบุรี ก็ได้นั่งรถกันนำตุเลย ฮือ! แต่ไม่สำคัญหรอกต่อให้ไกลเพียงไหน ผมไม่หวั่นละ ผมคิดพลางเข็ดตัว ก้าวออกจากห้องน้ำ วิ่งต่อไปที่นาฬิกาควาเวลาเฮ้อ! เพิ่งตี ๕ ครึ่งยังมีเวลาอีกตั้งครึ่งชั่วโมง ข้าวของก็จัดไว้ตั้งแต่เมื่อก่อน

ผมแต่งตัวพลางผิวปากไปด้วยความสุข หยิบกระเป๋าสตางค์มา
วางแผ่เข้าที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง แอบยิ้มหวานให้กับรูปที่ติดอยู่ตรงกระเป๋
านในอย่างสดชื่น เท่านั้นยังไม่พอ ยิ่งค่อย ๆ บรรจงหยิบขึ้นมาเพ่ง
คออย่างใกล้ชิดอีกด้วย อ่า! ผมถอนหายใจนาน ๆ อย่างมีความสุข ...
เอนกถึงเธอ ขณะนั้นเธอกำลังทำอะไรอยู่นะ ปากเล็กที่ข้างพุดข้างคุด
งส่งเสียงแจ้ว ๆ คอยกวนคนโน้น แหย่คนนั้นอยู่ว่าไปไม่หยุดหย่อน น่า
ปลกตีผมคิดอย่างเอนก แถมซ้ำ ๆ น่าแปลกที่ได้กชน ๆ และเกร
อย่างร้ายคนนั้น ข้างพุดข้างคุดนั้นก็กับคนอื่น ๆ เวลาอยู่กับตัวผมเองก็
ลับทำเป็นนิ่งเฉย สงบเสงี่ยมไปได้ ผมคิดพลางหัวเราะเบา ๆ อยู่ใน
าคอ วางรูปลง เก็บผ้าเช็ดตัวลงในกระเป๋าดูเดินทางเป็นของชิ้นสุดท้าย
กกระเป๋าส่งใจว่าชิ้นมาวางไว้ที่หน้าประตูห้อง อ้าว... ไหมล่ะ จะลืม
ระเป๋าทวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งเสียแล้ว รีบก้าวเท้ายาว ๆ หยิบพับไว้
นกระเป๋ากางเกง เฮ้อ! เป็นอันเสร็จพิธีละ บิดประตูห้องไว้อย่างเรียบ
อย ก็หัวกระเป๋าส่งใจอ้าวทันที ผ่านห้องคุณพ่อคุณแม่ เห็นยังมีตสนิท
ละเงียบเรียบอยู่ก็เลยผ่านไปโดยไม่บอก เพราะถึงอย่างไรท่านก็ทราบ
อยู่แล้วว่า ผมต้องออกเดินทางในเช้านี้

จากบ้านถึงท่ารถ ผมใช้เวลาเดินประมาณ ๕ นาที แทบจะ
จะไม่ทันรถ เพราะพอนั่งเรียบร้อยแล้วนั่งรถประจำทางสีแดงสดเป็นมันปลาบ
คันนั้นก็วิ่งฉิวออกทันที ลมเย็นที่พัดผ่านไปในขณะที่รถแล่นยิ่งช่วยพาให้
บรรยากาศอันสดชื่นของยามแรกอรุณ สดชื่นขึ้นเป็นทวีคูณ ผมสูดลม
หายใจเข้าปอดอย่างแสนสุข หมู่ม้าและทิวเขาที่ผ่านสายตาไปยังเห็นเป็น
เงาดำอยู่ร่ำไร รถยังคงแล่นไปด้วยความเร็วสม่ำเสมอ ทิวทัศน์สองข้าง
ทางก็ค่อย ๆ เห็นเด่นชัดขึ้นทุกที แสงเรือเรื่อของดวงอาทิตย์ที่เริ่มทอ
แสงจับขอบฟ้า เป็นแสงสีทองสลบสลัม ดึงดงามประหนึ่งสายรุ้งที่ทาบบ
ประดับไว้กับม่านฟ้า หมูนกกาเริ่มบินออกจากรวงรังส่งเสียงแข็งแะ ...
ดูซิเจ้านกคู่นั้น บินโฉบมาด้วยก้นขางน่าเป็นสุขเสียนี้กระไร ผมมองดู
นกน้อยคู่นั้นด้วยความอัศจรรย์ในความสุขของมันอย่างเหลือเกิน เฮ้อ !

อีกท
ของ
มาก
ผม
ความ
ถูก
เธอ
แต่
อ่า!
เวลา
เดิน
สำหรับ
ดาว
ยื่น
ตา
เหลือ
ดิน
ความ
หัว
ว่าง
หว
ล
ทำให้
ทบท
ผม
ดูซิ!

อีกหลายชั่วโมงข้างหน้า กว่าที่ผมจะได้พบ ได้พบกับเธอ เธอเป็นผู้เป็นขวัญจิต ขวัญชีวิต
ของผม นำประหลาดใจอีกนั่นแหละ ที่ผมไม่เคยรักใคร่หรือเกิดความรู้สึกอย่างนั้นกับใคร
มาก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่ผมผู้หญิงออกสวยและดีพร้อมหลายต่อหลายคน ผ่านเข้ามาในวงชีวิต
ผม ก็ไม่อาจทำให้หัวใจของผมต้องหลอมตัวอ่อน สลายลง ผมไม่เคยคิดเลยว่า รสแห่ง
ความรักนั้นช่างหวานฉ่ำ สดชื่นอย่างหาที่เปรียบมิได้ จนตัวผมเอง เปรียบเสมือนคนที่
ถูกสะกดให้ตกอยู่ในภวังค์ของความสุขที่แสนหวาน ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้นนอกจาก
เธอ เธอเป็นผู้เป็นยอดหญิงในดวงใจคนเดียวของผม ถูกละเธอไม่ใช่คนสวยจนเลิศลอย
แต่เธอเป็นผู้หญิงคนเดียวเท่านั้นที่อะไรหลาย ๆ อย่างถูกใจ สมใจผมอย่างที่สุด
อา! อีกไม่เท่าไรแล้วนะที่ผมจะได้พบเธอ หลังจากที่ผมและเธอได้จากกันมาเป็น
เวลานาน เย้! เธอจะรู้หรือไม่ว่าคนที่เธอกำลังรอคอยและระลึกถึงอยู่ในขณะนี้ กำลัง
เดินทางไกลเข้าไปแล้ว ทุกระยะกิโลเมตรที่ผ่าน ดูช่างนานแสนนาน นานเหลือเกิน
สำหรับหัวใจที่ร่ำร้องอยากจะได้ถึงจุดหมายปลายทางเร็ว ๆ ใจ! เมื่อผมไปถึงผมลองหลับ
ตาควบคุมภาพที่ปรากฏเด่นชัด อยู่ในดวงใจของผมขณะนี้ เธอที่แสนน่ารักของผมกำลัง
ยืนอย่างสงบเสงี่ยมคอยต้อนรับผมอยู่ที่หน้าบ้าน ซ้อมแววมืดใจอย่างเปี่ยมล้นไว้ในดวง
ตา ริมฝีปากของเธอที่เผยออกคล้ายจะออกอุทานออกมาด้วยความดีใจ คงหลับปิดสนิท
เหลือเพียงรอยยิ้มที่แสนหวานส่งให้แทนวาจา เย้! เท่านั้นผมก็ชื่นใจ และเป็นสุขอย่าง
ล้นเหลือแล้ว ผมคิดอย่างครมใจ แต่! ทันใดนั้นเอง ยังไม่ทันที่ผมจะคิดฝันอะไรต่อไป
ความรู้สึกของผมก็บอกตัวเองว่า รถคันที่ผมนั่งอยู่ กำลังวิ่งดุจงูเลื้อย ท่ามกลางเสียง
หวีดร้องอย่างตกใจของผู้โดยสาร อะไรกัน? แต่ยังไม่ทันที่ผมจะทำประการใดต่อไป
ร่างทรงร่างของผมก็สะเทือนอย่างแรงของรถพร้อมทั้ง เสียงก้องกัมปนาทกึ่งขุ่นสนั่น
หวั่นไหว มีอะไรบางอย่างพุ่งเข้ากระแทกที่ตัวผมเต็มแรง จนร่างทรงร่างของผมกระเด็น
ลอยคว้าง จากถนนสี่ล้อสี่ล้อของผมนิ่งดับวูบลง

ตาใหญ่ ตาใหญ่เอ๊ย เป็นอะไรไปหรือลูก เสียงดบประคูด พร้อมทั้งเสียงตะโกนของคุณแม่
ทำให้ผมสะดุ้งขึ้นสุดตัว อะไรกันนี้ ผมเป็นอะไรไป เหนื่อยยังระริกอยู่ทั่วร่างกาย เหลียวมองไปรอบ ๆ พลอง
ทบทวนความจำ อ้าว! ตายจริงนี่ผมลงมานอนแอ้งแม้งอยู่ที่พื้นห้องหรือที่อื่น ตายละ! โอ! ถ้าอย่างนั้น
ผม ผม ผม ร่ำร้องบอกคุณแม่ผมไปทันที

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณแม่ ผมฝันเพลินไปจนตกเตียงนี่ครับ” เย้! ผมยกมือขึ้นลูบอก
คูนี! หัวใจยังเต้นโกรมกรามอยู่เลย.....

■ ■ ■ ศูนย์รวมข่าว

เทอมนี้.... เราได้อาจารย์มาอีกสองท่านคือ อาจารย์โรจน์ คุลยากร ย้ายมาจากวิทยาลัยครูสวนดุสิต อีกท่านหนึ่งเพิ่งกลับจากทวีปโคลัมเบีย.... บ่นทิวข้าวแทบตาย อาจารย์สุขจิตต์ เหวียนระวี เราขอต้อนรับ.... พระภิกษุ (อาจารย์) สมบูรณ์ สงวนญาติ ได้กราบลาพร้อมพัทธสีมา มาปฏิบัติงานตามเดิมแล้ว บรรดาลูกศิษย์พากันดีใจที่จะได้เรียนกับท่านอีก

.... ดร. อารี สัมหลวี จากหน่วยศึกษานิเทศก์ ได้มาช่วยปรับปรุงแผนกสถิติให้กับวิทยาลัยของเรา ขอขอบคุณ

อาจารย์ไปอบรม

อาจารย์สุกัญญา ธารีวรรณ หัวหน้าหมวดวิชาการศึกษา ไปอบรมหัวหน้าหมวดวิชาการศึกษา ณ ศูนย์วัสดุอุปกรณ์การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ ๑-๑๘ พ.ย. ๐๘ และ อาจารย์นิกร นนทวงศ์ หัวหน้าฝึกหัดครูชนบท - ไปอบรมหัวหน้าอาจารย์ผู้ฝึกงานโครงการฝึกหัดครูชนบท ณ ศูนย์วัสดุอุปกรณ์การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ ๑-๑๘ พ.ย. ๐๘

เพราะต้องการให้นักเรียนของเรา ได้รับประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ กัน นอกเหนือไปจากวิชาที่นักเรียนเรียนอยู่ในห้องเรียนซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญที่ท่านผู้อำนวยการของเราได้ตั้งไว้ เพื่อเตรียมตัวนักเรียนให้พร้อมที่จะออกไปเป็นบุคคล ที่มีประโยชน์ต่อสังคม ต่อชุมชน และให้เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ วิทยาลัยจึงได้จัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีความฉันทัดชัดเจน งานหลาย ๆ ด้านด้วยกัน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว

เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๐๘ เป็นวันแข่งขันกีฬาสาธิตของวิทยาลัย พิธีได้เริ่มขึ้นโดยประธานกีฬา อ่านรายงานต่อท่านผู้อำนวยการ ท่านผู้อำนวยการกล่าวตอบ แล้วทำพิธีเปิดงาน มีขบวนพาเหรดอันสวยงาม ประกอบด้วยแฟนชีลูดต่าง ๆ

บางชุดเรียกเสียงเฮฮาจากผู้ชมเกรียวกราวพอหู ขบวนพาเหรดเดินออกจากสนามของ
วิทยาลัยเข้าสู่ตลาด จากตลาดกลับเข้าสู่วิทยาลัย แล้วการแข่งขันกรีฑา ทั้งประเภทลู่วิ่ง
และลาน จึงได้เริ่มขึ้น และได้จับลงในตอนเย็นด้วยความสนุกสนาน

วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๐๘ มีพิธีเข้าประจำหมู่อนุภาชาติ และพิธี
ปฏิญาณตนเป็นลูกเสือสามัญ โดยมีท่านผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานในพิธี และ
ท่านหัวหน้ากองอนุภาชาติ เป็นผู้กระทำพิธีเปิดงานเข้าประจำหมู่ของอนุภาชาติ ในงานนี้
มีการสาธิตงานใบตองของชั้นประถมศึกษา ๖ สาธิตงานดอกไม้ต่าง ๆ เช่นการประดิษฐ์
ดอกไม้สดเป็นของชำร่วย การร้อยมาลัยในงานมงคลสมรส สาธิตอนุพิเศษ สาธิตการ
จัดผักผลไม้ - ดอกไม้และการจัดแจกันต่าง ๆ และมีการแสดงประวัติความเป็นมาของการ
ภาชาติ สมาชิกอนุภาชาติ ได้เข้าค่ายพักแรม ซึ่งจัดขึ้นในวิทยาลัย ๒ คืน ตอนค่ำมี
การแสดงเบ็ดเตล็ดครอบงวงไฟของลูกเสือ และของอนุภาชาติ เป็นที่ชื่นชอบของบรรดา
ลูกเสือและอนุภาชาติตัวน้อย ๆ ไปตาม ๆ กัน

วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๐๘ เป็นวันถวายบังคมพระบรมรูปทรงม้า
วิทยาลัยของเราได้นำพวงมาลาไปวางเช่นทุกปี เพื่อน้อมใจรำลึกถึงองค์สมเด็จพระปิยะ
มหาราช พระมหากษัตริย์ผู้ทรงคุณของพระองค์ ที่มีต่อชนชาวไทยทุกผู้..... ยิ่งกว่าแผ่นดิน
และแผ่นฟ้า

วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๐๘ เป็นวันครบรอบปีที่ ๒๐ ของสหประชาชาติ
แผนกสังคมศึกษาได้จัดนิทรรศการวันสหประชาชาติขึ้นที่หอประชุม เปิดให้ประชาชนและ
นักเรียนทั่วไปเข้าชมได้ เป็นเวลา ๕ วัน กลางคืนมีการทนายปัญหาเกี่ยวกับสหประชาชาติ
ชิงรางวัล มีภาพยนตร์ฉายประกอบให้ชมด้วย มีนักเรียนสนใจเข้าชม และตอบปัญหา
ได้เป็นที่น่าพอใจ

วันลอยกระทงปี ตรงกับวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๐๘ สถานักเรียนได้
จัดงานขึ้นอย่างทุกปี เพื่อผดุงรักษาไว้ซึ่งประเพณีดั้งเดิมของไทย ผลการประกวด
กระทง เราส่งเข้าร่วมกับทางเทศบาลเมืองลพบุรีด้วย ปรากฏว่า กระทงของชั้น ป.กศ.
สูงปีที่ ๑ กลุ่ม ๑-๒ ได้รับรางวัลที่ ๒ (ประเภทสวยงาม)..... กระทงของชั้น ป.กศ.

๒ ก. ได้รับรางวัลที่ ๓ (ประเภทสวยงาม) กระถางของชั้น ป.กศ. ๑ กลุ่ม ๘-๑๐ ได้รับรางวัลชมเชย (ประเภทความคิด...) ส่วนผลการประกวดกระถางภายในวิทยาลัย ที่ ๑ ได้แก่กระถางของชั้น ป.กศ. ๒ ก. (ประเภทสวยงาม) ที่ ๑ ประเภทความคิด ได้แก่กระถางของชั้น ป.กศ. ๑ กลุ่ม ๘-๑๐

....อาจารย์สุวิทย์ จิตรพลี นำนักเรียนของเราไปประกวดมรรยาท ประจำปี ๒๕๐๘ ซึ่งจัดขึ้นที่หอประชุมคุรุสภา ป็นวิทยาลัยของเรา ได้รับรางวัล & รางวัลด้วยกันคือ :-

ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย	ประเภทบุคคล ได้รับรางวัลที่ ๓ ได้แก่ ต.ญ. ทิพย์รัตน์ จีระบุค ประเภทคณะ ได้รับรางวัลที่ ๓
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	ประเภทคณะได้รับรางวัลชมเชย
ระดับชั้น ป.กศ. สูง	ประเภทคณะได้รับรางวัลชมเชย ประเภทบุคคลได้รับรางวัลชมเชย ได้แก่นายสมบัติ เกิดสมบูรณ์

แผนกโสตทัศนศึกษา ซึ่ง อาจารย์บุญช่วย สงวนพวง ดำเนินงานอยู่ ได้นำภาพยนตร์ใหม่ ๆ มาฉายให้สมาชิกได้ชมกันอย่างทันอกทันใจ แลมยังมีภาพยนตร์รอบเที่ยง ฉายที่ห้องฉายภาพยนตร์อีกด้วย ใครว่าง ใครชม - ชม

แผนกภาษาอังกฤษ อาจารย์สุนีย์ คุณาไทย ฝึกนักเรียนขับร้องเพลงภาษาอังกฤษบ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ก็มีสมาธิมากพออยู่แล้ว อาจารย์สุนีย์ ยังบอกว่า มาก ๆ ดึนะคะ สนุกดี

หันมาดูภาษาไทยบ้างสิ ดานกวีของชุมนุมภาษาไทย ผ่านที่ไรอดแวะไม่ได้สักที งานด้านกาพย์ กลอน ของสมาชิกรุ่นใหม่เขียนกันน่าอ่าน บางทีก็มี ได้วาทีให้เราฟังบ่อย ๆ

งานที่ชุมนุมสมาธิ ครึ่งมโหฬาร คืองานวัน ซอล มี ซี เคย์ ของชุมนุมดนตรีสากล มีตั้งแต่เด็กจนผู้ใหญ่คับคั่ง ฉันทลามา ที่ท่านกล่าวไว้ว่า "ชนใดไม่มีดนตรีการในสันดานเป็นคนชอบกลนัก" ก็สมจริง

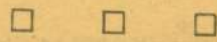
เมื่อคราวที่ชุมนุมคหกรรมศาสตร์ พานักเรียนไปชมงานแม่บ้าน ครั้งที่ 8 ณ วิทยาลัยครูสวนดุสิต สมาชิกหอของกันพระรุงพระวัง ส่วนมากเป็นผิงชักฟอกชื่อ.... (ไม่บอกชื่อเพราะไม่ได้คำโฆษณา) แถมถั่งน้ำ กระทบน้ำพลาสติก หัวกันคนละ ใบสองใบ

เนื่องด้วยเป็นนโยบายของวิทยาลัย ซึ่งจะพัฒนาจิตใจของนักเรียน ควบคู่ไปกับความรู้ทางด้านวิชาการ ในเทอมนี้ เราจึงได้นิมนต์พระคุณเจ้า มาเทศนาถ่อมเกล้าจิตใจนักเรียนให้หันมาสนใจทางพระพุทธศาสนา และผลปรากฏว่า นักเรียนของเราเคยได้รับรางวัลที่ ๑ จากการตอบปัญหาของยุวพุทธิกสมาคมมาแล้ว

....ในภาคนี้เราได้นิมนต์ท่าน สุธสุสนธิ ภิกขุ มาเทศน์เป็นประจำ และเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๐๘ ได้อาราธนาพระคุณเจ้า พระภิกขุธรรมานันท์ มาปาฐกถาธรรมเรื่อง "ความดีเด่นของพระพุทธศาสนา" จุดปัจจัยที่นักเรียนและครูได้น้อมถวายแด่ท่าน ท่านได้มอบให้แก่มูลนิธิสงเคราะห์ลูกกำพร้าของ ค.ร.พ. ทั้งหมด

ปาฐกถาของท่านช่างถ่อมถ่อม ชวนฟังอะไรเช่นนั้น สมกับชื่อเดียวที่ท่านได้ชื่อว่า เป็นนักเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่สำคัญองค์หนึ่งในปัจจุบัน ท่านได้นำหลักฐานต่าง ๆ มาแสดงให้เราเห็นว่า พระพุทธศาสนาเป็นอมตะวิชา เป็นสิ่งจริงแท้แน่นอน หลักของพระพุทธศาสนา สามารถยืนหยัดท้าทายคำพิสดาร ไม่มีใครจะคัดค้านหรือโต้เถียงหลักอริยสัจสี่ ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพระบรมศาสดาของโลกได้ ไม่มีโยกคลอน แม้เวลาผ่านไปจนถึง ๒๕๐๐ ปีเศษ เป็นความจริงที่ยืนยงคงอยู่โลกคนที่ต้องการค้นหาข้อบกพร่องของพระพุทธศาสนา ก็ลองเชิญดู ไม่ห้าม ไม่หวง แต่ปรากฏว่า ใครลองดีเข้ามาค้น เข้ามาพิสดาร ผลสุดท้าย กลับใจบวชในพระพุทธศาสนาไปเลย เพราะยิ่งศึกษาก็ยิ่งพบว่า มีอะไรเด่นอีกมากมายนัก ซ่อนอยู่ และผู้ไม่ศึกษาจริง ก็ไม่มีวันจะทราบได้ จึงทราบแต่เพียงข้อปฏิบัติของสามัญชนเพียงศีล ๕ ศีล ๘ เท่านั้น ท่านองค์ปาฐกได้กล่าวว่ พระพุทธศาสนาสามารถแก้ทุกข์ในจิตใจของมนุษย์ได้จริงแท้แน่นอน ถ้าท่านปฏิบัติตาม คนที่ไม่มีศาสนาเป็นเครื่องกำกัใจ จิตใจจะร่าร้อน ประปนไปด้วยความทุกข์ และความสุข ซึ่งไม่เป็นของจริงยั่งยืน ด้วยเป็นธรรมดา

ของโลกที่ทุกสิ่งทุกอย่างอาจเปลี่ยนแปลงไปได้เสมอ แต่ถ้าท่านสนใจและศึกษา และปฏิบัติตามพระพุทธศาสนา ท่านจะรู้เท่าทันโลก ท่านจะหัวเราะเยาะให้กับความหมุนหมุนเวียนเปลี่ยนไปของโลก ความทุกข์จะทำร้ายจิตใจของท่านไม่ได้ ผู้ที่มีพระพุทธศาสนาเป็นเครื่องกำกับใจ ย่อมนำชีวิตให้ดำเนินไปอย่างถูกต้องทำนองครองธรรม วาบรื่นและสุขกายสุขใจ แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง และย่อมจะทำให้ชีวิตประสบแต่ความสุขความเจริญ เป็นที่ชื่นชอบของบรรดาญาติมิตรสหายโดยทั่วไป..... ขอพระพุทธศาสนาจงเป็นแสงสว่างของโลก อย่ามีผู้เสื่อมเลย.

สังคมนักเรียน

ปฎิภาณิกศึกษา แม้การดำเนินงานของชุมนุมต่าง ๆ จะล่าช้า แต่ก็เริ่มไหวตัวอย่างคึกคักเมื่อเปิดภาคเรียนใหม่ ... ● ไสว บุญมา ได้รับเลือกเป็นประธานชุมนุมภาษาอังกฤษ รองประธานได้แก่ อรพินท์ สุชะสรรเวช ... ● คนเก่ง สุวีรัตน์ สัตตะบันธ นอกจากจะทำงานในหน้าที่สวัสดิการแล้ว ยังได้รับเลือกเป็นประธานชุมนุมศกกรรมศาสตร์อีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ... ● หลังจากงานวัน Sol mi si day ผ่านมาโดยเรียบร้อย สำนิตย์ ชงกรานต์ทอง ประธานชุมนุมดนตรีสากลปีนี้ ก็ขมได้เป็นอย่างดี ... ● ส่วนทางด้านดนตรีไทย ประพนธ์ บุญนิล ยังคง่วนเอาดีกับงานด้านนี้อย่างจริงจัง ... ● ใต้ใผ่ใหญ่ชุมนุมเพลงพื้นเมือง ประเทือง ภิรมย์รักษ์ กับ อุดมา เทศแก่น สองคนนี้น่าเห็นใจ เพราะเหนื่อยมาหลายงานแล้ว... ● หนูนักรักเรียนนอกเฉลย ยาค่า ได้รับเลือกเป็น ประธานชุมนุมภาษาไทย ใคร ๆ ก็ว่า พี่เหลอย ได้ดีแน่ ๆเพราะงานวันภาษาไทย เมื่อ ๑ พ.ย. นี้ สนุกนัก ... ● วิเชียร ศิริสังวร ได้รับหน้าที่เป็นประธานชุมนุมห้องสมุด ส่วนรองประธานได้แก่ สมทรง คำนวนสร และ พงศ์ยศ จิตต์ศิริ งานยังคงดีเด่น ไม่แพ้งานของฝ่ายใดเลย..... ● ชัยวัฒน์ ยุววรรณ คนมีฝีมือ ป็นประธานชุมนุมศิลป์ ส่วนรองประธานได้แก่ สมศักดิ์

อมรรัตนานนท์.....● ฝ่ายต้นทนาการสถานักเรียนศิลปะ พัฒนวิชัยโชติ กับ กลักรัตน์
 ทิมสาธิต จะนำทองแดงขาวเหนียว เทียวดิบจังหวัด ตอนปีภาคเรียนนี้..... ● คน
 เรียนเก่ง อุไรวรรณ อดิษฐ์ดี ทำคะแนนเป็นเยี่ยมในระดับชั้น ป.กศ. ปีที่ ๑ วารินทร์
 ม่วงสุวรรณ ทำคะแนนเป็นเยี่ยมในระดับชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ สุภา อุ่นสกุล ทำคะแนน
 เป็นเยี่ยมในระดับชั้น ป.กศ. สูงปีที่ ๑ ส่วนที่ใหญ่ จิรรัตน์ แต้ตั้ง ยังคงทำคะแนน
 นำในระดับชั้น ป.กศ. สูงปีที่ ๒ อนาคตของเธออยู่ไกลถึงต่างประเทศ..... ● ป็นนักเรียน
 วิทยาลัยครูที่เรียนพุทธศาสตร์ มีจำนวน ๒๔ คน และได้รับทุนจากยุวพุทธิกสมาคม ทุน
 ละ ๓๐๐ บาทเป็นจำนวน ๑๑ ทุน รายชื่อผู้ที่ได้รับทุนมีดังนี้ นายมานะ เดิมน้อย, นาย
 สุรพล ปทุมชาติ, นายเสน่ห์ กลัดเล็ก, น.ส. ลัดดา พูลสวัสดิ์, น.ส. นฤมล เกียรติ
 ศิริ, น.ส. ทศนีย์ สุนทรวงศ์, น.ส. ไพริน เขียวสกุล น.ส. เสาวณีย์ สุทธิรัญ,
 น.ส. เมธิณี นาคะบุตร น.ส. ศิริพร พรหมสกุล และ นายสิทธิ์ เยาว์จิตร.....●
 เมื่อวันที่ ๑๒ ต.ค. ๖๗ ฝ่ายบริการแนะแนวของ รร. พิบูลวิทยาลัย จัดให้มีการอภิปราย
 เรื่อง การเรียนในระดับชั้นวิทยาลัยครู ซึ่งได้เชิญให้นักเรียนฝึกสอนซึ่งทำการฝึกสอนอยู่
 ที่นั่นเป็นผู้อภิปราย มี: สมจิต บุญญามัง, นิลุบล ฟอกสันเทียะ, อุไรวรรณ บัณฑิต
 และ โอลภาศ ศรีบุญญา.....● สมทรง ชูชีพย์ กำลังจะเป็นหนอนหนังสือ
 ระวังจะเป็นเหมือน คุณสุวรรณ.....● นักกีฬาหญิงสาย ๑ วาสนา เจริญวัย ชูโรง
 เล่นกีฬาได้หลายอย่าง จนโค้ชประจำสายข่มขี้ขี้มใหญ่.....● สมนึก แซ่มพูลสิน
 กำลังจะเป็นนักวิ่งเสียงดีคนใหม่ ที่หลายคนหมายปองต้องการ.....● เมื่อครั้งฝึกหัด
 ครูอยู่ยามาเยือนวิทยาลัยครูเทพสตรี เรณู จันทรจินดา ว่าดูดยฉายพร่าหมดต้นรับ
 ด้วยความอ่อนช้อยละมุนละไม.....● พี่เมี้ยเต็มตัก จะให้น้องรักอย่างไรเอ๋ย.....
 เพลงเหย่อยนัดไหนเป็นต้องเห็น สกุลศรี ทองขุม มีส่วนร่วมด้วยเสมอ.....● พระ
 เอกละคร "มัทนะพาธา" ป็นได้แก่ ปรีชา ไตรถาวร สมบทยาและความหล่อเหลา
 เอากว.....● ศิริกาญจน์ กาญจนพันธ์ "คุณแต่ผู้น่ารัก" เพื่อนบ่นกันว่าคุยเก่งจัง
 เลย จริงหรือเปล่า.....● ที่สาวิกา จิระศักดิ์ เงินกร เป็นตากล้องอัตโนมัติที่ใช้การ
 ได้คล่อง ๆ ทีเดียว.....● ปรีชา อดิษฐ์ดี นอกจากจะหมั่นซ้อมตะกร้อให้ชำนาญชำนาญ
 ด้วยใจรักแล้ว ยังหมั่นค้นหาหนังสือปรัชญารัก อ่านให้เข้าใจอีกด้วย.....● นักเลง

กอดอนแห่งทอนอนพิมานแมน นอกจาก จอมเทพ อ่อนน้อม แล้วยังมี ปราโมทย์
ทองพานิช เพิ่มชนอีกคน.....● พรรณิ เทียมบุญประเสริฐ เด็กดีที่เรียนเก่ง ยังเป็น
นักเรียนมรรยาที่หลายคนอยากเป็นเหมือน.....● อาจารย์สาระ การะเวก ยกย่อง
ให้ สิทธิ เนาวิจิตร เป็นราชาสหประชาชาติ เพราะเป็นผู้ชนะเลิศในการตอบปัญหา
ของงานสัปดาห์แห่งวันสหประชาชาติปีนี้ ขอปรบมือให้.

□ ลวัลดีศรี □

วิทยาลัยครูเทพสตรี ขอแสดงความเศร้าสลดใจ ต่อมรณกรรมของ พลตรี เจริญ พงษ์สวัสดิ์
อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ อดีตผู้แทนราษฎรจังหวัดลพบุรี อดีตผู้บัญชาการศูนย์กาวทหาร
ปืนใหญ่จังหวัดลพบุรี ผู้มีอุปการะคุณต่อวิทยาลัยครูเทพสตรีเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ เป็นผู้ของบประมาณสร้างตึก
เรียนสามชั้นให้หนึ่งหลัง โรงอาหารฝ่ายสาธิตหนึ่งหลัง และขอให้ ป.กศ. สูงขอวิญญานของท่านพึง
เป็นสุขอยู่ในสัมปรายภพ เทอญ.

ส าร านี ย ก ร แ ถ ล ง

เพื่อนรัก

หากว่าไม่มีอุปสรรคใด ๆ “วารสารเทพสตรี” ฉบับประจำภาคกลางคงไม่ล่าช้า
ถึงเพียงนี้ แม้กระนั้น เรากรุณาขอบใจที่ได้รับความช่วยเหลือ จากเพื่อนนักเรียน
บางส่วนด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ ซึ่งคอยให้คำแนะนำอยู่เสมอมา

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคน ที่ช่วยกันเขียนเรื่องส่งมาให้ฝ่าย
หนังสือพิมพ์ ซึ่งส่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่มุ่งหวังของหลายแห่ง แต่เป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยาก
ในหมู่ของพวกเรา

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งสองท่าน คือ อาจารย์สำราญ การะเวก
และ อาจารย์พิสวง ศิวีไล ซึ่งเห็นคุณค่าไม่น้อยกว่าผลงานขนาดเล็ก ๆ นี้จะสำเร็จ
ออกมา

..... ดีใจที่หนังสือฉบับนี้ สำเร็จออกมาได้ทันเวลา

..... และเสียใจที่หนังสือฉบับนี้อาจจะไม่ถูกใจของทุกคน ข้อผิดพลาดต่าง ๆ
อาจมีอยู่มาก ขอรับผิดชอบไว้พิจารณาแก้ไขในคราวต่อไป.

จนกว่าจะพบกันอีก

ทองเจือ เรืองเดช

สารานุกรม

คณะผู้จัดทำหนังสือพิมพ์ประจำภาคกลาง

อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์สำราญ การะเวก	อาจารย์พิสวง ศิวีไล
สารานุกรม	ทองเจือ เรืองเดช	
เลขานุการ	สมใจ พยัคฆาจ	
เหรัญญิก	ประทุม เอมสมบุญดี	
พิมพ์	สุวิวัฒน์ บุญธาติพิชัย	ลักษณ์ แสงอรุณ
ศิลป์	ประเทือง ภิรมย์รัศมี	เรวัต การพจน์
ธุรการ	โอภาส ตริปัญญา	วิเชียร ศรีสวรรค์
	วินัย สมมิตร	สวณี สุภาไตรย
		สมพงษ์ ฐปวงศ์

คณะกรรมการหนังสือพิมพ์ประจำปี

□ □ □

อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์สาระ	การะเวก
	อาจารย์พิศวง	ศิริไล
ประธาน	โสภาศ	ตรีบุญญา
รองประธาน	ทองเจือ	เรืองเดช
เลขานุการ	สมใจ	พยัคฆมาจ
เหรัญญิก	ประหม	เอมสมบุรณ์
พิมพ์	สุริยันต์	บุญชาติพิย
	ลักษณ	แสงอรุณ
ศิลป์	ประเทือง	ภิรมย์รักษ์
	เรวัต	การพจน์
	ชัยวัฒน์	สุวรรณะ
ภาพ	สมพงษ์	ม่วงปรางนา
	ประเสริฐ	เพชรสมบัติ
	บุญธรรม	วาระนุช
กรรมการ	วิเชียร	ศรีสังวร
	วินัย	สมมิตร
	สวณี	สุภาไตรอย
	ภิญโญ	เหม็นแหลม
	สมพงษ์	ธูปวงศ

AA 16
2508

ใจเต็มด้วยความรักต่อสัตว์ทั้งปวงในโลก
ความประพฤติกุศล เพื่อให้ประโยชน์ต่อคนอื่น
คนผู้เป็นเช่นนี้มีแต่ความสุขอย่างเดียว